"Lucy Clarke yazarlığının zirvesinde."
GILLIAN McALLISTER

LUCY CLARKE

İÇİMİZDEN BİRİ'NİN YAZARI

YÜRÜYÜŞ

ROTALARINDA
BİR KATİL VAR.

OLİMPOS®

Çeviren: Şebnem Tansu

YÜRÜYÜŞ

LUCY CLARKE

@ayisigikitap

Yürüyüş
Lucy Clarke
Orijinal Adı: The Hike

© 2023, Olimpos Yayınları
© 2023, Lucy Clarke

Çeviren: Şebnem Tansu
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Zehra Uzun
Son Okuma: Onat Özyılmaz
Sayfa Tasarımı: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Haziran 2026
ISBN: 978-625-8729-98-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

YÜRÜYÜŞ

LUCY CLARKE

Çeviren: Şebnem Tansu

@ayisigikitap

OLİMPOS®

Matt Clarke'a

GİRİŞ

Cesedi dağın yamacında iki büklüm yatıyordu. Koyu renk kayaların üstündeydi, çatlak kafatasının altında yemyeşil bir liken örtüsü vardı.

Gözlerinde gökyüzünün yansıması asılı kalmıştı, görmeyen göz bebeklerinden bulutlar geçiyordu. Yüzü –neredeyse ürpertici biçimde– hiç hasar almamıştı, cildi soluk ve tertemizdi. Rüzgâr toprak, tuz, kan kokusu taşıyordu. Esinti alnına düşmüş bir tutam saçı havalandırıyor, bluzunun yakasını çekiştiriyordu. Bunun dışında bir hareket yoktu.

Blafjell Dağı umursamaz, zalim bir tanık gibi üstünde yükseliyordu. Her şeyi görmüştü ama hiçbir şey söylemiyordu.

Birkaç saat sonra olay yerine gelen ilk kişi nabzını kontrol edecekti. Telsizle haber verecekti.

Neyin ters gittiğine dair tahminler yürütülecekti. Sırt çantasının nerede olduğu, tırnaklarının altındaki kurumuş kanlar, sol kolunun üstündeki dört adet kalp şeklini andıran çürük sorgulanacaktı.

Polisler, bu genç kadını canlı gören son kişiyle konuşmak isteyecekti.

Bölge halkı bir kadın yürüyüşçünün dağda neden tek başına bulunduğunu soracaktı.

Sevenleriyse bir cevap bulmak için oraya giderken ayakları patikaları aşındıracaktı.

Ama şimdilik cesedi henüz kimse tarafından bulunmamış hâlde yapayalnız yatıyordu.

Dağlar sırlarını açık etmezdi. Yine de oraya, taştan kıvrımlarının arasına saklanmış biri, bu kadının nasıl öldüğünü gayet iyi biliyordu.

Neden öldüğünü de.

@ayisigikitap

VARIŞ GÜNÜ

1 LIZ

Liz yürüyüş ayakkabılarının bağcıklarını bağladı, ardından koridordaki aynada kendine baktı. Arkadaşları havaalanına bu ayakkabılarla gideceği için onunla dalga geçecekti ama sırt çantasında yer kalmamıştı. Çantasını hazırlarken çok özenli davranmıştı. Verimli çalışmaktan, fazlalıklardan kurtulup yükü hafifletmekten ve her gramın hesabını yapmaktan büyük keyif almıştı. İhtiyaç duyduğu şeyleri sırtında taşıyarak dışarı çıkabilmek harikaydı. Bu bağımsızlık hoşuna gitmişti, hatta biraz fazla hoşuna gitmişti.

Saatini kontrol etti. Şimdi çıkarsa Helena'nın evine planlanandan on beş dakika önce varacaktı. Sırt çantası arabadaydı. Benzin deposu doluydu. Listesindeki her şey tamamlanmıştı. Vedalaşmaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Helena ve Maggie'yle birlikte bu akşam Norveç'te olacaklarına inanamıyordu. Tatil yerini seçme sırası ona gelmişti. Önceki yıllarda Corfu'ya, Madeira adasına ve Fransa'nın güneyine gitmişlerdi. Güneşte yandığı, kız arkadaşlarıyla olmanın heyecanını yaşadığı ve havuz başında geçirdiği sakin günlerin tadını çıkardığı bu deniz tatillerini sevmişti ama son zamanlarda farklı bir şeye açlık duymaya başlamıştı. Otuz üç yaşındaydı, bir eş, bir anne ve bir pratisyen hekimdi. Her günü planlı, ağırbaşlı ve programlı geçiriyordu. İhtiyaç duyduğu asıl şey bir maceraydı.

"Ciddi misin?" demişti Helena, Liz Norveç'te dört günlük doğa yürüyüşü ve kamp yapma fikrini ortaya attığında.

Liz ciddiydi. "Fiyortları ve dağları görmeyi hep istemişimdir."

"O hâlde gemiyle gidelim."

Birkaç ay önce arabasının kopan fan kayışının onarılması zaman alınca Liz muayenehaneye yürüyerek gitmek zorunda kalmıştı. Yürürken büyülü bir şey olmuş, sanki her adımda kayıp ev ödevlerinin, okul için hazırlanmış beslenme çantalarının ve bir türlü bulunamayan üniforma parçalarının kaosundan kurtuluyor gibi hissetmişti. Kuşların cıvıltısını fark etmiş, yanından geçtiği ağaçların isimlerini öğrenmiş, komşularına selam vermek için zaman ayırmıştı. İşe vardığında zihni daha sakin, vücudu hareket ettiği için ona minnettardı. Açık havada günü hissetmişti. Bacaklarının adım adım hareket etmesi onu tazeleyip enerji toplamasını sağlamıştı.

Liz tabii ki yürümenin fizyolojik faydalarını merak etmiş, böylece araştırmaya başlamıştı. Düzenli yürüyüşün bağışıklık sistemini güçlendirdiğini, kolesterolü düşürdüğünü ve kişinin kendini iyi hissetmesini sağladığını keşfetmişti. Öğrendiklerini hastalarıyla paylaşmıştı. "Sana günlük yürüyüş yazıyorum." Çoğu insan için basit, bedava ve yapılabilir bir şeydi. Bazı durumlarda hayat bile değiştirebilirdi.

Şu anda Liz'in *hayatını değiştirmeye* ihtiyacı vardı.

Mutfağa doğru baktı. Sabah kahvaltısını haber veren senfoniyi duyabiliyordu: Masaya konan kâselerin tıkırtısı, musluktan akan suyun şırıltısı, taburenin zeminde sürüklenmesi, Evie'nin Daniel'ı bastıran sesi ve Patrick'in ikisini de yatıştıran sakinleştirici tonu.

Ailesinin sesine, sıcaklığına doğru ilerledi. Botlarının kalın tabanları yürüyüşünü tuhaflaştırıyordu. Mutfak kapısında durduğunu fark etmediler ve Liz endişe verici birkaç dakika boyunca başka birinin hayatını izliyormuş gibi hissetti. Onu

ne kadar özleyeceklerini merak etti. Patrick evin rutinini gayet iyi biliyordu: Öğle yemeklerini hazırlayan, okul işleriyle ilgilenen, ev ödevlerine yardımcı olan oydu.

Uykudan dağılmış saçlarıyla Evie onu ilk fark eden oldu. "Anne! Gidiyor musun?"

"Evet," dedi Liz, hıçkırıkların boğazına yükseldiğini hissederek. Uzun süren vedalaşmalardan hiç hoşlanmıyordu. Kapıdan çık ve yoluna git. En iyisi buydu.

Patrick ona döndü, kahverengi gözleri yüzünde gezindi ama gözlerine bakmadı. "Pekâlâ, önce Helena'yı alacaksın sonra da Maggie'yi, değil mi?"

"Sonra da ver elini Norveç!" Neşeli konuşmaya çalıştıysa da sesi donuk çıkmıştı.

"Lütfen Helena'nın dağcı kıyafetiyle fotoğrafını çek!" dedi Patrick sırıtarak.

Liz, kahvaltı masasında oturmuş, ağzına mısır gevreği dolduran oğluna doğru yürüdü. Yanağına bir öpücük kondururken çenesinin hareketlerini hissetti.

Evie kaşığını bırakıp ön dişini salladı. "Bu sen dönene kadar düşer mi?"

Liz başıyla onayladı. Geri döndüğünde muhtemelen kızının mükemmel süt dişlerinden biri daha düşmüş olacaktı. Karanlık yatak odasına girip kâğıt mendile sarılı dişinin parlak madeni parayla değiştirileceği o tatlı ânı kaçıracaktı.

Bu türden şeyleri kaçırmaya alışkındı: Evie'nin ilk kelimesi (Dan-dan), Daniel'ın salonda Patrick'e doğru attığı ilk adımları, ikizlerin ilk yüzme dersleri. Ama orada olup tanıklık ettiği daha nice an vardı. Liz, kaçırdıklarıyla yakaladıklarını alt alta koyup hesaplamanın, ucu suçluluk duygusuna çıkan bir çetele tutmaktan başka işe yaramayacağını çoktan öğrenmişti.

"Ben yokken birbirinize göz kulak olun," dedi çocuklarını koklayarak. Başlarının üstünü öptü ve ikisini de sevdiğini söyledi.

Patrick'in peşinden ön kapıya gitti. Patrick güneşli eylül sabahına kapıyı açtı, bu hareketinde Liz'e kendini misafir gibi hissettiren bir şey vardı.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu.

Liz kendini gülümsemeye zorlayıp başıyla onayladı. "Döndüğümde gör–" Durdu. Döndüğünde onu görmeyecekti. Anlaşma bir aylık ayrılık içeriyordu. Çocuklar etkilenmesin diye sırayla evden uzaklaştıkları bir ayrılık denemesiydi: Liz bir hafta Norveç'te kalacaktı, ardından Patrick bir hafta kardeşini ziyarete gidecekti, sonrasında sırayla başka düzenlemeler yapacaklardı. Bir aylık ayrılık süreci onlara ne istediklerine karar vermek için zaman tanıyacaktı.

Sen ne istiyorsun? diye düşündü Liz, kısa bir an Patrick'e bakarak.

"Hoşça kal, Liz," dedi Patrick onu yanağından öperek. Kızarmış ekmek, kahve ve evleri gibi kokuyordu.

Tuhaf bir baş dönmesine kapıldı; sanki dünya ayaklarının altından kayıp giderken elini uzatıp onun sarsılmaz gövdesine tutunma ihtiyacı duyuyordu.

Düzgünce bağlanmış yürüyüş ayakkabılarına bakarak kendini hızlıca toparladı. Derin bir nefes aldı, ardından arkasını dönüp kendi hayatından uzaklaştı.

2 HELENA

Helena sırt çantasına baktı. Çanta kaygısız bir kibirle kapıya yaslanmış duruyor, çıkışı kapatıyordu. İçi o kadar doluydu ki askıları ve tokaları iyice gerilmişti. Sabah tırnak makasıyla fiyat etiketini keserken başparmağını da kesmişti. Minik bir damla kan çantanın ön yüzüne damlayıp ardında küçük, koyu bir leke bırakmıştı. Maggie fark etseydi bunun uğursuzluk alameti olduğunu söylerdi. Ama Helena'nın böyle batıl inançları yoktu. Tek bildiği makas kullanırken daha dikkatli olması gerektiğiydi.

Kahvesini yudumlayıp yoğun, kadifemsi aromasının tadını çıkardı, bir süreliğine bunun Aero-Press ile demlenmiş son kahvesi olacağını biliyordu. Sırt çantasının ön cebine dört paket –yürüyüşün her sabahı için bir tane– hazır kahve koymuştu. Google'da seyahat boy kahve makinelerini aratırken Norveç'in muazzam manzarasına karşı tıslayan bir kamp ocağının üzerinde duran bir tanesini canlandırmıştı gözünde. Bu hayal o kadar hoşuna gitmişti ki hemen *Satın al* tuşuna basmıştı ama kahve makinesi geldiğinde, onu da neredeyse her gün gelen diğer kargolarla birlikte –su geçirmez çanta, su geçirmez tulum, merinos yünü çoraplar, iki kişilik çadır, kuş tüyü uyku tulumu, hafif yer minderi, kamp ocağı, gaz tüpü– misafir yatağının üstüne koymuştu. O fazladan yükü haklı çıkaramayacağını biliyordu.

Ürkek bir ata yaklaşır gibi yavaşça sırt çantasının yanına gidip avucunu üstüne koydu. Gerçekten dört gün boyunca vahşi doğada bunu mu taşıyacaktı?

Durumun saçmalığına güldü. O, Helena Hall, Norveç'te kamp yapacaktı!

Lanet olası Liz. Bu yıl gidecekleri yeri seçme sırası ondaydı. Üç yıl önce sıra kendisindeyken Ibiza'yı seçmişti. Hatta Joni bile turnesinin ortasında uçakla gelip iki geceliğine onlara katılmış, VIP kulüplere giriş kartı ayarlamıştı. Dördü birlikte bir haftayı güneşin altında tembelce yatarak, kayalık koylarda yüzerek, gün batımına kadar eğlenerek geçirmişlerdi. İşte tatil buydu.

Norveç'te yürüyüş yapmak mı? *Harika bir macera olacak,* demişti Liz ama yüzüne bir gülümseme kondurmak için hayli çabalamıştı. Her şeye rağmen diğerleri giderken Helena evde bir başına kös kös oturacak değildi. Otuzlarında bir bekârsanız kız arkadaşlarınızla bir yerlere gitmek için her fırsata atlardınız.

Helena hafta başında, gecenin bir yarısı Liz'e mesaj atmıştı: **Tuvalet! Tuvaletimi yapmak için nereye gideceğim?** Liz bir kaka ve bir orman emojisi göndermiş, ardından bir bahçe küreğinin linkini paylaşmıştı.

Harika. Bu kesinlikle harika olacaktı.

Kahvesini bitirdi, fincanı yıkayıp kuruladı ve kulpu dışarı bakacak şekilde dolaptaki yerine geri koydu. Ellerini bacaklarına sildi. Etrafına bakındı. Granit tezgâhın üstü boştu. Dolap altı ışıkları sönüktü.

Saatine baktı. Liz on beş dakika içinde gelecekti.

Yatak odasına gidip açık pencereden şehre özlemle baktı. Eylül güneşinin ışığı dışarıyı altın sarısı bir sıcaklıkla doldurmuştu, yazın son demleriydi. Yaşadığı şehir –Bristol– benzin, beton ve çöp kokuyordu. Ciğerlerini bu kokuyla doldurdu. Ah, asfalt, binalar, trafik ve topuklu ayakkabılar ne güzeldi. Etrafta yürüyüş botları ya da bitki örtüsü yoktu. İsteksizce pencereyi kapadı.

Komodinin üstünde, hâlâ poşetin içinde duran paket gözüne ilişti. Bir süre öylece bakıp dudaklarını birbirine bastırdı, düşünürken kalp atışı giderek hızlandı. Ardından poşeti eline alıp içinden çıkardığı hamilelik testine baktı.

İçinde sıcak bir korku dalgası yükseldi. Testi yapmak istemiyordu. Hatta ona *bakmak* bile istemiyordu. Ama yapması gerekliydi. Sonra tüm bunları ardında bırakıp gezinin tadını çıkarabilirdi. Uçakta anlatacak iyi bir konu olurdu. Liz ve Maggie onun sorumsuz bekâr hayat tarzıyla dalga geçerdi.

Kutuyu yırtıp açtı, tek kelimeyi okumadan kullanma talimatlarına baktı. Nasıl yapacağını biliyordu. Çubuğa işeyecekti. Üç dakika boyunca soğuk terler dökerek bekleyecekti.

Ebeveyn banyosuna doğru yürürken ellerinin titrediğini görünce sinirlendi.

Çişim var mı ki? diye düşündü iç çamaşırını indirip tuvaletin üstüne çömelirken.

Hamilelik testini bacaklarının arasında tuttu. Gözlerini kapadı. Gevşemeye çalıştı.

Daha dengesini yeni sağlamıştı ki kapı çaldı. "Kahretsin!" diye bağırdı ayağa fırlarken.

Külotunu yukarı çekti, ardından pantolonunun fermuarını kapayarak koridora koştu.

"Benim!" Liz'in sesi diyafonda yankılandı. "Dışarıdayım."

Elbette Liz erken gelmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Helena kullanılmamış hamilelik testine baktı, erken geldiği için Liz'e sinirlenirken bir yanı rahatladığını, ucuz kurtulduğunu hissetti.

Diyafonun düğmesine basıp konuştu. "Hazırım."

3 MAGGIE

Maggie kızına baktı, minicik elleriyle pastel boyayı kavramasını, dikkatini işine verirken dilinin ucunun ağzının köşesinden çıkmasını izledi.

Dışarıdan tekerleklerin altında gıcırdayan çakıl taşlarının sesi geldi. Phoebe başını kaldırıp kocaman yuvarlak gözleriyle annesine baktı. Minik kaşları hafifçe çatıldı. "Babam mı?"

Maggie sesinin neşeli ve canlı çıkması için çabaladı. "Evet." Mutfak saatine baktı. Bir saat geç kalmıştı. *Baş belası.*

"Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Maggie ona doğru koşan Phoebe'ye sarılmak için kollarını kocaman açarken. Yüzünü kızının boynuna yaslayıp kokusunu içine çekti.

Phoebe daha önce Aidan'da hiç kalmamıştı. Maggie önce anne sütüyle beslendiğini, sonra birlikte uyuduklarını bahane ederek buna karşı çıkmıştı ama artık Phoebe üç yaşındaydı ve Aidan bir gece olsun onda kalması için ısrar etmişti. Maggie bunun Aidan'ın hakkı olduğunu biliyordu. Phoebe ile babasının ilişkisinin iyi olmasını istiyordu, yine de kızından ayrı kalma düşüncesi fiziksel, can yakan bir acıydı. Kızının bedenini kendisininkine bastırmak, her gece pamuklu pijamalarının altından o minik kalp atışlarını hissetmek içgüdüsel, ilkel bir ihtiyaç gibiydi.

İşte bu yüzden Norveç gezisi tam zamanında imdadına yetişmişti. Maggie, Phoebe olmadan evde kalmaya dayana-

mazdı. Kiralık kulübelerinin her köşesi onu hatırlatan şeylerle doluydu: eğri büğrü çizimlerle kaplı ahşap kapı, öğleden sonraları üzerinde süt ve kurabiye yedikleri çam masa, masal zamanlarında yan yana sıkıştıkları devasa armut koltuk, gazete kâğıtlarından yapıp içine tere ektikleri minik saksıların sıralandığı pencere pervazı.

Evin önünde duran arabanın fren sesini duydu. Motor sustu. Bir kapı açılıp kapandı. Bahçe yolundaki ayak seslerini dinledi.

Maggie yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirip kucağında Phoebe'yle kapıya doğru yürürken, "Harika bir hafta geçireceksin," dedi.

Zil çaldı.

Maggie parmaklarını kapı koluna doladı ve kendini hazırladı.

"Helena teyze!" diye bağırdı Phoebe, Maggie'nin kucağından inerken.

Helena, kısa siyah pantolonu, kırmızı ruju ve koyu renk parlak küt saçlarıyla kapı eşiğinde duruyordu. Çömeldi ve kollarını açarak Phoebe'ye sarıldı.

"Seni babam sandık!" diye bağırdı Phoebe.

"Ah, hayır. Ben babandan daha iyi görünüyorum."

Üstünde yürüyüş kıyafeti olan Liz öne çıkıp Maggie'ye sarıldı.

Helena başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Daha gelmedi mi?"

Gecikti, dedi Maggie ağzını oynatarak.

Helena gözlerini devirdi.

"Korkuyorum," diyen Phoebe, Helena'ya biraz daha sokuldu ve parmaklarını kadının boynundaki ince zincirin ucundan sarkan at nalına doğru uzattı. "Sen bir midilli misin?"

"Bugün değilim çünkü midilliler havaalanı güveliğinden geçemez. Ama bazen öyleyim."

Phoebe içtenlikle başını aşağı yukarı salladı.

"Şimdi söyle bana, neden korkuyorsun?"

Phoebe koridorda bekleyen parlak mor çantayı ve katlı duran yorganı işaret etti. Üzerlerine koyduğu sevimli bir leopar onlara gözcülük yapıyordu. "Babamın evine gideceğim. Ama eve dönmek isteyebilirim."

Maggie kalbinin sıkıştığını hissetti. Kızına uzanıp ona, *Gitmek zorunda değilsin. Burada kalacağız! Annen seni bırakmayacak!* dememek için kendini tuttu.

"Ah," diyen Helena'nın ifadesi Phoebe'ninki kadar ciddiydi. "Evet, ben de bazen böyle hissediyorum. Aslında," sesini alçaltı, "şu an içimde aynen bu his var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Liz bizi dağda kamp yapmak için Norveç'e gitmeye zorluyor ama ben daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, bu yüzden de eve dönmek isteyebileceğimi düşünerek biraz korkuyorum."

Phoebe başını yana eğip Liz'e baktı.

"Tam olarak *zorlamıyorum*..." diye araya girdi Liz.

Phoebe ikna olmuşa benzemiyordu. Bir süre sonra çantasına doğru yürüdü, üstündeki leoparı aldı ve Helena'ya uzattı. "Leopold'u ödünç alabilirsin."

Maggie alt dudağını ısırdı. Leopold, Phoebe'nin en sevdiği oyuncağıydı. Onu çenesinin altına sıkıştırarak uyurdu, boynundaki tüyler okşamaktan seyrelmişti.

"Ah, tatlım," dedi Helena, "çok naziksin. Ama Leopold da yeni bir yerde kalacağı için endişeye kapılabilir. Seninle kalması daha iyi olur."

Aidan'ın kırmızı spor arabası milim milim ilerleyerek dar garaj yoluna girdiğinde hepsi başını o tarafa çevirdi. Arabanın boyası... Arabanın boyası çizilecek diye ödü kopardı.

Liz'in Ford'unun arkasına park edip kontağı kapadı. Bir dakika sonra arabadan inip gülümseyerek kollarını uzattı. "Phoebe!"

Phoebe Maggie'nin bacağına yapıştı, minik parmaklarıyla limon rengi elbisesinin eteklerini sımsıkı kavradı.

"Merhaba, Aidan," dedi Maggie gülümsemek için elinden geleni yaparak.

"Maggie." Başını aşağı yukarı salladı. "Liz. Helena."

Helena, Aidan'a özel küçümseyici ifadesiyle onu izliyordu. Bunu alt çenesinin duruşuna borçluydu; Helena'nın çenesi çoğu insanınkine göre birkaç derece daha yukarı kalkıktı ve bu şekilde durduğunda sanki ona üstünden bakıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. İşin aslı Aidan'a sahiden de üstten bakıyordu.

Aidan, Maggie'nin sıraevinin dış cephesine baktı; Maggie adamın boyanın dökülüp sıvanın göründüğü yeri, temizleme fırsatı bulamadığı için pencere saksısında biriken yabani otları fark ettiğini biliyordu. Göremediğiyse Phoebe'yle birlikte o çiçekleri ekerken, baharda gizli toprak yataklarına tohum yerleştirirken, sonrasında ellerini ılık su dolu lavaboya daldırıp dibi toprak dolu tırnaklarıyla sabun köpüklerini patlatırken ne kadar eğlendikleriydi. Maggie'nin eğlence gördüğü yerde Aidan hep dağınıklık görürdü.

"Hazır mısın, asker?" dedi Aidan, Phoebe'nin saçlarını karıştırırken. "Arabada seni bekleyen bir sürpriz var."

Şimdiden yapmacık sevgi gösterisi başladı bile, diye düşündü Maggie.

"Hadi kemerini bağlayalım," dedi metanetini korumaya çalışarak ve Phoebe'yi kucağına aldı. Arabaya doğru giderken kızını göğsüne bastırıyor, ona olan sevgisini âdeta içine aktarmaya çalışıyordu.

Emniyet kemerini bağlarken, "Seni çok seviyorum, bebeğim. Seni özleyeceğim. Leopold'a iyi bak, tamam mı?" dedi.

Phoebe başıyla onayladı. Ardından usulca, "Sen de Helena teyzeye iyi bak. Dağlardan korkuyor," dedi.

"Bakacağım," diye yanıtladı Maggie gülümseyerek. Kızını tekrar tekrar öptü ve ardından kendini geri çekilmeye zorladı, kapıyı kapayıp dudaklarını oynatarak, "Seni seviyorum," dedi.

Arkasında duran Aidan arkadaşlarına, "*Maggie* dağa mı tırmanacak?" diye soruyordu.

Helena gülümseyerek cevap verdi. "İki yıl seninle evli kaldı, dağa tırmanmak parkta yürüyüş yapmak gibi gelecektir."

Maggie'nin Aidan'a söylemek istediği bin tane şey vardı – *Phoebe gece uyanırsa ona 'Twinkle Twinkle Little Star" şarkısını söyle. Çok şeker yerse sızıp kalıyor. Canın sıkılınca onu televizyonun karşısında bırakma. Yanındayken çok içme*– ama sadece, "Lütfen ona dikkat et," diyebildi.

Phoebe yüzünü arabanın camına çevirdi, gözleri yaşlarla parlıyordu ve Leopold'u sıkıca göğsüne bastırmıştı.

Hayır, Maggie bunu yapamazdı. Onu bırakamazdı. Öne doğru bir adım atacağı anda Helena'nın elini kavradığını hissetti. Liz de diğer taraftan koluna girdi, arkadaşları onu tutuyordu.

Aidan arabayı çalıştırdı. Phoebe sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi avucunu cama dayadı.

"Dans," dedi Helena sol bacağını bir dansçı misali savurarak. "Dansı yap."

Maggie'nin boğazı düğümlendi. Göğsünden bir hıçkırık yükseldi.

"Dansı yap. Hemen Maggie. Yap şunu!"

Geçen kış bir öğleden sonra izledikleri müzikalde gördükleri danstan bahsediyordu. Phoebe, Helena teyzesiyle annesinin ellerini açıp sallarken bacaklarını sağa sola savurarak dansı taklit etmelerinin hayatında gördüğü en komik şey olduğunu düşünmüştü.

Helena diğer bacağını salladı, Liz de ona katıldı. "Hadi!"

Maggie kendini arkadaşlarının ritmine uyum sağlayıp önce sağ, sonra sol bacağını kaldırmaya zorlarken elbisesi rüzgârda dalgalanıyordu.

Ellerini sallarlarken Helena, "İşte böyle! Dans ediyoruz! Hareket ediyoruz! El sallıyoruz!" dedi.

Küçük ağzı bir tebessümle kıvrılan Phoebe, elini camdan çekip minik parmaklarıyla hareketleri yaptı.

Araba sokakta ilerleyip tamamen gözden kaybolana ve Phoebe gidene kadar dansa devam ettiler.

"Tamam, Mags," dedi Helena, "artık dans etmeyi bırakabilirsin."

Maggie, tüm ağırlığını onu sıkıca tutan arkadaşlarına bıraktığını hissetti.

"En zor kısmı buydu, ayrılmak. Ve bunu başardın." Liz arkadaşının elini sıkıp konuşmaya devam etti. "Artık eve dönmek için sabırsızlanacağın kısımdasın, tamam mı?"

Havaalanına giderken Maggie arka koltukta oturdu. Otuz kilometre kadar önce ağlamayı kesmişti ama şakakları hâlâ zonkluyordu.

Koltuk cebinde okul yıllarından kalma eskimiş bir kitapçık olduğunu gördü. Ön tarafına balon harflerle yazılan N-O-R-V-E-Ç kelimesi, Norveç bayrağının kırmızı, beyaz ve mavi renklerine boyanmıştı. Altta Liz ve Joni'nin isimleri yazıyordu.

"Coğrafya projen!" dedi Maggie, kitapçığı cepten çıkarıp kucağına koyarken. "Bulmuşsun!"

"Tavan arasındaydı," dedi Liz.

Başlığın altında dik yamaçlı bir dağ tepesindeki çıkıntının üzerinde durmuş, kollarını berrak göğe doğru açan bir kadın resmi vardı, dağın batısında buz mavisi bir deniz uzanıyor, aşağıda vadiyi kesen gümüş rengi nehrin dalgalı yüzeyi görünüyordu.

"Yani tırmanmaya gideceğimiz dağ burası mı?" diye sordu Maggie.

Liz başıyla onayladı. "Aynen öyle. Blafjell."

Maggie lisedeyken coğrafya dersinde Liz ve Joni'nin bir gün oraya birlikte tırmanacaklarına dair sözleştiklerini hatır-

ladı. Şubat ayıydı. Gökyüzü sürekli griydi. Okul zilleri, nemli çantalar ve ıslak betonlardan oluşan bir dünyadaydılar. Dağlar gözlerine keşfetmek isteyecekleri bambaşka bir dünya gibi görünmüştü. Maggie onların serçe parmaklarını birbirine dolayarak söz verdiklerini görmüştü.

"Joni'den hâlâ haber yok mu?" diye sordu.

"Yok," dedi Liz.

Maggie dikiz aynasından Helena'nın kaşını kaldırdığını gördü.

Joni'nin tatillere eşlik etmediği ikinci yıl olacaktı. Haftalardır grup yazışmalarına katılmıyordu.

"Turnede," dedi Liz ama Maggie onun hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Joni'nin arkadaşlığı hep keyif vericiydi: Her yola gelirdi; sırt çantasını kapıp maceraya atılmaktan geri durmaz, ormana tuvaletini yapması gerekse kahkahalarla gülerdi. Her şeyi keyifli ve daha eğlenceli bir hâle getirirdi çünkü o Joni'ydi.

"Hadi ona fotoğraf yollayalım," diyen Maggie telefonunu önde oturan Helena'ya verdi.

Helena hepsini kadraja sığdırmak için yana kaydı. Liz selam vermek üzere bir anlığına tek elini direksiyondan çekti. Helena kırmızı dudaklarını abartılı bir şekilde büzdü. Maggie barış işareti yaptı. Deklanşör sesi duyuldu.

Telefonu geri alan Maggie fotoğrafa baktı. Ardından altına, *Hâlâ zaman var*, yazıp gönderdi.

4 JONI

Üstünde siyah tangadan başka bir şey olmayan Joni deri ceketini bulmak için otel süitinde yalpalayarak dolanıyordu. Boş şampanya şişeleri, ruj lekeli kadehler ve kokain tozuyla kaplı aynalı bir sehpanın yanından geçti. Daha önce hiç görmediği bir kız kanepede sere serpe yatıyordu, takma kirpiklerinden biri yanağına düşmüştü.

Açık yatak odası kapısından Kai'nin düzensiz horultusunu ve bir yerlerdeki hoparlörden gelen müzik sesinin karıştığı trafiğin uğultusunu duyabiliyordu.

Gözlerini ovuşturdu. *Hangi şehirdeyim? Hangi ülkedeyim?*

Şakaklarına ağrı saplanmıştı. Boğazı zımpara gibi kupkuruydu. Dün akşam konserden önce hazırlık yapmamıştı. Geç kalıyordu çünkü–

Berlin! diye hatırlamasıyla içi rahatladı. Bu doğruydu! Huxley'de çalmışlardı. Tıklım tıklım bir kalabalık, son şarkıda sahneye atlayan bir kız, terden ıslanmış bir tişört...

Yerde duran ceketini görmesiyle düşünceleri bölündü. Çömeldi, çıplak dizlerini kalın halıya bastırıp ceketin ceplerini yokladı. Kısa tırnaklarında siyah oje, sol başparmağında bir yıldırım deseni vardı. Joni yıldırım istememişti; makyözü Rhianne, onun fırtınadan korktuğunu bilemezdi. Joni elini hızla çektiğinde Rhianne, "Daha sadece bir tane çizebildim!" diyerek itiraz etmişti.

Joni ıslak ojelerine bakıp omuz silmişti. "Aynı yere iki kez yıldırım düşmez."

Ojelerini çıkarmak istiyordu. Koyu renk saçının dalgalı tutamlarındaki saç spreyini yıkamak istiyordu. Vücudunu dün geceki seks ve terden arındırmak istiyordu. Sıcak bir duşun altında durup kendine ait her izi ovalayarak çıkarmak istiyordu.

İşte! Göğüs cebinden kokain poşetini çıkarırken cep telefonu da yere düştü. İçinde birkaç fırtlık kalmıştı. Hep yalnızca eğlenmek için uyuşturucu kullandığını iddia etmişti. Konsere çıkmadan önce biraz canlanmak için kokain ve birkaç *shot*, sonrasında enerjiyi yüksek tutmak adına şampanya ve biraz daha kokain, ardından tempoyu yavaşlatıp uyumasına yardımcı olsun diye biraz ot ve birkaç hap. O hâlde bu neydi? Sabah güne başlamak için bir doz mu? Bu yolda ilerleyen başkalarını görmüştü. Onlar gibi olmayacaktı.

Dibe vuruyorum.

Açık pencereden içeri bir çocuk kahkahası süzüldü, Joni güneşe karşı gözlerini kısarak sesin geldiği yöne baktı. Ebeveynleriyle yürüyen çocuğu görmek istedi. El ele tutuşuyorlar mıydı? Kahvaltıya mı gidiyorlardı? Alışverişe mi? Görmek, bilmek istedi. Nedenine anlam veremedi. Belki de dışarıda iyi şeyler olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Telefonuna bir bildirim geldi. Ekrana bakınca kalbi sıkıştı: Liz, Helena ve Maggie'nin Liz'in arabasında çekilmiş bir fotoğrafıydı. Hepsi gülüyordu, yüzleri temiz, bakışları berrak ve zindeydi. Çok güzellerdi! Bir eli direksiyonda olan Liz, diğer eliyle selam veriyordu. Çenesinin altında biten parlak saçlarıyla Helena, dudaklarını büzmüştü. Çilli Maggie'nin ela gözleri, barış işareti yaparken keyifle kırışmıştı. Birlikteydiler, bir maceraya yol alıyorlardı.

Joni'nin içini tuhaf, rahatsız edici bir his kapladı; sanki onlara uzaktan bakıyor, çoktan yaşanmış ve asla ulaşamayacağı bir şeyi izliyormuş gibi hissediyordu.

Mesajı okudu: **Hâlâ zaman var.**

Başını iki yana salladı, dişlerini sıktı. *Yanılıyorsun.* Kendi nefesinin pis, ekşi kokusunu alabiliyor, dün geceki sahne makyajının yağlı dokusunu hissedebiliyordu. Tiksinti, utanç ve kendine duyduğu nefretle doluydu, bu his tenini yırtacakmış gibi şiddetliydi. Yine de içinde dışarı dökülecek hiçbir şey kalmamıştı ve hissettiği boşluk dehşet vericiydi.

Telefonu elinden bıraktı ve sendeleyerek sehpanın başına gidip üzerindeki şişelerle kadehleri kenara itti. Aynalı yüzeye biraz kokain döktü, karla kaplı dağ zirvesi onu kendinden geçirmek, boşluğu kısa bir an altın rengi ışıkla doldurmak için bekliyordu.

Parmağının ucuyla bir burun deliğini tıkayarak öne doğru eğildiğinde yansıması gözüne ilişti. Hiç tanımadığı umutsuz biri gibi görünüyordu. Poşetteki kokainin tamamını yansımasının üstüne boşalttı. Kendini yok etme ihtiyacı duydu. Ölmek istedi.

Ölmek.

Bu düşünce onu ürkütüp geri çekilmesine neden oldu.

Bu sözleri yüksek sesle söylemekten ve ciddi olmaktan korkuyormuş gibi ellerini ağzına götürdü.

Titriyordu.

Yatak odasına koşarken çarptığı bir şişe döne döne yatağın ayağına vurdu. Kai'nin homurdanarak kıpırdadığını duydu, dövmeli bacağını yataktan sarkıttığını gördü.

Üstüne bol bir kazakla kot şort geçirdi, deri ceketini ve çantasını aldı.

Ayakkabılarım. Ayakkabılarım nerede?

Yatak odasında etrafa bakındı. Ardından salon tarafına geçti. Bakışları sehpanın üstünü kaplayan kokain tozlarına takıldı, vücudunda gelgit misali bir şeyin onu çektiğini hissetti.

Git. Hemen şimdi git. Ses içinde, derinlerindeydi.

Otel odasından çıktı, asansörle aşağı indi, çıplak ayaklarıyla cilalı lobide aceleyle yürüyerek kendini Berlin sabahına attı.

Taksi çevirmek için bir elini kaldırdı. Diğer eli cebindeydi. Parmak uçları telefonunun pürüzsüz ekranına değiyordu. *Hâlâ zaman var.*

5 LIZ

Liz uçağın camından dışarıya baktı. Aşağıdaki nehirler, göller ve fiyortlar parlıyordu. Zeminden yükselen dağların en uzunlarının tepesi beyaz karla kaplıydı. Sadece toprak, su ve gökyüzünün olduğu yerde kasaba, bina ve yol parmakla sayılacak kadar azdı.

Göğsünde bir korku dalgası kabardı: Orada yürüyüş yapacaklardı.

"Bir tane daha?" diye sordu Helena, koridor tarafındaki yerinden küçük bir şarap şişesini kaldırarak.

Liz başını iki yana salladı. "Az sonra araba kullanacağım." Bergen'e indikten sonra onları uzun bir araba yolculuğu bekliyordu. Liz yola çıkmadan önceki ilk gecelerini geçirmeleri için Svelle sıradağlarının eteklerinde küçük bir otelde yer ayırtmıştı.

Aralarında oturan Maggie'nin önündeki tepside yüzüstü çevrilmiş bir kitap duruyordu. "Sence günde kaç saat yürüyeceğiz?" diye sordu.

"Yedi sekiz," diye yanıtladı Liz. Maggie'nin ifadesini görünce ekledi, "Sorun çıkmayacak. Antrenmanların faydasını göreceğiz."

Maggie plastik şarap kadehini alıp bir yudum içti.

"Ofisle iletişim kuramayacak olman konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu Liz, Helena'ya.

Helena telefonunu çevirip ekranına baktı. "Sanırım telefonum ve ben biraz ayrı kalabiliriz."

Helena'nın BMW ve Hilton gibi müşterileri için büyük etkinlikler düzenlediği, kendine ait bir organizasyon şirketi vardı. Son derece titizdi, pazarlık konusunda harikaydı ve bir hayli pahalıydı ama bu da müşterilerinin günün her saati ona ulaşabilmek istediği anlamına geliyordu.

"Çok çalışıyorsun," dedi Liz. "Bir tatili hak ettin."

"Şu an uçakta olduğumuza göre," dedi Helena, "bu bir tatilmiş gibi yapmaktan vazgeçebiliriz."

Liz sırttı. "Kabul ettin ama!"

"Bu bizim yıllık gezimiz. Güney Afrika'da köpek balıklarıyla dalış yapmayı önerseydin oraya da gelirdim. Her yere gelirim."

Liz, Helena'ya duyduğu sevginin kabardığını hissetti.

Helena şarabın kalanını kendi plastik kadehine boşaltırken, "Geçen ay Patrick'le arayı kapamak güzel oldu," dedi.

"Günlerce gittiğiniz et restoranını anlattı."

"O benim en sevdiğim vejetaryen," dedi Helena gülümseyerek. "İyi görünüyordu. Clifton mağazasından iş alıyor olması harika."

"Öyle." Patrick, ayaklı duvar saatlerinin bakım ve onarımını yapıyordu ve Bristol'e teslimatı olduğunda bazen akşam yemeği ya da bir içki için Helena'yla buluşurdu.

"Siz iyi misiniz?"

Liz alarm durumuna geçti. Patrick bir şey mi söylemişti? Bunu yapmayacağından emindi.

Evlilikleriyle ilgili herhangi bir şikayetini paylaşması sadakatsizlik olurdu. Patrick, Helena, Maggie ve Joni'yle de arkadaştı. Okulda onlardan iki sınıf büyüktü –Liz'in abisinin en iyi arkadaşıydı– yani Patirck'i sınıfa patenle geldiği, ormanda sigara içtiği ve iki yıl boyunca aynı Nirvana *Unplugged* tişörtünü giydiği zamandan beri tanıyorlardı. Liz on üç yaşındayken ona âşık olmuştu ve nihayet mezuniyet balosunda Helena, Maggie ve Joni dans pistinin kenarından tezahürat yaparken onu öpmüştü.

Liz o zamandan beri başka kimseyi öpmemişti. Eskiden bununla gurur duysa da bu gerçek son zamanlarda onu rahatsız etmeye başlamıştı. Liz, doğduğu kasabadan hiç ayrılmamıştı. Tıp dışında bir sektörde çalışmamıştı. Patrick dışında kimseyle çıkmamıştı. Oysa diğerleri hayatlarında bir sürü şey yaşamıştı. Maggie garsonluk, çiçekçilik, refleksoloğlukla[1] uğraşmıştı ve şimdi preslenmiş çiçekleri kullanarak kişiye özel isim baskıları yapıyordu. Helena doğup büyüdüğü sosyal konutlardan taşınıp kariyer basamaklarını bir bir tırmanmıştı ve şimdi hem kendi işinin hem de üç mülkün sahibiydi. Joni'nin müziği dünyanın her yerinde dinleniyordu, büyük şehirlere turnelere gidiyor, en ünlü stüdyolarda albümlerini kaydediyordu.

Peki Liz ne yapmıştı? Doğup büyüdüğü evin iki sokak ilerisine taşınmıştı. Çocukluk aşkıyla evlenmişti. Eskiden hasta olarak gittiği muayenehanede çalışıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Helena.

Liz gözlerini kırpıştırdı. Ovuşturduğunu fark ettiği ellerini ayırdı, avuçlarını bacaklarına bastırdı.

Maggie ve Helena şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"İyiyim," dedi. "Biz iyiyiz. Patrik iyi."

Belki de orta yaş krizi geçiriyordu. Öyle olabilirdi. Bazı insanlar bu yaşlarda yasak ilişki yaşar ya da spor araba alırken Liz arkadaşlarıyla vahşi doğada kamp yapmaya gidiyordu.

Camdan dışarı baktı. Tanrı aşkına, uçmaktan nefret ediyordu. Çok uzun süre hareketsiz oturması gerekiyordu. Yürümeye başladıklarında iyi olacaktı. İhtiyacı olan buydu. Yola koyulmak. *Yürümek.*

---

1 Sinir uçlarına baskı yaparak çeşitli rahatsızlıkları tedavi etmeye yönelik tamamlayıcı tıp yöntemi. *–ç.n.*

6 MAGGIE

"Neredeyse geldik," dedi Liz, tek şeritli yoldan aşağı inerken kiralık aracın vitesini küçülttü.

Batıdaki sıradağlar bulutlarla örtülü olduğundan Maggie'nin tek görebildiği beyaz sisin içine doğru yükselen, önü ormanlarla kaplı dağ etekleriydi. Yaz renkleri yaklaşan mevsim değişikliğiyle birlikte koyulaşmıştı. Virajı döndüklerinde görüş alanlarına giren geniş nehir karanlık, durgun yüzeyiyle parlak bir böceğin sırtını andırıyordu. Suyun kenarında ahşap bir dağ kulübesi vardı.

Liz çakıl taşlı otoparka girip kütük yüklü bir kamyonun yanına park etti. Motoru durdurdu, emniyet kemerini çözdü ve ardından kapıyı açtı.

Kayaların kokusunu taşıyan sert bir rüzgâr arabanın içini doldurdu. Maggie ürperdi.

Liz ellerini kalçalarına koyup dağlara baktı. Yolculuğu yürüyüş giysileriyle yapmıştı –yürüyüş botları, yürüyüş pantolonu, lacivert polar– ve tepelere tırmanmaya hazır görünüyordu. "Burası gerçekten ıssız," dedi. Maggie, onun sesinde duyduğunun korku belirtisi olup olmadığını merak etti.

Helena koltukta arkasına döndü. "Geliyor musun, Mags?"

Maggie yutkundu. Arabadan inerken bacakları uyuştu. Rüzgâr elbisesinin eteğini kaldırırken o da hırkasını omuzlarının üstüne attı. Gerginlik omzunun sol tarafından aşağı iniyor, duyguları vücudunun her yerinde kendini hissettiriyordu.

Maggie, Bath'ın eteklerindeki evinin hep şehirden uzak olduğunu düşünmüştü. Kendini doğayı, vahşi yaşamı seven biri olarak görmüştü. Ama şimdi burada durup kayalardan ve buzullardan yontulmuş, göllerle ve ormanlarla bezenmiş, rüzgârlı bir gökyüzünün altına serili bu coğrafyayı hayranlıkla seyrederken vahşi doğa ölçeğinin tamamen yanlış olduğunu anladı. Uzun araba yolculuğu sırasında sonu gelmeyen, yemyeşil ve gür ormanların içinden geçmişlerdi. Topraktan yükselen dağların zirveleri bulutlar tarafından yutulmuştu. Nehirler öylesine derin ve hırçındı ki manzarayı âdeta yarıyorlarmış gibi görünüyordu.

Küçük otel dışında etrafta başka yapı yoktu. *Bu* vahşi doğa baş döndürücüydü. Çok fazlaydı. Çok büyüktü. Aniden korkunç bir hata yapmışçasına paniğe kapıldı. Terlemeye başladı. Manzara haşin hatta güzeldi, bir pencerenin ardından bakıyor olsa hayran kalırdı ama orada yürümek nasıl olurdu? Dağ patikalarını tırmanmak? Orada uyumak?

Liz sırt çantalarını arabadan indirip kendisininkini omuzlarına astı. "Gidip otel girişimizi yaptıracağım."

Maggie kımıldamadı.

"Geliyoruz," dedi Helena, Liz'e.

Liz arabayı kilitledi, ardından otelin girişine doğru yürüdü, bedeninin üst kısmı sırt çantası yüzünden görünmüyordu.

Helena, Maggie'nin omuzunu dürtüp, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Maggie başını iki yana salladı. "Burada çok fazla... alan var. Çok büyük. Her şey çok fazla... Evden... Phobe'den çok uzak hissediyorum." Elbisesinin cebinden cep telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Tek sinyal çubuğu var. Ya Phoebe'yi arayamazsam? Onunla konuşabilmeliyim. Ya bir sorun çıkarsa? Ya bana ihtiyacı olursa?"

Maggie, Helena'ya sızlanmaması gerektiğini biliyordu –Maggie karşılayamayacağı için onun uçuş masraflarını o üstlen-

mişti– yine de tüm endişeleri bir anda üstüne hücum etmişti. "Liz'in gönderdiği şu egzersiz programını hatırlıyor musun? Hani benim yaptım dediğim? Yalan söyledim. Yazıcıdan çıkarttım. Buzdolabına astım. Tek gün aksatmamayı planlıyordum ama..." Başını tekrar iki yana salladı. "Kulağa sürekli her konuda çocuklarını bahane eden anneler gibi geldiğini biliyorum ama gerçekten yürüyüş egzersizi yapacak zamanım olmadı. Phoebe artık kucakta taşınamayacak kadar ağır ve kendime kalan tek zamanım onun kreşe gittiği iki sabah ama o boşlukta da Etsy siparişlerini hazırlıyorum."

Liz'in içeri girip gözden kaybolduğu küçük otele baktı. "Liz bunun yerine akşamları Joe Wicks'in egzersizlerini yapmamı söyledi." Yüzünü buruşturdu. "Üç kere yaptım. Tamam. İki kere. Sonuncusunda koltuğa yığılıp kurabiye yiyerek Joe'nun *squat* ve esneme hareketlerini izlemeye başlamadan önce sadece üç tekrar yapabildim. Ve şimdi sıfır kondisyonla buradayım, size ayak bağı olacağım ve... belki de benim gitmem en iyisi olur. Yapmam gereken bu. Evet. Ben gitmeliyim. Yol masraflarımı senin karşıladığını biliyorum, tanrım, bana karşı çok iyi ve cömertsin, şimdi eve gitmek istiyorum diyerek kendimi berbat hissediyorum ama istiyorum işte. Eve gitmek istiyorum." Hızla başını aşağı yukarı sallıyordu. "Ben rezil bir arkadaşım ama gitmem gerek. Eve dönüp biriken işlerimi tamamlarım. Pencere pervazlarını boyarım. Bahçedeki kulübeyi temizlerim. Çimlerdeki çıplak kısımlara yeniden tohum ekerim..." Sonunda söyleyecek kelimesi kalmadığından sustu.

Helena gözlerini ayırmadan Maggie'ye bakıyordu. Koyu renk kaşlarından tekini kaldırıp, "Eve gidip bahçeye tohum ekmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Maggie omuzlarını kaldırdı.

Helena kırmızı dudaklarını birbirine bastırdı. "Hep aynı şeyi yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne yapıyorum?"

"Korkuyorsun. Dönmek istiyorsun. Barselona tatilinde havaalanındayken geri dönmek istediğini hatırlıyor musun?"

Maggie bir an düşününce yüksek binalardan ya da yol çalışmalarından gelen zift kokusundan hoşlanmadığını, etraftaki her şeyin yabancı ve tuhaf göründüğünü hatırladı. "Bunu hep mi yapıyorum?"

"Fransa'daki uzun hafta sonu?"

Maggie düşündü. "Aniden ateş bastı, bulaşıcı bir hastalık geçiriyor olabileceğimi düşündüm ve eve dönüp kendi doktorlarımıza görünmek istedim."

"Evet. Yarın iyi olacaksın. Dağa tırmanmak için can atacaksın."

"Can mı atacağım?"

"Belki can atmayacaksın. Ama en azından bu fikirle barışacaksın."

Maggie biraz olsun rahatlayarak iç çekti. "Bu arada kurabiye yiyerek Joe Wicks'in egzersiz yapmasını izlediğim doğru."

"Ben banyo yaparken izliyordum."

Maggie sırıttı.

"Belki de Liz'e kaytardığımızdan bahsetmemeliyiz. Sürekli otuz iki diş sırıtıyor ki bu, onun da içten içe kendine kızdığını gösterir."

"Sence bunu yapabilir miyim? Yürüyüşü?"

Helena ona baktı. "Yol paranı neden ödediğimi biliyor musun?"

"Etkileyici monologlarım ve duygusal zekâm için mi?"

"Bu durumdan benden daha çok nefret eden biriyle yürümek istediğim için." Önce Maggie'nin sırt çantasını, ardından kendisininkini ayağıyla dürttü. "Hadi. Şu piçleri kaldırabilecek miyiz görelim."

7 LIZ

Başparmaklarını çanta askılarına dolayan Liz, otele girdiğinde başını kaldırıp etrafa bakındı. Taze odundan yükselen çam kokusunu içine çekti. Geleneksel ahşap duvarlar güneye bakan duvar boyunca uzanan devasa bir pencereyle birleşiyordu. Pencere, gölü ve çevredeki dağların dudak uçuklatan manzarasını çerçeveliyordu. Kulübenin bir köşesine yerleştirilmiş büyük odun sobasının etrafı üzerine kürkler serilmiş alçak oturma yerleriyle çevriliydi.

Girişin yakınındaki ahşap bankta ellilerinin sonunda gibi görünen uzun boylu bir adam tek başına oturuyordu. Üzerindeki rengi solmuş kareli gömleğin düğmeleri yakasına kadar ilikliydi. Koyu renk kasketinin siperliği gözlerini gölgeliyordu. Ayaklarının dibinde sıkı kürklü bir köpek patisini yalıyordu.

"Merhaba," dedi Liz gülümseyerek, burada olduğu için mutluydu.

Adam başını aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi ve danışma masasına doğru giden Liz'i gözleriyle takip etti.

Pürüzsüz hâle gelene dek zımparalanmış ağaç gövdesinden yapılmış ve üzerinde ince bir dizüstü bilgisayarla kırmızı bir dosya olan resepsiyon bankosunun arkasında personel yoktu.

Hemen ardındaki açık kapı küçük bir ofisin içini gösteriyordu ve Liz orada şort, çorap ve yürüyüş botları giymiş, geniş omuzlu bir adamın profilini görebiliyordu. Adamın kumral gür saçları topuz şeklinde toplanmış, köşeli çenesindeki sakallar

özenle tıraş edilmişti. Bir eli cebinde, yüzü görünmeyen ama Norveççe konuşan birinin söylediklerini dikkatle dinliyordu.

Araya girmek istemeyen Liz sırt çantasını omuzlarından indirip masaya yasladı, ağırlıktan kurtulduğu için rahatlamıştı. İlan panosuna asılı yürüyüş parkuru haritasına doğru yürüdü. Haritaları severdi. Bu, titizlikle hazırlanmış bir organizasyonun macera vaadiyle birleşmesiydi.

Parmağının ucuyla otelden uzaklaşarak gölü çevreleyen ve ormanın derinliklerine uzanan günlük yürüyüş parkurlarını inceledi. Bakışlarını bunların ilerisindeki, çok daha uzun olan dört günlük Svelle parkurunun gösterildiği kırmızı çizgili rotaya çevirdi.

Haritanın kat yerlerini hissederek parmağını gölün batısındaki patikada sürükledi, bir vadiyi geçti, ardından ilk gece grubun kamp yapmasını planladığı yerin yakınındaki nehir boyunca ilerledi. Sonrasında onları sahilde kamp yapacakları uzak bir kıyı şeridine götürecek dağın eteklerinde yürüyeceklerdi. Bakışlarını Kuzey Kutbu'na doğru açılan ve ufukta başka hiçbir şeyin görünmediği Norveç Denizi'nde gezdirdi.

Yürüyüşün sonuncu ve en zorlu ayağını takip ederken yutkundu: Blafjell'in kuzey tarafında, dik bir tırmanışın ardından ikinci bir zirveye bağlanan sırtın üstünden geçeceklerdi. Tepeden güvenli bir şekilde inmek için o kısmı bir günde yürüyecekler ve son gecelerinde dağın daha aşağısında kamp yapacaklardı. Sonrasında doğruca otele döneceklerdi.

Liz ofisten yükselen sesleri duyunca başını o yöne çevirdi. Topuzlu, geniş omuzlu adam hâlâ dinliyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Adam soluk aldı, ellerini ceplerine soktu, başını ciddiyetle sallayıp bakışlarını yere indirdi.

Bir saniye sonra sarı saçları kısacık kesilmiş ikinci bir adam ofisten çıktı. Liz'e gülümserken iyice bronzlaşmış cildi buz mavisi gözlerini belirginleştirdi. Lobide ilerleyip –köpek sırtının okşanması için ayağa fırlamıştı– yemek salonuna açılan ka-

pıdan geçerek gözden kayboldu. Liz uzun masaların etrafına toplanan insanlar gördü. Konuşma sesleri çatal bıçak sesleriyle yarışıyordu. Kapı kapanmadan önce patates, et ve tuzlu bir şeyin kokusunu aldı.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi topuzlu adam ofisten çıkarken. Liz'in yaşlarındaydı –otuzlarının başında– ve cildi günlerini açık havada geçiren biri gibi bronzdu. Eliyle çenesini sıvazlayıp, "Ben Leif. Svelle Otel'e hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?" derken aklı başka bir şeyle meşgul gibi görünüyordu.

Liz kaslı adamı baştan ayağa inceledi. Kalın kaşları, düz burnu ve köşeli çenesiyle güçlü, sert hatları vardı.

Liz konuşmaya başlarken kendi duruşunu iyice dikleştirdiğini fark etti. "Liz Wallace adına rezervasyonum vardı. Üç kişi olacağız." Giriş kapısı açıldı. Liz başını çevirince kırmızı rujlu Helena'nın sırtında çantasıyla içeri girdiğini gördü, boyalı botlarının topuğu ahşap zeminde tıkırdıyordu.

Maggie de hemen arkasında güçlükle ilerliyordu, çanta askıları sarı elbisesini buruşturmuş, ağırlığıyla sırtı kamburlaşmıştı. Resepsiyona varınca çantayı omzundan attı ve hırkasını çıkardı.

Liz, Leif'in kocaman açılmış gözlerle Maggie'ye baktığını fark etti. Sanki tanıdığı birini görmüş gibi olduğu yere çakılı kalmış, kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkmıştı.

Maggie adamın tepkisini fark etmedi, çantasının yan cebinden su şişesini çıkarıp içti, boynu kızarmıştı.

"Rezervasyon görünüyor, değil mi?" dedi Liz ısrarla.

Leif hemen gözlerini kırpıştırdı, başını sertçe iki yana salladı ve boğazını temizledi. "Evet. Odalarınız hazır."

"Bizimki bu mu?" diye sordu Maggie, haritaya doğru yaklaşarak. "Svelle parkuru?"

Liz başıyla onayladı.

Maggie dudağını ısırdı. "Uzun bir yola benziyor."

"Harika bir parkurdur ama bazı kısımları zorludur," dedi Leif mükemmel İngilizcesiyle.

Maggie adama dönüp, "Sizce bunu başarabilir miyiz? Çok uzun görünüyor," dedi, elleriyle elbisesinin ceplerini huzursuzca çekiştiriyordu.

Maggie'nin iradesini biraz olsun otorite sahibi olan herhangi birine devretmeye hazır olması Liz'i sinirlendirdi.

Leif vereceği cevabı düşündü. "Sorun uzun olması değil. İrtifa. Zorlu arazi. Kötü hava olasılığı. Nehir geçişleri. Kişinin kondisyonu. Yola yarın çıkıyorsunuz, *ja*?[2]"

Başlarını aşağı yukarı salladılar.

"Hava durumunu kontrol edin. Dağlarda değişkendir. Kayıt defterini de imzalayın," dedi, elini kırmızı dosyanın üstüne koyarak. "Yürüyüşçülerin ne zaman döneceklerini bilmek iyi olur. Parkur titizlikle işaretlenmiş olmalı," diye devam etti, "ama işaretler mevsim sonlarında hep güvenilir olmuyor, dahası orası seyrek yürünen bir yol, dolayısıyla parkurun durumu hakkında yakın zamanda kulağıma gelmiş bir bilgi yok. Harita ve pusulanız var, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Liz.

"Orada telefonlar çekiyor mu?" diye sordu Maggie.

Leif başını iki yana salladı. "Dağlar kapsama açısından sıkıntılı. Çoğu zaman çekmeyecek."

Maggie'nin yüzü asılınca Leif ekledi: "Şansınız yaver giderse zirvede sinyal yakalayabilirsiniz, tabii hava açık olursa."

"Sorun olmayacak, Mags," dedi Liz rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Sadece birkaç gün."

Dışarıdan yakacak odun ve bira kasaları taşıyan bir grup genç, atletik görünümlü adam geçti. İçlerinden biri diğerlerinden ayrılıp omzuyla kapıyı açarak içeri girdi. Üzerinde kolsuz tişört vardı ve bileğine kalın deri bileklik takmıştı, sapından tuttuğu bir amfiyi sürüklüyordu. Hızlı adımlarla Leif'in yanına

2 (No.) Değil mi? –*y.h.n.*

geldi, ona beşlik çaktı ve ardında yemek salonun kapısını da omzuyla açarak içeri girdi, kalabalık yüksek sesle onu selamladı.

"Bu gece sezon sonu partimiz var," diye açıkladı Leif. "Kalabalık olacak. Dağcılar, yürüyüşçüler, tatilciler. Ayrıca kasabadan yerel halk da gelecek. Sonrasında müzik olacak. Yemek yiyecekseniz mutfak yarım saate kapanacak bilginiz olsun."

Leif odalarının anahtarlarını uzatırken yaşlı bir çift kol kola içeri girdi. Kadının omuzları düşüktü ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Kasketli adam kapının yanındaki banktan kalkmamıştı, köpeği de hâlâ yanında itaatkâr biçimde oturuyordu. Adam, yanından geçen yaşlı çifti başını eğerek selamladı. "Bjørn. Brit."

Leif çiftin yanına gitti. Kadın içtenlikle gülümseyip elini Leif'in koluna koydu. Leif başını hafifçe eğdi, ifadesi ciddiydi. Norveççe konuşuyorlardı ama Liz selamlaşmalarındaki samimiyeti hissetmişti. Leif yaşlı adamın elini avuçlarının arasına aldı. Birkaç kelime söyledikten sonra başıyla yemek salonunu işaret etti ve çifti o tarafa doğru yönlendirdi.

Kadın yürürken gözlerini gruba doğru çevirdi ve bakışları Maggie'nin üzerinde donup kaldı. Gözleri kocaman açıldı. Yüzünün rengi attı.

Maggie ne olduğunu anlamadan kadına baktı.

Leif bunu görünce kadına kısık sesle bir şeyler söyledi, ardından koluna girip onu nazikçe yemek salonuna yönlendirdi. Kadın uzaklaşırken bile omzunun üzerinden kederli gözlerle Maggie'ye bakmaya devam etti.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Maggie, yemek salonunun kapısı kapanırken. "Bana nasıl baktığını gördünüz mü?"

"Leif de sen içeri girdiğinde aynen bu şekilde baktı," dedi Liz.

"Kızlarına benziyorsun," dedi arkalarından biri. Başlarını çevirince kasketli adamın banktan kalktığını gördüler, köpeği

de peşindeydi. "Ben Vilhelm." Düşünceli bir ifadeyle Maggie'ye baktı. "Saçların," dedi yavaşça. "Gözlerin de sanırım."

Maggie gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Anladım…"

"Ama hayalet görmüş gibiydiler," dedi Liz.

Vilhelm kederle başını aşağı yukarı salladı. "Karin geçen yıl kayboldu."

"Kayıp mı oldu?" diye tekrarladı Liz şaşkın bir sesle.

"Dağlarda yürüyüş yapıyordu." Başını karanlık tepelerin oluşturduğu hatta doğru çevirdi, bakışları dalgındı. "Asla geri dönmedi."

Liz soğuk bir rüzgâr esmişçesine ürperdi.

@ayisigikitap

8 HELENA

Yemek salonunda büyük porsiyonlar hâlinde servis edilen buharda pişmiş köfte ve kremalı patatesleri kenarları kırık yemekhane tabaklarında yediler. Gösterişten hayli uzaktı ama Helena bunun önlerindeki dört gün boyunca yiyecekleri son düzgün öğün olduğunu bildiğinden kalan patates artıklarını da çatalıyla topladı.

Yemeği bitince ayağa kalktı. "Sıra bende."

Kalabalığın arasından bara doğru yürüdü. Bir grup genç adam içeri girip şortunun kemer halkasından karabina sarkan bir adamla yumruk tokuşturdu. Ortadaki masalar geçici bir sahne oluşturmak için duvara doğru itilmişti, tişörtünde parlak kırmızı dağ logosu olan bir adam gitarını amfiye takıyordu.

Kalın yün hırka giymiş, saçları örgülü orta yaşlı bir kadın olan barmen, Patagonia marka kıyafetler giymiş yürüyüşçü grubuna servis yapıyordu.

Helena parmaklarıyla bar tezgâhının üstünde tempo tutarak beklerken etrafına bakındı. Kulübedeki her şeyin çok sağlıklı göründüğüne karar verdi; ahşap zeminin, duvarlarda asılı gemici fenerlerinin hatta rüzgârla dağılmış saçları ve yüzlerindeki gülümsemeleriyle insanların bile öyle olduğunu düşündü. Zinde, kaslı vücutları hayatlarını açık havada sürdürdüklerinin kanıtıydı. Aralarından herhangi birinde Starbucks sadakat kartı olduğundan şüpheliydi.

Bunlar onun çevresindeki insanlar gibi değildi. Helena'nın çevresindekiler kahvelerini yudumlarken mesaj yazmakla o kadar meşgul olurlardı ki etraflarındaki manzarayı görmezlerdi. Onun çevresindekiler rahat yürümelerini engelleyen ayakkabılar giyip nefes almalarını zorlaştıran iç çamaşırları kullanırlardı. Onun çevresindekiler geç saatlere kadar ofislerinde, daha geç saatlere kadar barlarda takılır, sadece cumartesi günleri harika *brunch* servisi yapan bir yer bulmak için açık havaya çıkarlardı.

Barmenin dikkatini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Kollarını göğsünde kavuşturup iç çekti, ardından yüzünü buruşturup kollarını açtı. Memeleri acıyordu. Şüpheyle onlara bakarken cildinin endişeyle karıncalandığını hissetti. Birden aklına kullanılmamış hamilelik testi geldi. Liz'in arabasına binmeden önce testi çantasının içine tıkıştırmıştı. Yani şimdi burada, Norveç'teydi ve gezinin üstünde bir gölge misali asılı duruyordu.

Onun yaşlarında, sarı saçları kısacık kesilmiş bir adam bara yaklaştı. Üstünde örgü kazak vardı, kollarını dirseklerine doğru çekmişti. Kollarını bara dayadığında altın sarısı tüylerle kaplı bileğindeki gümüş saati göründü.

Barmen gülümseyerek, "Austin!" dedi. "Tekne nasıl?" diye sordu İngilizce.

"İyi. Gayet iyi."

"Ne içersin?"

Helena'yı işaret etti. "Hanımefendi önce geldi." Helena'nın yüzünde gezinen bakışları bir anlığına vücuduna kaydı.

Helena bara doğru eğildi. "Bir şişe merlot ve üç kadeh lütfen."

Barmen şaraba uzanırken adamın buz mavisi gözleri hâlâ Helena'nın üstündeydi. Yüzünde çocuksu bir gülümseme vardı. "Tırmanmaya mı yoksa yürüyüşe mi geldiniz?"

"Daha önce barda hiç böyle bir soru almamıştım," dedi Helena, iyice adama doğru dönerken. "Yürüyüşe. Sözde Svelle parkurunu tamamlayacağız."

Adam tek kaşını kaldırdı. "Sözde mi?"

"Biraz iddialı bir hedef."

"Tüm iyi planlar öyledir. İngiltere'den mi geldiniz?"

Helena başıyla onayladı.

"Orayı görmeyi hep istemişimdir. Tarihi çok eski. Buckingham Sarayı. Parlamento Binası. Big Ben." Başkentle ilgili dönem ödevini yeni bitirmiş bir öğrenci gibi şehrin simgelerini sıraladı. "Bir gün gitmeyi istiyorum," dedi.

"Sizi durduran ne?"

Bu sorunun cevabını daha önce hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Para. İş." Omzunun üstünden arkasına baktı. "Babam."

Barmen kırmızı şarap şişesiyle döndü, mantarı ustalıkla açtı. Şişeyi Helena'nın önüne koydu.

Adam bir tomar para çıkardı. "Bunu ben ödeyeceğim." Yakışıklıydı, geniş yüz hatlarında ve delici mavi gözlerinde kendinden emin ama çocuksu bir şey vardı.

Helena başını yana eğdi. "Yabancılardan bir şey kabul etmem."

Adam tereddüt etti, ardından ima edileni anlayıp elini uzattı. "Ben Austin."

"Ben de Helena," dedi elini sıkarken. "Artık yabancı değiliz."

Adam gülümsedi, avucu sıcak ve kuruydu.

Helena şarap için teşekkür ettikten sonra şişeyi alıp kalabalığın arasından arkadaşlarına doğru ilerledi.

9 MAGGIE

Maggie, masanın üstüne parkur haritasını yaymış, kırmızıyla yuvarlak içine aldığı dik kesiti işaret eden Liz'i yarım yamalak dinliyordu. "İkinci gecemizde Blafjell'in eteğine varacağız."

Maggie'nin ensesi karıncalandı ve birinin onu izlediği hissine kapıldı. Birkaç saniye bekleyip arkasını döndü.

Barın uzak köşesinde oturan yaşlı çift Bjørn ve Brit ona bakıyordu. Maggie onlara dönünce kafalarını çevirdiler.

Maggie huzursuz oldu, yanakları kızardı. Kimse kaybolmuş bir kıza benzemek istemezdi.

Helena şarapla döndü, tepsiyi haritanın ortasına koyup üç kadehi doldurdu. "Pekâlâ, Oymak Başı. Neler oluyor?"

Liz kadehini haritanın kenarına kaydırdı. "Kamp noktalarından bahsediyorduk. Blafjell'e vardığımızda o yükseklikte çadır kurmak için fazla düz alan olmayacak, bu yüzden öncesinde..."

Maggie bacaklarına bir şey sürtündüğünü hissetti, aşağı bakınca lobideki köpeğin masalarının altında olduğunu gördü. Boynundaki çatlamış deri tasma fazla sıkı görünüyordu, Maggie eğilip şefkatle kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpek başını ona doğru uzattı.

"Runa, *kom!*[3]" diye seslendi sahibi Vilhelm.

---

3 (No.) Gel. –*ç.n.*

Köpek ona doğru fırlayınca tasması masanın ayağına takıldı ve haritanın üstüne şarap dökülmesine neden oldu.

"Runa!" diye bağıran Vilhelm köpeğin tasmasını bıraktı. "Üzgünüm," dedi cebinden bir mendil çıkarırken.

"Sorun yok," dedi Maggie köpeğin başını okşayarak.

Vilhelm haritayı silerken Liz'in kırmızı işareti dağıldı. "Blafjell," dedi Vilhelm haritaya daha dikkatli bakarak. "Oraya mı yürüyeceksiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Liz.

Vilhelm'in bakışları o noktaya sabitlenirken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Zorlu bir parkur."

Maggie söylemek istediği başka bir şey olduğunu hissedip ona dikkatle baktı. Bir süre bekledi ama Vilhelm mendilini özenle katlayıp cebine geri koydu. Köpeğin tasmasını çekiştirerek uzaklaşmaya başladı.

"Dur," dedi Maggie, içini tuhaf, soğuk bir his kaplamıştı. "Daha önce bu dağlarda bir kızın kaybolduğunu söylemiştin."

Vilhelm durdu. Ardından yavaşça başıyla onayladı. "Karin."

"Nerede yürüyüş yapıyordu?"

Vilhelm sanki daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ama Maggie sessizliğinden cevabı anlamıştı.

"Blafjell'di, değil mi?"

Vilhelm bakışlarını kaçırdı. "En son görüldüğü yer orasıydı, evet."

"Blafjell... tehlikeli mi?" diye sordu Maggie.

"Dağların hepsi tehlikeli olabilir," dedi Liz düz bir sesle.

Vilhelm Liz'i başıyla onayladı, ardından sanki buradaki işi bitmiş gibi uzaklaşmak için hamle yaptı.

"Ama Blafjell'le ilgili başka bir şey var, değil mi?" diye seslendi Maggie arkasından.

Vilhelm tereddüt etti, ardından usulca, "Yerel halktan bazıları orada bir enerji olduğunu düşünüyor. Bizden daha büyük

bir varlığın hissi," dedi. Doğrudan Maggie'yle konuşuyordu. "Bir titreşim diyebilirsin. Runa da biliyor. Boyun tüyleri kabarıyor. Kulakları geriye yatıyor. Ulumaya başlıyor. Köpekler diğerlerini hisseder."

Maggie buz kesmişti. "Diğerleri mi?"

Vilhelm gözlerine baktı, bakışları berrak ve yoğundu. "Bizim idrakimizin ötesinde bir şey. Huzursuzluk, yalnız olmadığın hissi, bunlar kolay açıklanabilecek şeyler değil. Sis orada asılı kalır. Kemiklerin donar. Soğuktan değil. Bu bir his. Sanki bir şey göğsünü sıkıştırır."

Maggie ürperdi.

Vilhelm sesini alçalttı. "Blafjell'in... *ince* alan olduğu söylenir. Bunun anlamını biliyor musun?"

Maggie yavaşça başıyla onayladı. Daha önce ince alanlar hakkında bir şeyler okumuştu. "Bizim dünyamızla diğeri arasındaki mesafenin inceldiği, geçirgen olduğu yer."

"Doğru. Düzenle kaosun buluştuğu nokta. Hayatın ölümle iç içe geçtiği. Görmek istemeyeceğin şeyler gördüğün yer, *ja*? Ben dağa çıkmam. Ormanda, nehir kenarında, öteki tepelerde yürürüm. Ama Blafjell'e gitmem."

"Uyarı için sağ ol," dedi Liz sert bir sesle, "ama biz iyi olacağız."

Vilhelm omuzlarını dikleştirdi. Başını bir kez aşağı yukarı salladı. Ardından köpeğin tasmasını yavaşça çekti ve ikili birlikte uzaklaştı.

"*Visit Norway* için çalıştığını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Helena.

Maggie o kadar öne eğildi ki masanın kenarı kaburgalarına battı. "Ya haklıysa? Ya Blafjell *ince* alansa?"

"Bizimle kafa buluyor," dedi Helena. "Muhtemelen Liz'in hâlâ polarında duran fiyat etiketini gördü."

Maggie haritaya baktı, ormanın yeşil renginin soluk kahverengiye döndüğü, kayaların topraktan yükseldiği, giderek daralan hatta baktı. "Bin metreden yüksek! Korkunç görünüyor."

"Bu bir harita," dedi Liz.

Maggie birden kendini, "Bence oraya tırmanmamalıyız," derken buldu.

"Vilhelm yüzünden mi?" diye sordu Liz inanamayarak.

"Belki de parkurun sadece ilk kısmını yürümeliyiz."

"Bu daire şeklinde bir yol," dedi Liz. "Sadece bir kısmını yürüyemezsin!"

"Blafjell çok yüksek. Çok zorlu."

"Antrenmanlarını yaptıysan bir şey olmaz," dedi Liz kısaca.

Sessizlik oldu.

Maggie kalbinin hızlandığını hissetti.

"Şimdi geri adım atamayız," diye ısrar etti Liz. "Bunca yolu Blafjell'e tırmanmaya geldik."

"Ben bunun için gelmedim," dedi Maggie başını sallayarak. "Ben sadece Phoebe yokken evde kalmak istemediğim için buradayım. Helena da sadece işe ara vermek istediği için burada. Norveç'te, bu kulübede olmamızın tek sebebi tatilimizi seçme sırasının sende olması, Liz ve seni desteklemek istedik ama neden zor bir şey seçtin ki? Bizim için bu kadar imkânsız olan bir şey seçmek zorunda mıydın?"

"Havuz başı tatilini defalarca yaptık. Sıkıldım artık! Değişikliğe ihtiyacım var! Maceraya! Tazelenmeye."

Maggie, Liz'in sesindeki gergin, patlamaya hazır tiz tonu yakaladı.

Helena şarap şişesini aldı. "Hadi, bir kadeh daha içelim. Rahatlayalım. Yolun yorgunluğunu atalım. Sabaha farklı hissedeceğiz."

10 LIZ

Liz'in temiz hava almaya ihtiyacı vardı. Yemek salonundan çıktı, resepsiyonun bulunduğu lobiden geçip akşamın serinliğine adım attı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, havaysa beklediğinden soğuktu. Polarının fermuarını çenesine kadar çekip ellerini ceplerine soktu. Derin bir nefes aldı.

Maggie'nin tereddütlerinin olmasına şaşırmamıştı. Klasik Maggie'ydi. Liz onu yürüyüşe hazırlamak istemişti: Ona antrenman programı göndermiş, egzersiz videoları atmış, çalışmak isterse Phoebe'ye bakabileceğini söylemişti ama Maggie'nin hep bir bahanesi vardı.

Omuzlarını oynatarak gerginliğini atmaya çalıştı. Ardından polarının fermuarlı cebindeki sigarayı hatırladı. Helena'ya giderken almıştı. Hastalarının yaşadığı kasabada sigara almak çok riskliydi. Hem hekim olup hem sigara içemezdiniz. Bu, vejetaryen kasap olmak gibi bir şeydi.

Paketi elinde çevirdi, karton kapağını açıp kutuyu burnuna götürdü. Gözlerini kapadı, ballı, maltlı tütün kokusu onu, Joni'nin büyükannesi oturma odasında *Countdown* izlerken arkadaşının yatak odasının penceresinin önünde sigara içtikleri ergenlik yıllarına geri götürdü.

Bir dal sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp çakmağı çaktı. Alevin ışığı karanlıkta göz kamaştırıcıydı. İçine çektiği sıcak duman boğazını doldurdu.

Sigara içmek ona yasa dışı bir şey, bir tür isyan gibi geliyordu. Liz kurallara uyan, kanunlara saygılı, sınavlarda gözetmenlik yapan, başladığı işi sonuna kadar götüren türden bir insandı ve işte tam da bu yüzden arada sırada sigara içmeye ihtiyacı vardı.

Bir nefes daha çekip kulübenin cam duvarından yemek salonuna baktı. İçerisi doluydu, barın önünde üç sıra kuyruk oluşmuştu. Müziğin sesi camları titretiyordu. Maggie ve Helena'nın masada kafa kafaya verdiklerini görebiliyordu. Onun hakkında konuştuklarını biliyordu, her zaman ikisinin dışında kalırdı. Joni yanlarında olduğunda bu durumdan etkilenmiyordu, o zaman her şey dengeleniyordu ama sadece üçü olduklarında grubun dinamiği bozuluyordu.

Liz sigarasından bir nefes daha çekerken zifiri karanlık geceyi siyah gölgeler hâlinde kesen dağ zirvelerine baktı. Onun küçük dertlerine karşı duyarsız, ilgisiz görünüyorlardı. Yarın o vahşi doğada yürüyüşe çıkmaları gerekiyordu. Bunu istiyordu. Baldırlarındaki yanmayı, yorgunluğu, fiziksel mücadeleyi ve dayanıklılığı yaşamayı istiyordu. Yürüyüş yapmak geçen birkaç ayı atlatmasını sağlamıştı. Hareket ettikçe sıkışmış, durağan duyguları serbest kalıyor, enerjisi değişiyordu.

İlk insanlar hep yürümüştü, dilin gelişiminden önce bile yürümüşlerdi. Türlerinin en yalın, en temel ihtiyacı buydu: Yürümek. O hâlde insanlar neden araba, elektrikli bisiklet, yürüyen merdiven ya da asansör kullanıyordu? Hastalarına insan ayağının inanılmaz mekaniğini hatırlatmak hoşuna gidiyordu: Yirmi altı kemik, otuz üç eklem, yüzü aşkın kas, tendon ve bağ dokusu yürümemizi sağlamak adına yapısal bir uyum içinde çalışıyorlardı.

Yarın sabah o, Helena ve Maggie'nin yapacağı da buydu. Maggie'nin buna engel olmasına izin veremezdi. Buna ihtiyacı vardı.

Sigarasını söndürdü, dumanın buruk tadını ağzında hissederken küçük otelin üstündeki tepeden inen bir çift far gördü. Gözlerini kısarak bakarken bu saatte kimin geldiğini merak etti.

Bir taksi otelin önünde durdu. Açılan arka kapıdan bir sırt çantası yere atıldı. Ardından bir çift ince, bronz bacak dışarı çıktı. Ayakları bir çift siyah Doctor Martin marka ayakkabının içindeydi. Liz başını kaldırdı, sürücüye parasını vermek için içeri eğilen bir kadının sırtını gördü. Kadın kapıyı kapadı, taksi hareket etti.

Kırmızı stop lambaları toz bulutu içindeki kadını aydınlattı. Üzerinde kot şortla bol deri ceket vardı, koyu renk saçlarını başının üstünde toplamış, gözlerine duman rengi kalem çekmişti.

Liz gözlerini kırpıştırdı. Elleriyle ağzını kapadı.

Gördüğüne inanamayarak başını salladı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Joni!"

11 | JONI

Liz. Liz. Liz.

İşte karşısındaydı! Her zamanki gibi görünüyordu: Yüzünde makyajdan eser yoktu, gözlerinin içi gülüyordu, saçlarını düzgünce toplamıştı ve ağzı kulaklarındaydı.

Birbirlerine doğru koşup sıkıca sarıldılar, gülüşüp öpüşürlerken elmacık kemikleri çarpıştı, kolları birbirine kenetlendi.

"Geldin!" diye bağırdı Liz.

"Geldim! Sigara içmişsin!" dedi Joni, Liz'in üzerindeki sigara ve deterjan kokusunu içine çekerek. "Sakın bana Doktor Liz Wallace'ın sigara içişini kaçırdığımı söyleme." Geri çekilip Liz'in ceplerini yokladı ve ince sigara paketini buldu. "Yakalandın!"

Liz başını geriye atıp kahkahayla güldü.

Joni paketi açtı, içinden iki dal çıkarıp birini Liz'in, diğerini kendi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bensiz sigara içmenin yasak olduğunu biliyorsun."

"Burada ne işin var?" diye sordu Liz. "Turneye ne oldu?"

"Bitti."

"Bir konserin daha vardı."

Joni, Liz'in programı takip etmesini, hangi ülkede olduğunu, hangi salonda konser vereceğini hatırlamasını seviyordu. Ona mesaj atıp, *Helsinki nasıldı? Ziyaret edecek vakit bulursan sahil boyunda harika bir resim galerisi var* ya da *Paris'te tüm biletlerin tükendiğini gördüm!* gibi şeyler yazardı.

"Benim için bitti. Uzaklaşmam gerekiyordu."

Liz'in kaşları çatıldı. "Neden?"

Hayatının neye benzediğini Liz'e ya da diğerlerine nasıl açıklayabilirdi? Havaalanına giderken çekilmiş fotoğraflarını *–Hâlâ zaman var–* ve bunun doğru olduğuna inanmayı ne çok istediğini düşündü. Yaşadığı hayattan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Vahşi doğanın temiz, ferah güzelliğine ihtiyacı vardı. Kendini unutabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Soğuk Berlin kaldırımına yalınayak adım attığında yoldan geçen bir kadın irkilip çocuğunun elini daha sıkı tutmuştu. Bu hareket Joni'ye bir tokat gibi gelmişti. O, ebeveynlerin çocuklarını uzak tutmak isteyeceği türden biri olmak istemiyordu. Havaalanına gitmek üzere bir taksiye atlamış, yolda bir çift bot almak için durmuştu. Bir lavaboda soğuk su ve ucuz el sabunuyla yüzünü yıkamış, ardından kontuara gitmiş ve Bergen'e ilk uçak için bilet almıştı.

Bekleme salonunda otururken yorgunluktan dönen başı ve titreyen elleriyle hem erkek arkadaşı hem de menajeri olan Kai'ye gittiğini bildiren bir mesaj atmıştı.

Arkasında nasıl bir enkaz bıraktığının farkındaydı. Grup onu asla affetmeyecekti. Böyle çekip gidemezdi. Herkesi hayal kırıklığına uğratacaktı. Aylar öncesinden bilet alıp onu izlemek için planlar yapan hayranlarını düşünmek dahi istemiyordu. Ama olan olmuştu artık. Bitmişti. Tamamen tükenmişti. Kendinden geriye tanıyabileceği tek bir parça bile kalmamıştı.

"Üzerimdeki baskıyı azaltmam lazımdı. Burada olmak istedim, Liz. Arkadaşlarıma ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Uzanıp Liz'in ellerini tuttu. "Buna onay verebilir misin? Bir doktor raporu yazabilir misin? Hâlâ senin muayenehanene kayıtlıyım. Bitkin olduğumu, stres altında olduğumu söyle. Hepsi doğru."

Liz endişeyle baktı. "Elbette yaparım."

"Teşekkür ederim," dedi Joni ve Liz'i kendine çekip sıkıca sarıldı. Sonra çantasını askılarından tutup sırtına astı. "Beni içeri götür. Diğerlerine sürpriz yapmak istiyorum!"

Liz parmaklarını Joni'ninkilere geçirdi, onu kalabalığın arasına sokarken alyansı arkadaşının orta parmağına taktığı kafatası şeklindeki gümüş yüzüğe çarptı. Yemek salonu yiyecek ve odun dumanı kokuyordu. İnsanlar bir adamın gitar çaldığı geçici sahnenin önünde dans ediyordu. Sırt çantası kalabalığı yol vermeye zorlayınca Joni özür diledi.

Diğerlerinin az ileride olduğunu gördü. Limon rengi elbisesi, yüzünün iki yanına dökülen kestane rengi dalgalı saçlarıyla Maggie, bir elini çenesinin altına koymuş, konuşuyordu. Helena karşısında oturuyordu, arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı, kuzgun karası saçları çene hizasında kesilmişti ve dudaklarında kırmızı bir ruj vardı.

Joni çantasını yere bıraktı.

Maggie, "Joni!" diye haykırarak ayağa fırlayınca sandalyesi devrildi. Koşup kollarını Joni'ye doladı.

"Şaka yapıyorsun!" Helena da kahkaha atarak onlara sarıldı.

Liz'i de aralarına çektiler. Dördü birden oldukları yerde birbirlerine sarılmış, zıplıyorlardı. Joni, Maggie'nin bitki özlü şampuanının, Helena'nın yıllardır kullandığı pahalı nemlendiricisinin, Liz'in temiz giysilerinin kokusunu içine çekti ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu ev kokusuydu!

Maggie nefes nefese geri çekildi. "Gelmeni hiç beklemiyorduk! Turneye ne oldu? Liz biliyor muydu?"

"Hepinize sürpriz yapmak istedim!" dedi Joni sırıtarak. Uzanıp Maggie'nin yanağını okşadı. "Tanrım, bu yüzü özlemişim. Çok güzel görünüyorsun, annecik! Phoebe nasıl?"

Maggie'nin gözleri ışıldadı. "Harika!"

Joni, Helena'ya döndü. "Ya sen! Kâküllerine bayıldım!"

Helena'nın koyu renk küt saçı yıllar içinde pek değişmemişti ama şimdi alnına dökülen kâkülleri vardı.

"Alnımdaki çizgileri gizliyor," dedi Helena.

Joni Liz'in eline uzandı. "Her şeyi sen organize ettin. Norveç! Tıpkı coğrafya projemizdeki gibi! Hatırlıyor musun? Tıpkı

söylediğimiz gibi buradayız." Göğsünde bir mutluluk patlaması hissetti. O kadar enfes, o kadar değerli ve o kadar nadir bir duyguydu ki kusursuz güzelliği nefesini kesecek gibiydi.

Bakışları masanın üstündeki haritaya kaydı. "Bu bizim mi? Hangi dağa tırmanacağız?"

Helena ile Maggie bir şey söylemeden birbirlerine baktı.

"Ne? Buraya bunun için gelmedik mi?"

Maggie bakışlarını yere indirdi.

"Az önce bir mağaza dolusu malzeme aldım. Lütfen bana lanet olası bir dağa tırmanacağımızı söyleyin," dedi Joni.

Helena Maggie'ye bakıp, "Mags?" dedi.

Maggie yavaşça başını kaldırdı. Ardından yüzünde bir tebessüm belirdi. "Tamam. Lanet olası koca bir dağa tırmanıyoruz!"

Liz'in kahkahası rahatladığını gösteriyordu. Hemen izleyecekleri rotayı anlatmaya, kamp yapacakları noktaları göstermeye başladı. Heyecandan birbirlerinin sözünü keserek konuşuyorlardı.

Joni'nin dikkati bir raf üzerinde içki şişelerinin durduğu bara kaydı. "Önce gidip bize bir içki alacağım." Diğerlerinin yanından ayrıldı.

"Ne alırdınız?" diye sordu barmen.

"Bir şişe şampanya lütfen. Bir de duble votka."

"Şampanya mı?" dedi barmen tek kaşını kaldırarak. "Bu her gün istenilen bir şey değil."

"Mantarlı herhangi bir şey işe yarar! Ne olursa."

Önce votka geldi. Joni yüzünü buruşturarak bir dikişte bitirdikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Barmen tozlu bir şişe şampanya getirdi. Şişeyi buz kovasına koyarken göz ucuyla Joni'ye baktı. "Sizi tanıyorum. O gruptasınız, değil mi? Oğlum dinliyor. Horse Fly."

Joni adama, *Beni tanımıyorsun. Şarkı söylerken o sözlerin boş olduğunu bilmiyorsun. Ya da soyunma odama sadece votka ve cips istediğimi bilmiyorsun. Bir çocuk bana, "Senin gibi olmak*

istiyorum!" dediğinde onu omuzlarından tutup, "Hayır. Bunu istemezsin," demek istediğimi de bilmiyorsun, demek istedi.

Bunun yerine, "Ta kendisiyim!" diye yanıtladı göz kamaştıran bir gülümsemeyle. Ardından kovayı kolunun arasına sıkıştırdı, siyah ojelerle parlayan parmaklarını şampanya kadehlerinin saplarına doladı ve masaya geri döndü.

Gülmeye devam eden arkadaşları dördüncü sandalyeyi çekmişlerdi.

"Şampanya!" diye bağırdı Maggie ellerini çırparak.

Joni, Helena'nın gözlerini devirdiğini fark etti. Abartılı? Aklından bu mu geçiyordu?

Joni mantarı patlatıp kadehleri doldurdu, kadehin ağzına kadar köpüren şampanya haritanın üstüne damladı ve parkurun bir kısmı bozuldu.

Joni kadehini kaldırdı. "Hep birlikte olmaya ve vahşi doğada kendimizi kaybetmeye!"

12 MAGGIE

Küçük otelin barı doluydu. Bir sürü insan bir adamın gitar tıngırdatıp mikrofona bağırdığı sahnenin önünde dans ediyordu. Bir grup biralarını havaya kaldırarak tezahürat yapıp ıslık çalıyordu.

Maggie'nin şampanyadan başı tatlı tatlı dönüyordu. Evdeyken pek içmezdi, Phoebe uyurken tek kişi için bir şişe şarap açmak hiç doğru gelmemişti. Kurabiye yemeye de o zaman başlamıştı.

Resepsiyonda çalışan Leif elinde bira şişesiyle yemek salonunda dolaşıyordu, tişörtü göğüs kaslarına yapışmıştı. Kızların masasına yaklaştığında başını kaldırıp gülümsedi. "Keyifler yerinde mi?" diye sordu.

"Hem de nasıl," dedi Liz sırıtarak, alkol onu gevşetmişti. Boş sandalyeyi işaret etti. "Bize katılmaz mısın?"

Leif oturup ayaklarını ahşap sandalyenin altına çekti. Öne eğilip kolunu masaya dayadı. Maggie, Leif'in kol kaslarına, belirgin damarlarına, düzgünce kesilmiş tırnaklarına ve güçlü ellerine bakmaktan kendini alamadı. Bunlar bir dağcının kollarıydı. Akşamları özlemini çektiği tek şey alkol değildi.

"Bu Joni," dedi Liz. "Bu da Leif."

Joni gülümsedi, aralanan dudakları bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Adam gülümserken gözlerinin çevresinde güneş ışığı gibi çizgiler belirdi. "Sen Horse Fly'daki şarkıcısın!" Birayı saran

parmaklarını tişörtüne kuruladı, ardından tokalaşmak için elini uzattı.

Joni gülümseyerek elini sıktı.

"Joni bize sürpriz yaptı!" dedi Maggie. "Dördümüz her yıl tatil yaparız ama Joni'nin bu sefer bize katılamayacağını sanıyorduk."

"Her yıl mı?" diye sordu Leif.

"On sekiz yaşımızdan beri," dedi Joni gururla.

"Ama tatillerimiz hep havuz ve kokteyl içerirdi," diye ekledi Helena.

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu Leif.

Maggie masaya eğilip kadehleri doldurmaya koyuldu. "Ezelden beri," derken kelimenin ağzında yuvarlandığını fark etti. "Bunlar benim en sevdiğim insanlar."

"Ortaokulda tanıştık," dedi Helena. "Maggie ve ben şehrin yanlış tarafından servise binerdik."

Okulları, Maggie ile Helena'nın yaşadığı sosyal konutlardan Joni ile Liz'in büyüdüğü güzel bahçeleri olan müstakil evlerin bulunduğu yemyeşil kasabaya kadar geniş bir alanda yaşayan öğrencilerle doluydu.

"Yanlış ya da doğru taraf olmasının bir önemi yok," dedi Liz arkasına yaslanırken. "Hepimiz aynı sınıftaydık. Bir sırada dördümüz. Bizimki ilk görüşte aşktı."

Leif gülümsedi. "Bunca zaman kopmadınız."

"Biz aileyiz," dedi Joni kolunu iki tarafında oturan Maggie ve Liz'in omuzlarına atarak.

"Bizi ayrı odalara koydukları okul gezisini hatırlıyor musunuz? Birlikte kalabilmek için uyku tulumlarımızla kaçıp kayıkhanede uyumuştuk!"

"Her şey yolunda gidebilirdi," dedi Helena, "ama Joni yıldızlara bakabilmek için kayıklardan birini dışarı çıkarmaya karar verdi ve güvenlik görevlileri bizi gördü."

"Bizi hep yoldan çıkarır," dedi Liz Joni'ye gülümseyerek. "Bizi Blockbuster'da üst raftaki bir DVD'yi yürütmeye ikna ettiğini ve tezgâhtaki çocuğun bizi sokağın sonuna kadar kovaladığını hatırlıyor musunuz?"

"Ya taş ocağında düzenlediğin çılgın partiye ne demeli?" dedi Maggie. "Hani polis basmıştı da hepimizi eve ekip arabasıyla götürmüşlerdi!" Seslerin yankılandığı, müziğin ritmini tüm vücudunuzda hissettiğiniz ocakta dans etmek bir ay cezalı olmaya değmişti.

Joni'de Maggie'yi hayata karşı heyecanlandıran bir şey vardı. Aidan'la evlendiğinde Joni onlara düğün hediyesi vermişti ama, *Sırf senin için*, diye fısıldayarak Maggie'nin eline tutuşturduğu başka bir şey daha almıştı. Maggie yalnız kalınca güzelce paketlenmiş hediyesini açmış, muhteşem fırçalar ve akrilik boyalardan oluşan sete iliştirilmiş, *Kendin olmaktan asla vazgeçme. Her daim yarat,* yazan notu bulmuştu. Hâlâ kullanılmamış boyaların dolabın dibinde doğru zamanı beklediklerini hatırlayınca içinde bir utanç duygusu kabardı. Bu düşünceyi bir kenara attı. Bu gece pişmanlıkların gecesi değildi.

"Ne çok anınız var," dedi Leif gülümseyerek.

Dostluklarının Leif'in gözünde değerli ve huzurlu bir şey gibi görünmesi Maggie'nin hoşuna gitti. Dördü kariyerlerindeki iniş çıkışları, başarısız ilişkilerini, hayatlarına çocukların girmesini, ebeveynlerini kaybetmeyi birlikte yaşamış, bu süreçlerde hep birbirlerinin yanında olmuşlardı.

Her yıl yaptıkları tatiller güneş ve temiz havadan daha fazlasıydı. Maggie için çok anlamlıydı. Dördü birlikte olduğunda Maggie içindeki çocuğun hâlâ orada olduğunu, yetişkinlik sorumluluklarının altında parlamaya devam ettiğini ve dostlarının sayesinde yeniden canlandığını hissediyordu.

"Daha önce Norveç'e geldiniz mi?" diye sordu Leif.

Hep birlikte başlarını iki yana salladılar.

"Dağlara bayılacaksınız. Sizi değiştirecek. Vahşi benliğinizi ortaya çıkarmadan vahşi doğada dolaşamazsınız."

"Hep burada mı yaşadın?" diye sordu Helena.

"Evet. Bu küçük oteli ilk olarak büyükbabam inşa etti. Ardından ebeveynlerim devraldı ve yirmi beş yıl boyunca onlar işletti. Üç yıl önce babamı kaybettik, annemin de tek başına idare etmesi çok zor oldu –sağlık durumu pek iyi değil– bu yüzde şimdi ben ilgileniyorum. Yetmişlerden beri ilk kez geçen yıl restorasyon yaptırdık."

"İnanılmaz bir iş çıkarmışsınız," dedi Helena. "Kulübenin verdiği geleneksel hisse bayıldım, diğer yandan camlar ortama ferahlık ve genişlik katıyor."

"Teşekkür ederim," diyen Leif'in yüzü gururla kızardı.

"Nesilden nesile aktarılan bir yer baskı yaratıyor mu?" diye sordu Maggie ilgiyle. "Burada kalman *gerekiyor* gibi hissediyor musun?"

Leif başını iki yana salladı. "Burası mükemmel. Dağlar var. Kıyı var. Göl var. Yazın sıcak güneş. Kışın kar. Olmak isteyeceğim başka bir yer yok."

Adamın evi hakkında böyle tutkuyla konuşması Maggie'yi gülümsetti. Kadehini kaldırıp, "Sana ve oteline," dedi.

Leif bira şişesini kaldırıp Maggie'nin kadehiyle tokuşturdu.

Önlerindeki yemek salonunun kapısı savrularak açıldı, yirmili yaşlarının sonlarında gibi görünen uzun boylu bir adam içeri daldı. Bir omzunda rengi solmuş bir sırt çantası asılıydı, turuncu beresi başının arkasına doğru kaymıştı, koyu renk saçları alnına dökülüyordu. Tıraş olmamıştı, boynunun kenarında siyah bir dövme vardı.

Kadın barmen bir anda durdu, gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

Bir grup kadın içki içmeyi kesip aralarında fısıldaştı.

Leif ise hiç kımıldamıyordu, bakışları yeni gelene sabitlenmişti.

Adam yemek salonunda tembel adımlarla yürüyor, yürürken kolları iki yanında sallanıyordu. Bakışları kalabalığın arasında gezindi, çenesi sanki sessizce, *Ne bakıyorsunuz?* diye sorar gibi kalkıktı.

"Bu kim?" diye fısıldadı Maggie salondaki havanın ağırlaştığını hissederek.

Leif gözlerini adamdan ayırmadan yanıtladı. "Kardeşim."

Leif ayağa kalkarken masa sallandı ve içkiler çalkalandı.

Kardeşinin bakışları Leif'e dönüp onda kaldı.

Bir süre bakıştılar.

Sanki herkes nefesini tutuyordu. Şarkıcı sözlerin ortasında susmuştu. Leif'in kardeşi ciddi bir ifadeyle Norveççe bir şey söyledi.

Leif gözlerini ondan ayırmıyordu.

Derken Leif'in kardeşi ellerini açtı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Leif'e doğru bir adım attı.

Kısacık bir tereddüdün ardından Leif de aynısını yaptı ve "Erik!" diyerek kardeşini kucakladı.

İki kardeş birbirinin sırtını sıvazlarken Maggie, Leif'in yan tarafa baktığını fark etti. Gözleri köşe masalarından birinde oturan Bjørn ve Brit'teydi.

Brit'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, elindeki kadeh titriyordu. Bjørn kaskatı kesilmişti, sandalyesinin yanlarını kavrayan ellerinin eklemleri bembeyazdı. İkisi de Erike'e şeytan görmüş gibi bakıyordu.

13 HELENA

Erik'in gelişiyle içerinin atmosferi bozulmuştu. Helena fısıldaşmaları, yan gözle atılan tuhaf bakışları ve içki içen bir grubun kafa kafaya verip konuştuğunu fark etti. Ama çok geçmeden müzik yeniden başladı, gitarist amfiyi açtı ve parti heyecanı geri döndü.

Maggie ayağa kalktı, Helena arkadaşının sallanan saçlarıyla sahneye doğru ilerlemesini izledi.

Helena, sarhoş Maggie'ye bayılıyordu. Etrafındaki herkese duyduğu sevgiyle erimişçesine vücudu tamamen gevşemişti.

"Ne yapıyor?" diye sordu Liz.

Maggie parmak uçlarında yükselip şarkıcının kulağına bir şey fısıldadı. Ardından dönüp masalarını işaret ettiğinde yüzü ışıldıyordu.

Helena, Joni'yi dürttü. "Sanırım senin dinlenmen buraya kadarmış."

Joni başını kaldırdı.

Odanın diğer tarafında sırıtan Maggie, Joni'yi çağırıyordu.

"Aman Tanrım..." diye inledi Joni ve başını iki yana sallayıp sessizce, *Yapma!* dedi.

Fakat şarkıcı çoktan mikrofona eğilmiş, akıcı İngilizcesiyle duyuruyu yapıyordu. "Bu gece aramızda özel bir konuğumuz olduğunu öğrendim."

Birkaç kişi onların masasına doğru baktı.

Kulağının arkasında sigara olan Liz kollarını masaya dayadı ve Joni'yle burun buruna gelene kadar öne eğildi. Önce

bir avucunu, sonra diğerini masaya vurdu. Yüzüne yayılan geniş gülümsemeyle Joni'ye bakarken ritim tutmaya başladı. "Joni-Gold! Joni-Gold!" diye bağırdı.

Ritme katılan Helena'nın yüzükleri masanın kenarına çarpıyor, şampanya kadehleri titriyordu.

Barda oturan bir grup da onlara eşlik etti. "Joni-Gold! Joni-Gold! Joni-Gold!"

Sesler giderek yükseldi, artık herkes onlara bakıyordu. Liz ayağa kalktı, elini uzatıp Joni'nin kalkmasına yardım etti.

Joni şampanyasını alıp bir dikişte bitirdi, ardından kalabalığın tezahüratları arasında sahneye doğru yürüdü. Joni amfiye yaklaşırken en önde duran Maggie neşeyle el çırpıyordu. Müzisyen Joni'nin kulağına bir şey söyledi, gitarı boynundan çıkarıp uzattı. Joni gitarı kendi boynuna astı.

Helena da sahnenin önüne gidip Maggie ve Liz'e katıldı.

"Bunu yapacağına inanamıyorum!" dedi Liz, Joni gitarın akordunu kontrol ederken ağız dolusu gülümsüyordu.

"Ben inanıyorum," dedi Helena. Joni'yi ayakta tutan alkıştı. O asla, *Hey bana bakın!* diyen bir kız olmamıştı. Daima isteninceye kadar beklerdi. Adı haykırılana kadar. Masalara vuruluna, içerideki herkes heyecanla onun performans sergilemesini umana kadar. İşte ancak o zaman öne çıkardı.

Helena, Joni'yi inceledi. Eski bir tişörtle yırtık kot şort giymişti, ince bacakları kalın botların içindeydi. Sağ kolu deri bilekliklerle süslüydü, burnunda gümüş bir *piercing* vardı. Sadece gözlerine hafif bir sürme çekmişti, işin geri kalanını çıkık elmacık kemikleri ve delici yeşil gözleri yapıyordu.

Herkes izliyordu. Sahne onundu.

Joni gözlerini kapadı, vücudu sallanmaya başladı, müzik çoktan kafasının içinde çalmaya başlamıştı. İçgüdüsel olarak yüzünü mikrofona yaklaştırdı. Ağzı neredeyse mikrofona değecekti, dudakları aralandı, gözlerini açtı. "Hey." Boğuk, kısık, derin tek bir kelime.

Salon sessizliğe büründü.

Ve Joni sessizliğin içinde şarkı söylemeye başladı.

Tanrı aşkına! Sesi harikaydı.

Hüzünlü, derin. Kulübeyi delip geçen titreşimler Helena'nın sırtını ürpertti.

O bir rock yıldızıydı.

Bütün gözler Joni'nin üstündeydi. Gitarın tellerine dokunuşuyla müzik kalabalığı öne doğru çekti, başlar ve kalçalar sallanmaya, ayaklar hareket etmeye başladı. Kimse gözlerini ondan alamıyordu. Joni'nin olayı buydu: Yeteneği şok ediciydi. Çarpıcılığını, güzelliğini, saflığını hissedebiliyordunuz. İnsanın içinde uzanıp dokunma hissi uyandırıyordu çünkü özel bir şeye tanık olduğunuzu anlıyordunuz.

Helena'nın vücudu odaya yayılan elektrikle karıncalandı. Joni'nin performansını izlemek büyüleyiciydi. Sesi bir an pürüzlü ve derinden gelirken tek bir nota değişimiyle bir anda yumuşacık ve insanın içine işleyen bir hâl alıyordu. Sanki sadece sesiyle değil tüm benliğiyle şarkı söylüyordu. Gitar bir parçası oluyor, uzun parmakları tellerin üstünde dans ediyor, akortlara basıp notaları çalıyordu. Müziğin vücudunda, omurgasının kıvrımında, boynunun kavisinde, usulca kapanan göz kapaklarında hareket ettiğini görebiliyordunuz. Joni sanki akışkan bir şeye dönüşüyordu.

O müzik çalmıyordu. Müziğin ta *kendisiydi.*

Odadaki enerji yoğunlaştı. Helena müziğin bedenine dolmasına izin verdi, omurgası gevşedi. Telefonunu çıkarıp *Video* tuşuna dokundu.

Liz tokasını çıkarıp atkuyruğu yaptığı saçlarını serbest bıraktı. Maggie yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle dans ederken elbisesi dizlerinin etrafında savruluyordu. Arkalarında bir kız parmaklarını dudaklarının arasına alıp ıslık çaldı. Gömleğinin düğmeleri göbeğine kadar açık olan bir adam ellerini havaya kaldırdı.

Maggie kollarını Helena ve Liz'in beline doladı, üç kadın birbirine sokuldu. Helena telefonunu kısa bir süre için onlara

çevirdi, ardından tekrar mikrofonun üstünden gülümseyerek onlara bakan Joni'ye döndürdü. On iki, on sekiz ya da yirmi beş yaşında olabilirlerdi. Eski dostlar olmanın büyüsü de buydu: Geçen yılların önemi kalmıyordu. Joni onların, onlar da Joni'nin dostuydu. Tüm acı, öfke ve kırgınlık kaybolmuştu, Joni o kadar parlıyordu ki ışığı karanlık anıları uzaklaştırıyor, Helena'nın başını öfkeli olduğunu unutturacak şekilde döndürüyordu.

Şarkının sonunda kalabalık deli gibi alkışladı. Joni gülümserken gözleri parladı, öndeki ikisinin arasında küçük bir boşluk olan bembeyaz dişleri ortaya çıktı. İlk menajeri dişlerinin düzeltilmesini istemiş, Joni de "Elbette. Sen kişiliğini düzeltir düzeltmez," demişti. Joni böyleydi, kimsenin saçmalıklarını çekmezdi. Canı ne isterse onu yapardı ve bu baş döndürücüydü.

Tek bir şarkı olması gerekiyordu. Joni öyle söylemişti. *Sadece bir tane*. Ama Helena kalabalığın ateşini hissediyordu. Onu bırakmaları mümkün değildi. Joni gitarın askısını boynundan çıkarırken önceki şarkıcı kalabalığa doğru yaklaşıp, "Kim bir tane daha ister?" diye sordu.

Salon çığlıklarla çınladı.

"Ben!" diye bağırdı Liz, olduğu yerde zıplayarak. "Black Shell'i söyle!"

Liz'in en yakın arkadaşıyla duyduğu gurur samimiydi. Joni'nin güzelliğini, başarısını veya şöhretini asla kıskanmamıştı. Uzun süre ortalarda olmamasını sızlanarak değil, zarafetle kabullenmişti. Joni'nin ışıltılı dünyasını bırakıp onun için uçağa atlaması Liz'in gururunu okşamıştı.

"Bu dostlarım için," dedi Joni boğuk sesiyle. "Black Shell" şarkısının ilk notalarını tıngırdatmasıyla kalabalık coştu.

Helena da bu şarkıyı çok seviyordu. Kayıt stüdyosundan çıkar çıkmaz kendisine gönderildiğini hatırladı. "Şunu bir dinlesene," demişti annesine. Annesi dinlerken gözleri dolmuş, elini kalbine bastırmıştı. "Joni'ye onunla gurur duyduğumu söyle. Geri döndüğünde ziyaretime gelsin."

Ergenlik yıllarında Joni çoğu hafta okul çıkışı Helena'ya gelirdi. Helena'nın annesi ona nasıl org çalacağını, notaları nasıl okuyacağını, sesindeki inanılmaz çeşitliliği nasıl kullanacağını öğretmişti. Helena da on yedinci yaş günü için Joni'ye haftalığının hepsini harcayarak bir Moleskine not defteri almış, ona verirken, "Kendi şarkılarını yazman için," demişti.

Helena'nın annesi öldüğünde eski orgunu ve içinde birlikte pratik yapmak için kullandıkları müzik notalarının olduğu antika ahşap kutuyu Joni'ye bırakmıştı. Helena bunları cenazeye geldiğinde Joni'ye vermeyi planlamıştı ama Joni gelmemişti.

Kalabalık dans ediyordu fakat Helena hareket etmiyordu. Annesi hayatta olsaydı Joni'nin adını haykırırdı. Hastalandığında onu aramadığı ya da ziyaretine gelmediği için hissettiği acıyı yok sayardı çünkü annesi hep onun yeteneğini, güzelliğini, savunmasızlığını, kırılgan özgüvenini görmüş ve onu korumak istemişti. Annesi onu affederdi. Herkesin yaptığı gibi.

Ama Helena yapamamıştı.

Çıkışın yanında biri duvara yaslanmıştı, dans etmiyordu. Helena ondan tarafa döndü.

Barda karşılaştığı adamdı bu, Austin. Buz mavisi gözleri Joni Gold'un üstünde değildi.

Helena'yı izliyordu.

Helena onunla göz göze geldi. İfadesindeki ihtirası hissedebiliyordu. Austin'in bakışları Helena'nın dudaklarına kaydı. Helena göğsünün beklentiyle kabardığını hissetti.

Kalabalık yeniden sahneye doğru akın etti; içkiler döküldü, kollar havaya kalktı. Kalabalık geri çekilince Austin duvardan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açık tutarak Helena'ya baktı. Bu bir davetti.

Helena kendilerini Joni'nin büyüsüne kaptıran arkadaşlarına kısa bir bakış attıktan sonra kalabalığın arasında ilerlerken onun bıraktığı boşluğu diğer vücutlar kapladı.

14 JONI

Joni mikrofona eğildi, sesi boğuktu. "Bu sonuncu."

Kalabalık ıslık çalıp bağırdı.

Geçici sahnenin yanında gür, dalgalı saçlı bir adam ona bir *shot* bardağı uzattı. Joni bir dikişte içti, eliyle ağzını sildi, ardından boş bardağı adama attı.

Kollarındaki gitara bakıp sanki oraya nasıl geldiğini ya da nerede olduğunu bilmiyormuş gibi tereddüt etti. Oda sessizleşti. Joni hafifçe sallandı. Zihni boşalmış, devre dışı kalmış gibiydi.

Bakışlarını karşısındaki yüz deryasına çevirdi. En önde duran Liz'i görebiliyordu. Sanki huzursuzlanmış gibi kaşları çatıktı, hamle yapmaya hazır bir ifadeyle bir adım yaklaştı.

Liz, düştüğünde onu yakalamak için hep oradaydı.

Joni onu hak etmiyordu. Aylarca ortadan kaybolduğunda Liz onu aramayı, e-posta atmayı ya da ona verirler umuduyla plak şirketine vitamin ve besin takviyesi göndermeyi denerdi.

Turneler arasındaki boşluklarda bazen Joni bitkin solgun, hâlde gelir, Liz ve Patrick'le kalırdı. Liz misafir yatağını hazırlar, bahçeden çiçek toplayıp pervazın önündeki vazoya koyardı. İlk gün Joni sadece uyurdu. Ardından sakinleşmiş, yumuşamış bir hâlde uyanır, Liz'in çocuklarını severdi. Evie takdir edilmek için can atarak hemen dans figürlerini sergilemeye başlar, Daniel ise son kazandığı karate kuşağını utangaççа çıkarıp kendisinden bir gösteri istenmesini bekleyerek minik bacakları ve yumruklarıyla kanepe minderlerine vururdu. Akşamları

Patrick kışın yetiştirdiği kök sebzelerden besleyici bir yemek hazırlardı. Yetişkinler geç saatlere kadar oturur, Joni ve Patrick eski, pek tanınmayan albümleri dinleyip nakaratların ve akorların devamlılığına hayran kalırken Liz esnemesini gizleyerek sevgiyle onlara sataşırdı.

Liz, turneler arasında kalacağı bir yer olması için onu kasabadan ev almaya teşvik ediyordu. Çocukluğunun geçtiği ev on yıl önce, büyükannesi öldükten sonra satılmıştı. Liz'in onun kökleri olmasını, bu kökleri kendi yakınında bir yere salmasını istediğini biliyordu.

Ama Joni geri dönemezdi.

Liz sahneye doğru bir adım daha attı. "Joni?" diye seslendi endişeyle.

Joni gözlerini kırpıştırdı. Başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak sessizce iyi olduğunu söyledi. Ardından kıpırdamaya başlayan parmakları gitarın tellerine dokundu. Üç nota. Kısa bir duraksama. Ardından sesi duyuldu.

Salonda biriken enerjinin, endorfinin ve alkolün onu alıp götürdüğünü, ses dalgalarında sürüklediğini hissetti.

Liz'in rahatlayarak gülümsediğini gördü.

Sahnede Joni müzikle birlikte hareket ediyordu, saç çizgisinde boncuk boncuk ter birikmiş, uyluklarının içi nemlenmişti. Hafifçe çömeldi. Saçları ensesinde sallandı.

Çok yükseğe uçuyorum/Bulutlara değiyorum, diye başladı şarkısına, gırtlağı güçlenmiş, diyaframı açılmıştı ve parmakları telleri âdeta yoluyordu.

Şarkının sözleriyle birlikte hareket eden kalabalık kollarını havaya kaldırdı; yüzleri kızarmış, tişörtleri sıcak, terli vücutlarına yapışmıştı.

Joni şarkısını söylerken ağzını iyice mikrofona yaklaştırdı, *Ama görmüyorlar/Ben uçmuyorum.*

Gitarı son kez tıngırdattı. Vücudunun en derinlerine bir nefes çekti. Başını kaldırdı, dudakları mikrofona sürtündü. *Düşüyorum...*

Son notayı uzattı, bedeninden yükselen sesin derinleşip boğulduğunu, göğsünün sıkıştığını, karnının yandığını hissetti. Ardından susup başını eğdi, koyu renk saçları yüzünü örtüyordu.

Kulübe çığlıklarla inledi.

Joni gözlerini yerden kaldırmadan alkışların üstüne yağmasına izin verdi. Birkaç dakikalığına alkışlarla yıkandığını, müziği aracılığıyla bu yabancılarla bağ kurduğunu hissetti. Bunlar onun sözleriydi. Onun duygularıydı. Ondan dökülmüştü. Başka bir insana değdiklerinde karanlıktaki bir kıvılcıma benziyorlardı. Bir adım uzaktaki küçük bir gruba şarkı söylemenin verdiği hissi unutmuştu. Göz kamaştıran sahne ışıkları yoktu, kostümler, dev ekranlar yoktu. Sadece gitarı ve söyleyecek sözü olan bir kızdı.

Yavaşça başını kaldırdı, yüzünde tebessüm vardı, bakışları odada dolaşırken altın rengi bir sıcaklık yayıyordu. Kollarını birbirlerinin omzuna atmış iki genç adam zıplıyordu. Maggie ve Liz deli gibi alkışlıyor, bir yandan da arkadaşlarının adını haykırıyordu.

Joni mikrofona yaklaştı. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi kısık sesle. Ardından gitarı şarkıcıya geri verdi ve Maggie'yle Liz'in yanına döndü.

"İnanılmazdı!" diye bağırdı Liz ona sarılarak.

"Sen olağanüstüsün!" diyen Maggie de onlara katıldı.

Joni, arkadaşlarının onu sıkıca saran kollarına, göğsünün derinliklerini titretmeye devam eden müziğin uğultusuna, odaya yayılmış enerjiye odaklandı. Her şey iyi olmaya çok yakındı. Neredeyse kusursuzdu.

Başını kaldırıp etrafa bakındı. Kaşlarını çattı. "Helena nerede?"

15 HELENA

Helena, kendinden emin ve ağır adımlarla Austin'e doğru yürüdü. Austin'in bakışları üstündeydi. O anda kendini çekici, arzulanan ve ipleri elinde tutan bir kadınmış gibi hissediyordu. Hiçbir şey söylenmedi. Sohbet edilmeyecekti.

Doğruca yanına gidip birkaç santim kala durdu. Birbirlerine dönüklerdi.

Adamın hoş bir yüzü vardı. Elleri ve ayakkabıları temizdi.

Bu kadarı yeterdi.

Helena dudaklarını büzdü. Başını hafifçe oynattı. Bu bir teklifti.

Austin başıyla onayladı.

Helena bu dansı biliyordu. Belki de daha şarabı kabul ettiği anda bunun olacağının farkındaydı. Daha önce birçok kez tekrarladığı bir rutindi.

Austin elini açık sarı saçlarında gezdirdi. Ondan yayılan bir enerji vardı –keskin, fışkıran bir özgüven– ve Helena onun sarhoş olup olmadığını merak etti.

Austin Helena'nın elini tuttu. Eli sıcak, biraz da nemliydi. Onu arkasından sürükledi. Bir oda. Bir kabin. Bir dolap. Boş bir koridor. Fark etmezdi.

Omzuyla iterek engelli tuvaletinin kapsını açtı.

İçeri girdiklerinde Helena kapıyı kapayıp kilitledi. Fazlasıyla parlak ışık Austin'in burun kemerindeki yağı aydınlatıyordu.

Adamın gözenekleri çok genişti, saç çizgisinin diplerinde sivilce izleri vardı.

Helena'ya büyük bir arzuyla bakarken sanki şansına inanamıyor gibiydi. Ne de olsa burası bir şehir kulübü değildi. Dağların eteklerinde küçük bir oteldi. Helena parmağını adamın pantolonunun beline soktu. Onu kendine çekti. Öptü.

Elma şarabı ve et. Ekşi bir şey. Vücudunu onunkine yapıştırırken kotunun üstünden penisinin sertliğini hissetti. Bunu istemiyordu bile. Tıpkı bazı insanların son çikolata parçasını gördüğünde yaşadığı hisse benziyordu. Onu yemek istemez ama eninde sonunda yiyeceklerini bilirler, bu yüzden bir an önce aradan çıksın, bitsin gitsin isterlerdi.

Helena'nın da bu işin bitip gitmesine ihtiyacı vardı.

Siyah pantolonunu ve külotunu dizlerine kadar indirdi, Austin onu ıslak lavabonun kenarına oturttu. Ardından içine girdi. Çok hızlıydı.

Helena keyif alacağı bir ritimle hareket etmeye çalıştı. Yerde tortop hâlde duran kâğıt mendil gözüne ilişti. Bakışlarını kaçırdı. Bu kez de kapının arkasına asılı aynadaki yansımasını gördü. İpleri elinde tutan bir kadına benzemiyordu. Ruju dağılmıştı, üzgün, değersiz, arsız ve yalnız görünüyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı.

Austin memelerini avuçlayıp sıktı. Helena bağırmamaya çalıştı. Memeleri hassastı. Hassas olmamaları gerekiyordu. Kendini biraz daha ona doğru bastırdı, işi hızlandırmak için temposunu artırdı.

Austin titreyerek boşaldı.

Helena lavabodan indi, külotunu çekti, pantolonunu iliklediği.

Austin irice açılmış gözleriyle ona bakıyordu. "Vay canına. Bu..."

Penisi hâlâ dışarıdaydı, manzara Helena'yı utandırdı.

Kapıya yöneldi.

"Bekle! Gidiyor musun? Hemen mi?" Austin bir anda çocuksu ve kırılgan bir hâle bürünmüştü.

"Evet."

"Seni... yine görebilir miyim?"

"Sabah yürüyüşe çıkacağım," dedi eli kapıda.

"Peki ya otele döndüğünde?" diye seslendi Austin.

Helena kapıdan geçip loş lobiye çıktı. "Tabii," dedi bir an önce uzaklaşma isteğiyle.

"Görüşürüz!" diye bağırdı Austin ve Helena adamın sesindeki mutluluk yüzünden kendini suçlu hissetti.

Ahşap zeminde tıkırdayan botlarıyla ilerlerken banktaki sessiz nöbetine geri dönen Vilhelm ve köpeğini görünce irkildi. Adam kasketini öne çekmişti, gözleri görünmüyordu. Yine de Helena yanından geçerken Vilhelm'in onu izlediğini hissetti ve teni utançla karıncalandı.

16 LIZ

Otelin barı boşalmıştı, kalabalık paltolarını giymiş, partiye göl kenarında devam etmek üzere dışarı çıkmıştı.

"Geliyor musun?" diye sordu Liz Maggie'ye.

"Yatağım beni çağırıyor, onu kıramam," dedi Maggie hafifçe sallanarak. Elleri sarı elbisesinin ceplerindeydi.

Liz gülümsedi. "Tamam, iyi geceler. Seni seviyorum." Maggie'yi sıcak yanağından öptü, aralarında yaşanan gerginlik çoktan unutulmuştu.

Liz, hızlı hızlı Almanca bir şeyler konuşarak otelden çıkan bir grup kadını takip etti. Dışarısı soğuktu, sert dağ havası cildine iğne gibi batıyordu. İnsan kalabalığının arasından sıyrılıp durdu, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Hilal şekilli ay gölün üzerinde asılı duruyordu. Büyük bir petrol varilinde ateş yanıyordu, insanlar birbirine sokulmuştu, müzik çalıyordu. Ağaçlara ipe dizili ışıklar asılmıştı. Bazıları dans ediyor, bazıları ahşap banklarda oturuyordu. Kahkaha ve konuşma sesleri suyun üstünde süzülüyordu.

Bir grup hayranı tarafından kuşatıldığını tahmin ettiği Joni'yi aradı. Bu gece onu izlemek olağanüstüydü. En son dört ay önce, Dublin'de bir mekânda sergilediği performansı izlemişti. Joni telefon açıp, "Buraya gelebilir misin? Sizi konuk listesine eklettim," demişti. Patrick uçak biletlerini almıştı. Çocukları Liz'in erkek kardeşiyle karısının evinde bırakmışlardı.

Liz küçük bir çanta hazırlamış ve yola çıkmışlardı. İnanılmaz heyecanlıydı, sanki hayattan kaçıyorlardı.

Joni sahneye deniz kızlarını andıran payetli bir pelerinle çıkmıştı, koyu renk dalgalı saçları uçuşuyordu, gözlerinin kenarlarına gümüş rengi taşlar yapıştırılmıştı. Muhteşem, ışıl ışıl bir deniz yaratığına benziyordu. Yüzü dev ekranda göründüğü anda kalabalık çığlık atmaya başlamıştı.

"O dünyadaki en güzel kadın," demişti Liz hayranlıkla ve başını Patrick'in omzuna yaslamıştı.

"Ama üzgün görünüyor," diye karşılık vermişti Patrick.

Liz on beş metrelik dev ekranda arkadaşının piksellerden oluşan yüzüne bakıp şöyle düşünmüştü: *Haklı. Üzgün görünüyor.*

Liz konserin ardından Joni'yle vakit geçirmek istemiş ama migreni tutunca geceyi kısa kesmek zorunda kalmıştı. Sonrasında haftalarca Joni'den haber alamamıştı çünkü işler zorlaştığında Joni böyle yapardı: Kendini kapatır, içine çekilirdi.

Ama şimdi Norveç'teydi! Önlerinde yürüyüp konuşacakları dört gün vardı.

Joni'yi gördü, kalabalığın arasında değil, yalnızdı. Göle bakan bir bankın sırtına ilişmiş, botlarını oturma yerine koymuştu. Telefonu kulağındaydı. Deri ceketi omzundaydı, uzun çıplak bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Başı önde dikkatle dinliyor ve kafasını aşağı yukarı sallıyordu.

Liz çiy yağmış çimlerin üstünde ilerlerken Joni'nin sesini duydu. Kısık ve endişeliydi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum..." Bir eli ensesindeydi, kalın gümüş yüzüğü ve siyah ojeleri ay ışığında parlıyordu.

Duruşunda, ses tonunda Liz'i tedirgin eden bir şey vardı.

Joni dudaklarını telefona yaklaştırmış konuşmaya devam ediyordu, sesi duygu yüklüydü. "Elbette hayır!"

Liz kollarına kendine dolayıp karanlıkta bekledi.

Joni kıpırdandı. Derken sanki bir anda Liz'i hissetmiş gibi arkasını döndü, gözleri kocaman açılmış, yüzünün rengi solmuştu. "Kapamam gerek!" dedi.

Çağrıyı sonlandırdı, telefonu deri ceketinin cebine koydu.

Liz bankta onun yanına oturdu. "Kimdi?"

"Kai."

"Götlük mü yapıyordu?"

Başıyla onayladı.

Liz kolunu Joni'nin omzuna attı. "İyi misin?"

Kısa bir sessizlik oldu. Göl durgundu, hiç rüzgâr esmiyordu. Arkalarında müziğin bas sesi duyuluyordu. "Norveç'teyim. Seninleyim. Elbette iyiyim!"

Liz gülümsedi. Joni'ye sormak istediği bir sürü şey vardı – turneyi neden bıraktığını, Kai ile ilişkisinin bitip bitmediğini, sırada ne olduğunu öğrenmek istiyordu– ama hepsi bekleyebilirdi. Önlerinde konuşabilecekleri dört günlük yürüyüş vardı.

Joni, Liz'in kulağının arkasındaki sigarayı alıp arkadaşının dudaklarının arasına sıkıştırdı ve cebinden bir çakmak çıkardı.

Alev Joni'nin koyu gözlerini aydınlatırken Liz o gözlerde kendi yansımasını gördü. Sigaradan kısa bir nefes çekti, sıcak duman ciğerlerine doldu. Sigara içmek istemiyordu. Dudaklarının arasından çıkarıp Joni'ye verdi.

Joni derin bir nefes çekti, ardından ayağa kalktı. "Hadi, ateşin başına gidelim! Dans etmek istiyorum!" Liz'in elini tutup onu kalabalığa doğru çekti. Bir adam ateşe odun attı, kıvılcımlar gecenin içinde dans ediyordu. Saman balyasının üzerindeki hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Yanlarından geçtikleri bir grup adam Joni'ye bir şeyler söyledi. Joni gülümseyerek karşılık verdi ama durmadı.

Sendeleyerek ateşe yaklaştı. Koyu renk kapüşonlu giymiş bir kız soğutucudan iki bira alıp Joni ve Liz'e verdi.

Liz teşekkür etti ama kendi soğuk bira kutusunu açmadan tuttu. Odun dumanı gözlerini yakıyordu. "Bence biraz uyumalıyız. Erkenden yola koyulacağız."

Joni, Liz sanki komik bir şey söylemiş gibi gülüp kolunu sıktı. Ardından birasını açıp koca bir yudum aldı ve ateşin önünde dans etmeye başladı, vücudunu dumanın akışkan, kıvrımlı hareketine benzer şekilde eğip büktü.

Leif'in kardeşi Erik'in ateşin diğer tarafında, gölgelerin arasında tek başına durduğunu fark etti. Yan tarafında bir şişe tutuyordu, turuncu beresi iyice geriye kaymıştı, koyu renk saçları çenesine doğru kıvrılıyordu. Dalgın bir ifadeyle ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyordu, gözleri alevlerin üstündeydi, yüzüne gölgeler kazınmıştı.

Leif ise yakınlarda, konuşup gülen bir grup adamın ortasındaydı. İfadesi rahat ve sakin görünse de gözleri sürekli kardeşine kayıyordu.

Liz açılmamış bira kutusunu soğutucuya koydu, ıslak ellerini pantolonuna kuruladı. Az ileride Joni hafifçe sendeledi ve elini cayır cayır yanan varile doğru uzattı. Liz, "Dur," diyerek yanına koşup sıcak metale yapışmadan önce elini tuttu.

Joni kolunu Liz'in beline doladı, dalgın dalgın gülümsedi.

Müzik aniden durdu, bir dizi ışık söndü. Çöken sessizliğin ve karanlığın arasından neşeli çığlıklar yükseldi. Siperlikli şapkasını ters takmış bir adam jeneratöre doğru yalpalayarak yürüdü ve gülerek bir kabloyu havaya kaldırdı. Adam kabloyu yerine takmaya çalışırken arkadaşları onu çekiştirdi.

Sert bir ses geceyi böldü. "*Du*[4]*!*"

Liz o tarafa döndü. Bjørn ve Brit –oteldeki yaşlı çift– partinin oradan geçiyordu. Adam elini kaldırdı ve doğruca Erik'in yüzünü işaret etti.

---

4 (No.) Sen. *–ç.n.*

Erik bakışlarına karşılık verdi. Birasından bir yudum alırken gözlerini Bjørn'dan ayırmadı.

Bjørn kolunu karısının kolundan çıkardı, çenesini kaldırıp ileri doğru bir adım attı. "*Du er modig som viser deg her!*[5]" dedi tükürür gibi.

Erik uzun bir süre ona baktı, ardından omzu silkti.

Bjørn'un yüz hatları gerildi. Erik'le arasında birkaç santim kalana kadar ilerledi. Ağzı gerilmiş, öfke kollarındaki kasların seğirmesine, parmaklarının iki yanında kıvrılmasına neden olmuştu. "*Jaevel!*[6]" diye bağırdı.

"Ne diyor?" diye fısıldadı Liz, yanında duran kapüşonlu kıza.

Kız cevap veremeden Bjørn onları izleyen kalabalığa dönüp haykırdı, "*Han drepte Karin!*[7]" yumruğunu göğsüne vurdu. "*Det vet jeg!*[8]"

Kapüşonlu kız huzursuzca köprücük kemiğini ovuşturdu. "Diyor ki... diyor ki Erik kızını öldürmüş."

Liz ve Joni birbirlerine baktılar. *Kendilerini neyin ortasında bulmuşlardı?*

Erik hâlâ Bjørn'a bakıyordu, çenesi yukarı kalktı, omuzlarını geriye itti, şişe parmaklarının ucunda sallanıyordu. Gerildiği her hâlinden belli oluyordu. Hamle yapmaya hazır görünüyordu.

O sırada karısı Bjørn'un yanına gelip kolunu tuttu. Adam kurtulmaya çalıştı ama Brit kocasının kolunu sıkıca kavramıştı ve kulağına kısık sesle, hızlı hızlı bir şey söylüyordu.

Bjørn, Erik'in ayaklarının dibine doğru tükürdü. Ardından karısının onu uzaklaştırmasına izin verdi. Liz, Bjørn'un

---

5 (No.) Buraya gelecek kadar cesursun. –*ç.n.*

6 Piç! –*ç.n.*

7 Karin'i öldürdü! –*ç.n.*

8 Bunu biliyorum! –*ç.n.*

karısına yaslanmasını izledi, otoparka doğru yürüyen karı koca korkunç bir yenilmişlik tablosu çiziyordu.

Ateşin etrafındaki tüm gözler Erik'e döndü.

Erik öylece durup hepsine ters ters baktı, yüzü bembeyazdı. "*Hva*?[9]"

Kalabalık sessizdi.

Erik vahşi bir homurtuyla ayağını savurup petrol varilini tekmeledi.

Yanan odunlar ve közler yere saçılırken Liz ve Joni geri sıçradı. Kıvılcımlar gece karanlığını doldurdu.

"*Hei!*[10]" diye bağıran rasta saçlı bir adam onunla yüzleşmek ister gibi bir adım öne çıktı ama Leif ortamı sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. Kısık sesle bir şeyler söyledi, ardından kolunu Erik'in omzuna atıp onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama Erik onun elinden kurtuldu, yüzünde perişan bir ifade vardı. Sendeleyerek göle doğru yürüdü, kıyıda durup botlarını çıkardı. Ardından üstündeki giysilerle suya girdi, kulaç attıkça su etrafında dalgalandı.

Liz ve Joni adamın ayın gümüş ışığını takip ederek yüzmesini izledi, bu sırada Leif'in itirazları gecenin içinde yankılanıyordu.

9 Ne? *–ç.n.*

10 Hey! *–ç.n.*

17 HELENA

Helena odasına döndü, kaşları çatıktı, gözleri yaşarmıştı. Nefesindeki alkol tadını alıyor, bacaklarının arasında bir acı hissediyordu.

Çantasını dar yatağın üstüne koyup yan taraftaki cebin fermuarını açtı. İçindekileri çıkarmaya başladı: baş feneri, küçük bir makyaj çantası, yedek çoraplar.

Önce koridordan gelen ayak seslerini, ardından kilidin tıkırtısını duydu.

Çantanın diğer cebini açtı, elini tıkış tıkış eşyaların arasına soktu. Bir süre karıştırdıktan sonra aradığı şeyi buldu.

Maggie kapıyı açtı, saçları dağılmıştı, gülüşü gözlerinin parlamasına neden oluyordu. "İşte buradasın!" dedi ama Helena'nın yüzündeki ifadeyi görünce kaşları endişeyle çatıldı. "Ne var? Ne oldu?" Bakışları Helena'nın elinde tuttuğu şeye kaydı. Arkadaşına bir adım yaklaştı. "O... hamilelik testi mi?"

"Evet."

Maggie gözlerini kırpıştırdı. "Senin için mi?"

"Bunu hemen şimdi yapmalıyım. Yanımda olmana ihtiyacım var. Ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam..." dedi Maggie usulca.

Helena'nın elleri o kadar şiddetli titriyordu ki açmaya çalışırken kutu kayıp duruyordu. "Lanet olsun!"

"Dur," dedi Maggie ve gelip kutuyu nazikçe elinden aldı.

Işıl ışıl gözleri, omzuna dökülen saçları ve limon sarısı elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. Yanında duran Helena kendini kirlenmiş hissetti, Austin'in kokusu hâlâ üzerindeydi.

Maggie testi dikkatle kutudan çıkardı, prospektüsü yatağın üstüne yaydı. Kısa bir göz attıktan sonra testin kapağını çıkarıp, "Bu kısma işeyeceksin," dedi.

Helena kalbi küt küt atarak çubuğu aldı, tuvalete doğru giderken bir mahkûm gibi hissediyordu. Kapıyı aralık bıraktı, işerken sıcak çişin parmaklarına sıçradığını hissetti. İşi bitince çubuğu sifonun üstüne koydu, ellerini yıkayıp kuruladı.

"Üç dakika kuruyorum," dedi Maggie, telefonunun saatini ayarlayarak.

Helena kanının uğultusunu kulaklarında duyabiliyordu. Üç dakika. Köprücük kemiğini ovaladı. Su. Bir bardak suya ihtiyacı vardı.

Bu tuvalette lanet olası bir bardak yoktu. Sırt çantasının yanına gitti, elleri titreyerek su şişesini çıkardı. Büyük bir yudum içti, sıvı çenesinden aşağı aktı.

Maggie onu izliyordu. "Sorularım var."

"Yazık." Helena odayı adımlamaya başladı. Gerçi gidebileceği pek bir yer yoktu, içindekiler iki yatak ve ahşap bir masadan ibaret odaları ufaktı.

Maggie saatine bakıp, "Geçirmemiz gereken iki dakika otuz dört saniye var. Süre dolana kadar istediğim soruyu sorabilirim."

Helena şüpheli gözlerle baktı. "Sonra bu konuyu hiç konuşmayacak mıyız?"

"İstediğin buysa evet."

"İstediğim bu."

"Tamam o zaman," dedi Maggie. "İlk soru: Ne kadar geciktin?"

Helena yine odada yürümeye başladı. "Sekiz gün."

"Sekiz mi?" diye tekrarladı Maggie yüksek sesle.

Helena'nın döngüsü saat gibiydi. Yirmi dokuz gün. On beşinci günde ovulasyon dönemine girerdi. Yirmi yedinci ve yirmi dokuzuncu günler arasında hayli asabi olurdu. Ardından kanama başlardı. Hiç gecikmemişti.

Helena pencereden kapıya yürüdü. Altı adım. Dönüp geldiği yolu geri döndü.

"Neden hamile olabileceğini düşünüyorsun? Doğum kontrolüyle ilgili bir sorun mu oldu?"

"Evet, sorun oldu." Çenesini kaldırıp Maggie'ye baktı. "Kullanmayı bıraktım."

Maggie'nin ağzı çenesi yerinden çıkmış gibi bir karış açık kaldı. "Ama sen... sen hep doğum kontrol hapı kullanırsın."

"Doğum kontrolün kraliçesi. Evet, evet, biliyorum." Helena on altı yaşından beri hem bu ilaçları *hem de* prezervatif kullanıyordu. Hiçbir zaman çocuk istememişti, o hâlde doğum kontrolü konusunda neden bu kadar lakayıt davranmıştı?

Maggie hâlâ ona bakıyor, ela gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Neden bıraktın?"

Esas soru buydu, değil mi? Helena'nın düşünmekten kaçındığı soru buydu. "Kaç dakika kaldı?" diye sordu.

Maggie telefonuna baktı. "Bir dakika kırk saniye."

Helena durdu, kendini yatağın ucuna bırakmasıyla çantasından çıkardıkları zıpladı. "Ben... ben bilmiyorum..." Kelimelere dökemiyordu. Ya da en azından hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. "Bir şey değişti, Mags ve bunu sana, kendime, herhangi birine nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Robert'la mı ilgili?"

Ah, Robert. Onun Robert'ı. Yakışıklı, komik, nazik eski sevgilisi. Robert Louth. Helena yirmili yaşlarının büyük kısmını yalnız geçirmişti ve hâlinden memnundu. Ta ki Robert'la tanışana kadar. Robert tüm dünyasını değiştirmişti çünkü ansızın kör kütük âşık olduğu ve aşkına aynı yoğunlukta karşılık veren bir adam hayatına girmişti. İkisi de çocuk istemiyordu.

Helena kendini hayatını onunla geçirmek istediğine inandırmıştı. Bu yüzden de iki yıl önce bir pazar sabahı yatakta oturmuş, etrafları gazeteler ve tereyağlı kruvasanlarla çevrili hâlde kahvelerini içerken Robert fincanını bırakıp, "Sana söylemek istediğim bir şey var," dediğinde Helena kendi kahvesini bırakıp şöyle düşünmüştü: *Zamanı geldi. Evlenme teklif edecek.*

"Fikrimi değiştirdim," demişti Robert. "Bir aile istiyorum."

Onu aldattığını söylemiş olsa etkisi daha az yıkıcı olurdu. Bunun üstesinden gelebilirlerdi. Aşabilirlerdi. Ama çocuk sahibi olmak... Bu bir yap ya da yapma meselesiydi.

Ve Helena kesinlikle bunu yapmak istemiyordu.

Ayrılık dayanılmazdı. Hâlâ birbirlerine âşıklardı ve birlikte olmak istiyorlardı. Ancak artık istedikleri gelecek farklıydı. Helena kendini işine, sosyalleşmeye ve başka erkeklerin yataklarına girmeye vermişti.

Derken bir yıl önce o çok korktuğu telefonu almıştı. Robert biriyle tanışmıştı. Nişanlanmışlardı. Kadın hamileydi. "Benim ağzımdan duymanı istedim. Üzgünüm, bunun zor olduğunu biliyorum."

Maggie yatakta Helena'nın yanına oturup arkadaşının elini tuttu.

Helena, "Robert'ın kızıyla fotoğrafını gördüm. Çok güzel bir çocuk. Babasının burnunu almış. Ten rengini. Alnındaki o minik V şeklindeki saç çizgisini. Tanrım, *bizim* çocuğumuzun nasıl görüneceğine bakmak gibiydi," dedi.

Maggie, Helena'nın parmaklarını sıktı.

"Onun harika bir baba olacağını hep biliyordum –öyle olduğundan hiç şüphem yok– ama bizim çocuğumuzun babası değil." Elini Maggie'nin parmaklarının arasından çekip pencereye gitti. Gecenin karanlığını örten perdeleri açtı. Camdaki yansımadan Maggie'nin endişeli ifadesini görebiliyordu. Pencereyi açıp soğuk dağ havasının içeri girmesine izin verdi.

"Robert'ın bebeğinin zamanlaması..." diye konuşmaya başladı Maggie. "Annenin ölümüne çok yakındı..."

Helena başını aşağı yukarı salladı. Annesi on ay önce ölmüştü ve onu kaybetmek Helena'yı mahvetmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğinizi, artık onun var olmadığı bir dünyada yaşamak zorunda olduğunuzu anlayana kadar birini ne denli sevdiğinizi bilmeniz mümkün değildi. Ölümün kesinliği, yasın o mutlak sonsuzluğu... İnsanı perişan ediyordu. Helena bunu düzeltemezdi. Değiştiremezdi. Pazarlık edemezdi. Kontrol edemezdi. Olan olmuştu ve üzerinde hiçbir gücü yoktu. Kederi o kadar büyüktü ki atlatıp atlatamayacağını bilmiyordu. Bazı günler kendini Bristol sokaklarında yürüyüp etrafına bakarak, *Kaçınız sevdiğiniz birini kaybettiniz? Buna nasıl dayandınız?* diye düşünürken bulurdu.

"Annem ölürken tek yaptığım onun elini tutmaktı. Son anlarda hayat elini tutmayı seçtiğin kişiye indirgeniyor. Annemi hayatta tutabilmek için hiçbir şey yapamadım. Acısını dindiremedim. Ama elini tutabildim. Bu kadarını yapabildim. Ben onun kızıyım, Maggie ve onunlaydım, ölürken elini tutuyordum." Derin bir nefes aldı. "Ben de ölürken elimi tutacak birinin olmasını istiyorum."

Yansımadan Maggie'nin dudağını ısırdığını gördü. Ağlarsa her şey biterdi. Helena kendini bırakır ve Tanrı bilir neler anlatırdı. "Ne kadar kaldı?" dedi ellerini beline koyup.

Maggie ayağa fırladı. Telefonuna baktı. "Elli sekiz saniye."

Helena'nın midesi kasıldı. Kapısı açık duran tuvalete baktı. Geleceği bir çubuğun üstünde yazıyordu. Terliyordu. Koltuk altlarında nemli lekeler oluşmuştu. Yeniden yürümeye başlayıp odanın diğer tarafına geçti.

"Belki de Robert'la ya da annemi kaybetmemle ilgisi yoktur," dedi Helena. "Belki de biyolojik saatim gece yarısını vurdu ve hormonlarım beynime, *Harekete geç ve doğur!* diye saçma bir mesaj gönderdi."

Ellerini saç diplerine geçirdi. "Ne berbat bir durum. Ben berbatım. Bu..." dedi banyoyu göstererek. "Bu berbat!"

"Kırk beş saniye," dedi Maggie.

Midesi kalktı. Avuçlarını bacaklarına sürttü.

"Kiminle yattın?" diye sordu Maggie.

"Kiminle yatmadım? Bristol'ın takım elbiseli yarısını sıradan geçirdim resmen." Randevulaşma uygulamalarından gelen çağrıları kabul ediyor, barda tanıştığı adamlarla yatıyordu. Her hafta yeni biriyle. Önüne gelenle yatmış ve bunun kendine değer verme, istenme, sevilme ihtiyacıyla ilgili olduğunu öğrenecek kadar çok kez terapist koltuğuna oturmuştu. Tanrı aşkına, tüm bunlar acınası ve öngörülebilirdi. "Az önce Austin denen adamla otelin tuvaletinde seviştim ve bu, kafamdaki düşünceleri otuz saniyeliğine susturmamı sağladı. Ne sağlıklı bir durum, değil mi?"

"Ah canı–"

"Ne kadar kaldı?"

Maggie saate baktı. "Yirmi saniye."

İçinde yakıcı bir korku yükseldi. "Ben bakamam. Sen söyle."

"Tamam."

Maggie tuvalete giderken bir an tereddüt edip Helena'ya döndü. "Sonucun ne çıkmasını istiyorsun? Hamile mi hamile değil mi?"

"Ben... Ben..." Helena durdu.

Annesinin son nefesini verirken kendi ellerinin arasında duran soğuk, hareketsiz elini düşündü. Göğsünde bebeğiyle, gözleri neşe ve gururla parlayan Robert'ı düşündü. Pırıl pırıl dairesini düşündü. Duvarlarında pahalı aplikler ve sanat eserleri dışında bir şey yoktu, oysa arkadaşlarının evleri çocuklarının fotoğrafları ve onların çizimleriyle doluydu. İstediği bu muydu?

Ama çocuklardan hoşlanmıyordu. Phoebe hariç. Helena bebek sahibi olamazdı. Çok bencildi. İşiyle çok meşguldü. İşinden taviz vermek onu üzerdi. Tanrı aşkına, eşi bile yoktu! Da-

iresi çocuk yetiştirmeye kesinlikle uygun değildi. Ve şarap... Şarap içmeyi seviyordu! Annelik konusunda iyi değildi. Hiçbir zaman çocuk istememişti. Bu konuda hep net olmuştu. Bunu herkes biliyordu. Bu onun kimliğinin bir parçasıydı. Kendini böyle görüyordu.

Maggie bakışlarını hamilelik testine çevirdi.

Helena kaskatı kesildi. Cildi acı verecek biçimde yanıyordu. Geleceği şu âna bağlıydı. Yutkundu. "Söyle."

@ayisigikitap

1. GÜN

18 MAGGIE

Sabah güneşi kulübenin penceresinden içeri süzülüyordu. Maggie ve Helena omuz omuza vermiş, Maggie'nin tek kişilik yatağının üstünde eğik duran sırt çantasına bakıyorlardı. Kocamandı. Davul gibiydi. Kemik bükecek kadar ağırdı.

Helena ellerini beline koyup, "Bunu kaldırman bile imkânsız. Yürümeyi nasıl planlıyorsun?" diye sordu. Helena'nın üstünde dar kesim siyah yürüyüş pantolonu ve teri hızlı emen uzun kollu bir *sweatshirt* vardı, ayaklarına rujuyla uyumlu kırmızı yün çorap giymişti. Her nasılsa yürüyüş giysilerini modaya uygun hâle getirmeyi başarmıştı.

"*Yaban* romanını okudum. Ayaklarımızın su toplayacağını ve terleyeceğimizi düşündüm ama zorluklar karşısında galip gelen ben olacağım."

"Cheryl Strayed bir ay boyunca tek başına çöl ve karlı dağda yürüdü. Biz dört günlüğüne gidiyoruz. Bu odadan çıkmadan çantanı beş kilo hafifletmelisin."

Helena haklıydı. Çoğu konuda haklı olurdu. Daha önce hiç dağa tırmanmamış, çadırda uyumamış olsa da araştırma yapmış, mantıklı sorular sormuş, doğru kişilerle konuşmuş ve gerekli malzemeleri almıştı. Her şeyi halletmişti.

Maggie sırt çantasından eşyaları çıkarmaya başladı. "Bu şeylerin yarısını bana sen verdin." Maggie'nin evine kargo gelip durmuştu. Helena ona sürekli yanlışlıkla iki tane sipariş ettiğini söylemişti. *İki uyku tulumu mu? Gerçekten mi?* Maggie'nin

bu gezi için malzeme alacak parası olmadığından Helena'nın bu şeyleri ona gönderdiğini ikisi de biliyordu.

"Evet, işe yarar yarısı," dedi Helena, pembe bir dürbünü eline alırken. "Kuş gözlemciliği mi yapacaksın?"

"Ya uzaktaki bir şeyi görmemiz gerekirse?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bir yol? En iyi güzergâh?"

"Parkuru takip edeceğiz. Haritamız var. Liz'in pusulası var." Dürbünü yüzüne kaldırıp gözlerini kısarak baktı. "Bu Phoebe'nin mi?"

"Olabilir," diye itiraf etti Maggie. Bavul yapma konusunda berbattı. Eşyalarını yanında taşımak kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. İçinde ne olduğunu bilmese de yanında o koca kol çantalarını taşıyan insanlardandı. Minik, pratik el çantalarıyla gezen insanlara güvenmiyordu. Ona göre bu fazla kusursuz, fazla hesaplı kitaplı bir işti. Biri, "El kremin var mı?" diye sorduğunda birkaç saniye çantasını karıştırdıktan sonra on iki aydır görmediği bir kremi çıkarıp, "Evet, var!" demek hoşuna gidiyordu.

Odaklan.

Bu talimatı kendi mi düşünmüştü yoksa Helena mı söylemişti? Maggie zihninde Helena'nın sesini o kadar sık duyuyordu ki hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı. Zor bir karar vermesi gerektiğinde kendi kendine, *Helena olsa ne yapardı?* diye sorardı ama şimdi Helena'nın yanında duruyordu, işte bu yüzden az önce konuşanın zihnindeki mi yoksa gerçek Helena mı olduğunu anlaması zordu.

"Belki bunlar kalabilir," dedi Maggie, bir paket Peppa Pig desenli yara bandını kaldırarak.

Helena pakete dudak bükerek baktı. "Doğru." Ardından yatağın üstündeki dikiş setini işaret etti. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

Maggie omuz silkti. "Bir şeyleri onarmayı?"

Helena dikiş setini kenara itti. "Sıradaki. Kitaba ihtiyacın var mı?"

"Uyumadan önce okumayı seviyorum."

"Ben de ama *Shantaram* 930 sayfa ve görünüşe göre elli sayfan kalmış. Her neyse, Lin esrar içmeye yeniden başlıyor ve kendini bir yer altı afyon mağarasında buluyor. Son."

Maggie elini göğsüne bastırdı. "*Spoiler* uyarısı nerede?"

Birlikte bir bambu diş fırçasının ucunu kırarak, ıslak mendilleri ve yedek tişörtleri kenara ayırarak çantayı hafiflettiler. Helena iki çift çorap almasına izi verdi. Pijama olmayacaktı. Üç külot. Bir yedek mat. Uğraştırıcıydı ama Helena odaklanmış ve meşguldü, bir şeyle meşgul olmak onun için mutluluktu.

Bir gece önce Maggie hamilelik testinin sonucu hakkında konuşmak istediğinde Helena onu susturmuştu. "Başka soru yok. Manalı bakışlar yok. Konuşmaya hazır değilim. Üç dakika boyunca sorularını sordun."

"Ama Helena..." demeyi denemişti.

"Ama yok. Bitti. Tırmanmamız gereken bir dağ var. Ona odaklanacağım."

Konuşma bu şekilde sona ermişti.

Maggie göz ucuyla Helena'ya bakıp nasıl hissettiğini, neden korunmayı bıraktığını düşündü ve–

"İşte," dedi Helena, Maggie'nin düşüncelerini bölüp sırt çantasını ona uzatarak. "Şimdi bir dene."

Maggie çantayı omzuna astı. Hâlâ ağırdı, taşıması zordu ve omurgasına baskı yapıyordu ama neşeyle gülümseyip, "Sırtımda olduğunu neredeyse hissetmiyorum bile," dedi.

Otelin girişine gittiler.

"Sonunda geldiniz," dedi Liz küçük bir gülümsemeyle. Bir iple boynuna astığı şeffaf cüzdanda harita vardı. Saçlarını düzgünce atkuyruğu toplamış, yürüyüş botlarına çift düğüm atmıştı. "Kayıt defterine hepimizin adını yazıyorum," dedi ve defterin üstündeki kalemi alıp her birinin adını yazdı.

Liz Wallace
Joni Gold
Helena Hall
Maggie Padden

"Tahmini dönüş zamanı" sütununun altına geldiğinde tereddüt edince kalem havada asılı kaldı. Saatinden tarihi kontrol etti, ardından dört gün sonrasının tarihini yazdı.

"Hava durumunu kontrol ettiniz mi?" diye sordu Helena.

"Karışık görünüyor. Muhtemelen her şeyi yaşayacağız. Ama bu sabah hava muhteşem," dedi Liz, açık kapıdan dışarı bakarak.

"Sence yağmur yağar mı?" diye sordu Maggie. Yağmurda yürümek berbat olurdu.

"Bir günde dört mevsim. Öyle söylediler," dedi Liz neşeyle.

Dışarıda gökyüzü masmaviydi. Dimdik yükselen dağların zirvesine güneş ışıkları vuruyordu. Karadan esen yumuşak rüzgâr ot ve hafif bir toprak kokusu taşıyordu.

Joni gölgede çantasının üstüne oturmuştu, omuzları düşüktü, güneş gözlüğü takmıştı. Koyu renk saçlarını başının üstünde toplamış, başıboş tellerin yüzüne gelmesini engellemek için bal rengi bandana takmıştı. Altında şort, üstündeyse dün geceki tişörtü vardı. Soluk rengine, çökük omuzlarına bakan Maggie, tüm geceyi uyanık geçirip geçirmediğini merak etti.

"Nasılsın?" diye sordu, sırt çantasını onunkinin yanına koyarken.

"Mezarından çıkarılmış gibiyim."

Helena, Joni'nin sırt çantasına bakıyordu. "Hafif görünüyor. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Yol üstünde spor malzemeleri satan bir mağazaya uğradım. Tezgâhtaki çocuktan dört gün hayatta kalmak için ne gerekiyorsa paketlemesini istedim. Ne yaptığını göreceğiz."

"Ben Aidan'ı aramayı deneyeceğim," dedi Maggie, telefonunu cebinden çıkarıp diğerlerinin yanından uzaklaştı. Tek bir sinyal çubuğu görene kadar göle uzanan kısa yolu yürüdü, sonra

numarayı tuşladı. Telefonu kulağına götürdü ve Aidan'ın açmasını beklerken yürümeye devam etti. Phobe'nin sesini duymayı, onu sevdiğini söylemeyi, gece uyuyup uyumadığını öğrenmeyi, eve dönmesi gerekip gerekmediğini kontrol etmeyi istiyordu.

Botlarının bıraktığı izleri ileri geri takip ederek telefonun çalmasını dinledi. Bir dakika boyunca bekledi. Sonra bir dakika daha.

Aidan açmayınca midesi hayal kırıklığıyla düğümlendi. Gözlerinde yaşlar birikirken Phoebe'ye göstermesi için ekranı kalp emojileriyle doldurduğu bir mesaj yazdı. **SENİ ÖZLEDİM! YAKINDA DÖNECEĞİM!**

"Ulaşamadın mı?" diye sordu Joni, geri dönen Maggie'ye.

Maggie başını iki yana salladı. "Ya Phoebe onu unuttuğumu düşünürse?"

"O bu yeryüzünün en çok sevilen çocuğu. Ayrıca geri dönüp ona bir dağa tırmandığını anlattığında ne kadar gurur duyacağını düşün." Maggie dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. Joni haklıydı. Lanet dağa tırmanacaktı. Hepsi bu kadardı. Diğer tarafa geçtiklerinde eve, Phoebe'ye dönüş yoluna başlamış olacaktı.

"Yola çıkmadan önce grup fotoğrafı çekmeliyiz," dedi Liz otelden çıkarken. "Hadi gelin, parkurun başında duralım."

Diğerleri söyleneni yapıp çantalarını sırtladı, gölün kenarından geçip üstünde *Svelle Parkuru* yazan ahşap bir tabelanın önüne geçtiler.

Birbirlerine sokuldular. Maggie kolunu Helena'nın beline dolamaya çalıştı ama çantalar çok büyüktü, bu yüzden dördü el ele tutuştu.

Liz herkese biraz daha yaklaşmasını söyleyerek telefonu ayarlarken Maggie birinin onları izlediğini fark etti.

Erik patikanın ilerisinde duruyordu, yüzü yorgun, gözleri gölgeliydi. Omuzlarından eski bir sırt çantası sarkıyordu. Doğrudan Maggie'ye bakıyordu, ifadesi kasvetliydi. Bakışlarında

insanı endişelendirecek bir dalgınlık vardı. Maggie'nin içine kötü bir his yayıldı.

"Mags! Gülümse!" dedi Liz.

Maggie başını çevirip Helena'nın kırmızı dudaklarının, Liz'in parlak gülümsemesinin, Joni'nin koyu renk güneş gözlüğünün arkasına saklanmış gözlerinin ekrana sığdığını gördü.

Deklanşöre basıldı. Dörtlünün fotoğrafı bir an ekranda durdu, Maggie'nin ifadesi tedirgin ve kuşkuluydu.

Arkadaşları elini bırakınca arkasını döndü. Erik'in sırt çantasını, eskimiş botların içindeki bronz bacaklarını gördü. Adamın başlamak üzere oldukları parkurda gözden kaybolmasını huzursuzca izledi.

ARAMA

Leif açık kapıya yaslandı. Sezon sonu partisinin üstünden dört gün geçmişti ve müşteri sayısı iyice azalmıştı. İşinin ehli dağcılar kışı geçirmek üzere Yunanistan ve İspanya gibi sıcak yerlere akın ederken kayakçılar yoğun kar yağışı başlayana kadar gelmeyecekti. Leif geçiş sezonunda oteli tuhaf buluyor, yeni gelenlerin akınını ve heyecanını özlüyordu.

Mavi gökyüzü birkaç gün önce kaybolmuştu. Rüzgâr artık sert esiyor, gölü sırtlara doğru kabartıyordu. Dağlar, karanlık bulutlar tarafından yutulmuştu. Bugün Blafjell'de görüş zayıf olacaktı.

Dağlara sonbahar erken düşer, diye geçirdi içinden, yaprakların şimdiden dökülmeye başladığını fark ederek. Çocukken yılın bu zamanlarında Erik'le okula gitmeden önce uzun boylu, kahverengileşmiş otların arasında oynarlardı; renk değiştirmiş yaprakların hoş kokusu havayı doldururdu. Anneleri uzun kış mevsimi boyunca yiyecekleri reçelleri yapabilmek için onları son yaban mersinlerini toplamaya gönderirdi. İki kardeş parmakları mora boyanmış, botları çamura bulanmış hâlde, meyve sepeti kollarında sallanarak geri dönerlerdi.

Otel mutfağının ocağının üstünde kaynayan reçelin tatlı kokusunu, annesinin işlemeli kalın eteğini, babasının üzerinde açık havanın kokusunu taşıyarak içeri girişini hatırlıyordu. Babaları ölmeden, anneleri MS hastalığına yakalanamadan, Erik

çekip gitmeden önceki günlerin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Elini kapı pervazında gezdirip kendine şunu hatırlattı: *Otel hâlâ bizim.*

Onun yaşındakilerin çoğu taşınmıştı. Oslo ya da Bergen'e gitmişlerdi. Kış mevsiminin daha sıcak geçtiği yerlere. Leif soran herkese bu yeri sevdiğini, buranın evi olduğunu söylüyordu ve bu doğruydu. Ama son zamanlarda kendini çekip gitmenin, yeni bir yerde baştan başlamanın vereceği benzersiz özgürlüğün hayallerini kurarken buluyordu.

Aklında Erik'le kapıdan uzaklaşıp resepsiyon bankosuna döndü. Kayıt defterini önüne çekti, bakışlarını Svelle parkurundaki kısa yürüyüşçü grubunda gezdirdi.

İşte buradaydı. Erik'in adı özensiz el yazısıyla yazılmıştı. Leif kardeşinin ismini kaydetmesine şaşırdı. Onun gitmemiş olmasını dilerdi ama ne yapabilirdi ki? Peşinden mi gidecekti? *Gitme* mi diyecekti?

Başını kaldırıp açık kapıdan en yakın dağın yeşil yamacına baktı. Svelle parkurunda vadilerden ve ormandan geçilerek uzaktaki kıyı şeridine ulaşılıyor, ardından dağ sırtında dik bir tırmanışla Blafjell'e çıkılıyor, sonra otele geri dönülüyordu. Yol yürüyüşçülerin çoğu için dört gün sürüyordu.

Yürüyüşçüler genelde son gün yürüyüşe erken başlamayı tercih ediyor, böylece öğle yemeği vaktinde otelde oluyorlardı. Saatine baktı. Öğle olmuştu.

Sabahtan beri midesinde tuhaf bir sıkışma, çalkalanma hissi vardı, sanki bir hız treninin tepe noktasındaymış ve inişe geçmeye hazırlanıyormuş gibi gergindi.

Parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. Leif bu dağları çoğu insandan daha iyi biliyordu. Hava durumunun hızla değişebildiğini biliyordu. Sisin bastırıp tanıdık olan her şeyi yutabildiğini biliyordu. Dağlarda değişen gölgelerin en iyi rehberleri bile zorladığını biliyordu. Paniğin ölümcül olabileceğini biliyordu.

Gözlerini dağ eteklerinde gezdirdi. Svelle parkurunu tercih edip Blafjell'e tırmanan bütün yürüyüşçülerin otele dönecekleri tek yol buydu.

Kalp atışları hızlanırken bakmaya devam etti.

Ama yol tamamıyla boştu.

19 LIZ

Liz vadide yürürken güneş yüzüne vuruyor, uzun otlar baldırlarına sürtünüyordu. Ferah hava çam kokusuyla doluydu.

Gülümsedi, dördü birden burada engin, mavi Norveç gökgünün altında sırtlarında çadırlarıyla yürüyorlardı işte! Kendini zinde ve güçlü hissetti, yürüyüş botları düz zemine sağlam basıyordu.

Patrick, Liz'e bir ellilik bedene tıkılmış bir seksenlik biri olduğunu söyleyerek takılırdı. İkizler annelerinin çok hızlı yürüdüğünden şikâyet ederdi ama Liz uzun adımlar atmayı, kalbinin hızlandığını hissetmeyi severdi.

Gölü geçmiş, bir tepeye tırmanmış, orada öğle yemeği için mola vermiş ve sırt çantalarına yaslanıp otel mutfağında onlar için hazırlanan sandviçleri yemişlerdi. Şimdi vadi tabanında yürüdükleri son düzlüğün tadını çıkarıyorlardı. Engebeli yeşil katmanlar göz alabildiğine uzanıyor, ağaçlarla kaplı yamaçların yanına kıvrılan çayırlar dağlara doğru tırmanıyordu. Rüzgâr hafif, güneş parlaktı.

Liz durup arkasına baktı. Diğerleri biraz gerideydi, konuşma sesleri uzaklardan gelen koyun çanlarının çınlamalarına karışıyordu. Maggie en arkadaydı, sırtı çantasının ağırlığıyla kamburlaşmıştı. Liz yakın zaman önce grubun arkasında kalmanın motivasyon düşürücü etkileri hakkında bir makale okumuştu, Maggie'nin bir ara öne geçtiğinden emin olması gerektiğini zihninin bir köşesine yazdı.

İleride yolun kenarına devrilmiş bir kütük gördü. Diğerlerinin ona yetişmesi için orada durdu. Çantasını sırtından indirdi, su şişesini çıkardı ve manzaranın keyfini çıkararak suyunu içti.

Vadiden geçen yol tarım arazileriyle kesişiyordu. Uzakta geleneksel kırmızı kaplamalı bir ahır vardı. Önünde park hâlinde bir traktör duruyordu, silindir şekilli saman balyaları plastik örtülerle sıkıca bağlanmıştı. Ahırın yanında bacasından duman çıkan küçük bir ev vardı. Liz bu kadar ücra bir yerde yaşamanın nasıl olduğunu merak etti. Şimdiki gibi güneşli bir günde çok güzel görünüyordu ama ya kış gelip arazi karla kaplandığında ve yollar tıkandığında nasıl olurdu?

Liz ensesinin karıncalandığını hissetti, izlendiği izlenimine kapıldı.

Arkasını döndü.

Koyu renk pantolon giymiş yapılı bir kadın tarlanın kenarında durmuş, kollarını çite dayamıştı. Liz'den on yaş büyük görünüyordu, bronzlaşmış cildi sürekli açık havada kalmaktan yıpranmıştı.

"*God morgen!*[11]" diye seslendi Liz.

"Svelle parkurunu mu yürüyorsunuz?" diye sordu kadın mükemmel bir İngilizceyle, bakışları sıcacıktı.

"Evet."

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı, başını çevirip kıyının bulunduğu batı tarafına doğru baktı. "Hava durumunu kontrol ettiniz mi?"

"Evet." Liz bu sabah hoşuna giden bir tanesini bulana kadar üç hava durumu uygulamasını kontrol etmişti. İlk ikisi yarın akşam için gök gürültüsü ve fırtına gösteriyordu. Üçüncüsünde bu bilgi yoktu.

"Alçak basınç geliyor. Yarın fırtına çıkar."

---

11 (No.) Günaydın. *–ç.n.*

Liz berrak, masmavi gökyüzüne baktı. "Su geçirmez malzemelerimiz var."

Kadın hafifçe gülümsedi ama konuşurken sesi ciddiydi, "Fırtına dinene kadar beklemek en iyisi, *ja?*"

Bekleyemezlerdi. Onlar için uygun olan zaman buydu. Ya bugün yola çıkacaklardı ya da asla. Kadının tavsiyesini hafife almıyordu –burası Liz'in değil, onun yaşadığı topraklardı– ama sırf biri öyle söyledi diye tüm geziyi iptal edemezlerdi. Fırtına çıkarsa bir sığınak bulurlardı. Başlarının çaresine bakarlardı. Omzunun üstünden arkasına bakıp Joni'yi görünce boynunun suçluluk duygusuyla kızardığını hissetti.

"Arkadaşlarına dönmelerini söyle," dedi kadın sakin ama ciddi bir ifadeyle. Ardından çitlerden ayrılıp tarlayı geçti.

Geri dönmek bir seçenek değildi. Liz'in buna ihtiyacı vardı. Bu tek şeyde de başarısız olup evde onu bekleyen bilinmeze döndüğünü hayal etti. Hayır. Buna müsaade edemezdi.

Liz arkadaşlarına baktı. Joni şarkı söylüyor, parmakları uzun otları okşuyordu. Maggie'nin yanakları güneşten kızarmıştı. Helena sırtı dik, kulağına yapışmış bir telefon olmadan yürüyordu. Liz kadar diğerlerinin de buna ihtiyacı vardı. Korkuya kapılıp bunca yolu geri dönmeyecekti.

Yanına vardıklarında Joni, "Kadın ne dedi?" diye sordu.

Liz bir an tereddüt etti. "Yürüyüş için güzel bir gün olduğunu söyledi."

20 HELENA

Helena botun içinde topuklarının sıcak, rahatsız edici sürtünmesini hissediyordu. O kelimeleri düşünmek dahi istemese de zihninde parlak ve kalın harflerle yankılanıyordu: *Su toplamış kabarcıklar.*

Tanrı aşkına, Helena *o* yürüyüşçü olacaktı. Gezi boyunca sızlanan yürüyüşçü. Bir başkasının ayağının su toplamasına ne kadar anlayış gösterilebilirdi?

Bu botları bir ay önce almış ve sık sık giyerek alışmayı planlamıştı. Sorun bunu nerede yapacağıydı. Blazer ceketi ve ayağında bu botlarla Bristol'daki ofisine gitmesi pek mümkün değildi. Bu yüzden sadece akşam dairesindeyken giymişti, bu da onlarla katettiği en uzun mesafenin salonuyla şarap almak için gittiği buzdolabı arası olduğu anlamına geliyordu.

Onları ayağından atmak, terli çoraplarını çıkarmak ve parmaklarını kıvırmak istiyordu. Ayakları o zindandan kurtulmuş hâlde rahat bir kanepede oturduğunu hayal etti. Ama elbette rahat bir koltuk yoktu. Doğada kamp yapacaklardı, Liz böyle söyleyip duruyordu. Akşam yemeğinde polenta kızartması ve biberiyeli levrek servis eden bir restoranda konuşurken her şey kulağa çok romantik gelmişti. Helena, çocukları gün doğumunda uyanıp mızırdanmaya başlayan ailelerle yan yana bir çadırda uyumak için para ödenen kamp alanlarının çekiciliğini hiç anlamamıştı. En azından *doğada*, tablo gibi görünen boş bir yerde kamp kurmanın bir cazibesi vardı. Öyle olduğunu

düşünmüştü. Ama şimdi bu ıssız yerdeyken piknik masaları, sifonlu tuvaletleri ve paralı duşları olan bir kamp alanının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Yürümeye devam etti çünkü anlaşma buydu. Bir ayağını diğerinin önüne koyup yürümek.

Bu kadar kolaydı.

Bu kadar zordu.

Kendi ayak seslerinin ritmine odaklanabilse o zaman ayaklarındaki acıya, omuzlarındaki gerginliğe aldırış etmemek daha kolay olabilirdi. Gerçi kendi düşüncelerine aldırış etmemekte de zorlanıyordu. Aklı sürekli hamilelik testindeki pembe çizgiye kayıp gidiyordu. Maggie'nin gözlerini bir kez yavaşça kırptıktan sonra testi ona çevirip, "Hamilesin," deyişini aklından çıkaramıyordu.

Gerçek değil gibi hissetmişti. Kulaklarına inanamamıştı.

Helena Hall hamile.

Bu sözcük başka birinin adının arkasına aitti. Onunkine değil. Onunkinin arkasına ait başka sözcükler vardı:

Helena Hall kokteyl sever.

Helena Hall şehir tatillerini sever.

Helena Hall başkalarının çocuklarından hoşlanmaz.

Ama yine de durum buydu. Hamileydi. Norveç'teydi. Ayağında yürüyüş botları vardı.

Helena Hall'un karnında bir bebek var.

Helena Hall hiç bebek bezi değiştirmedi.

Helena Hall'un 'Ne yapacağım?' diye soracak bir annesi yok.

Helena Hall yürümeyi bıraktı.

Helena Hall gözlerinden yaşlar aktığını fark etti.

Sıcak bir el kolunu tuttu. Maggie yanındaydı, yüzü endişeyle kırışmıştı. "Ne oldu?"

"Sanırım küçük, sessiz bir kriz geçiriyorum. Yanımda yürümen hiç fena olmaz."

"Tamam. Şunu üstünden alalım," dedi Maggie, Helena'nın çantasının göğüs kayışını çözüp sırtından indirmesine yardım etti.

"Onu bir daha asla takamayacağımı biliyorsun."

Maggie kendi çantasını da sırtından indirdi, arkadaşına yaklaşıp açık hava ve kayısılı krem kokan yumuşak vücudunu Helena'nınkine yapıştırarak ona sımsıkı sarıldı.

Helena yüzünü Maggie'nin dalgalı kumral saçlarına gömdü. Annesi öldüğünden beri ağlamaya ve kucaklaşmaları kabul etmeye alışmak zorunda kalmıştı. Hatta bu hoşuna gitmeye bile başlamıştı. Sanki bu şekilde tahliye vanaları açılıyor, gözyaşlarının akmasına izin veriyordu.

"Yoluna girecek. Her şey yoluna girecek," dedi Maggie sakinleştirici ses tonuyla.

Helena kendini toplayınca yüzünü kuruladı, ardından çantasından altın renkli tüpteki rujunu çıkardı. Ciddi bir ifadeyle kapağı açıp kokusunu içine çekti: Gül ve vanilya karışımıydı.

Helena ve annesi hep ruj sürerdi. Bu onların zırhıydı. *İşte buradayım, dünya. Elinden geleni ardına koyma!* Annesi hayatının son haftalarında, kasları eriyip nefes almakta zorlandığında bile dudaklarından rujunu eksik etmemişti. Bunu kendi başına yapamayacak kadar hastalandığındıysa rujunu Helena sürmüştü. Ruj hiçbir şeyi düzeltmiyordu ama bu, hastalığın elinden aldığı kimliğinin bir parçasına tutunmanın yoluydu.

Helena ruju dudaklarının dolgun kıvrımlarına sürdü.

"İşte geri döndü." Maggie sırıttı.

"Hiç hayatına bakıp, *Olmak istediğim kişi bu değildi,* diye düşündüğün oldu mu?"

Maggie ona baktı. "Ben kiralık bir evde yaşayıp nafaka alan boşanmış, yalnız bir anneyim. Ressam olacağımı, bir sürü çocuğum ve beni seven kocamla şehirden uzak bir kır evinde yaşayacağımı, bahçede resim atölyemin olacağını düşünmüştüm."

Helena kahkaha attı. "Ama ben senin hayatını seviyorum! Keyfine bakıyorsun!"

Maggie gülümsemesine rağmen başını iki yana salladı.

"Bu seyahate neden geldim biliyor musun?" diye sordu Helena.

"Liz'e hayır demekten korktuğun için mi?"

"Annem için."

Maggie başını yana eğdi.

"Son anlarında bana ne dedi, biliyor musun? Dünyayı göremediği için üzüldüğünü söyledi. Çok fazla çalıştı, Mags. İki işte çalıştı. Beni hiçbir şeyden mahrum bırakmak istemedi. Bir çocuğu tek başına büyütmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun ve annem bunu zarafetle yaptı." Annesi gündüzleri yardımcı öğretmenlik yapmış, biraz daha para kazanmak için hafta sonları bir bakımevinin gece vardiyasında çalışmıştı.

"Tam emekliliğin keyfini çıkarma zamanı geldiğinde kansere yakalandı. Hayat acımasız, değil mi? Onu Barselona'ya götürecektim, biliyor musun? Seyahat broşürlerine bakıyor, kısa bir şehir tatili planlıyorduk. Sadece işlerimin biraz hafiflemesini bekliyordum..." Yaşlar gözlerini yaktı. "Asla bekleme, Mags." Başını eğdi, içinde onu boğmak için bekleyen bir keder kuyusu vardı.

Maggie sessizliği doldurmak için acele etmedi.

Helena dudaklarını birbirine bastırdı. Rujunun hoş tadını aldı. Bakışlarını kaldırdı. Manzaraya baktı. Göz alabildiğine uzanan yeşil bir örtü, insanı şaşkına çeviren dağ manzarasına açılıyor, ona hayatın güzel de olduğunu hatırlatıyordu.

Derin bir nefes alıp Maggie'ye döndü. "Annem küllerini *dünyanın dört bir yanına* serpmemi istedi."

Maggie'nin gözleri sevgiyle kısıldı. "Küllerini yanında mı getirdin?"

Helena çantasına baktı. "Birazını. Hepsi dört kiloydu. Küller ile kurutulmuş gıdalar arasında seçim yapmam gerekti. Mantarlı risotto kazandı."

Maggie kahkaha attı.

"Kıyıya vardığımızda serpeceğim."

"Bu çok güzel," dedi Maggie parıldayan gözlerle. Daha fazlasını söyleyecekti –Helena Maggie'nin ânın yoğunluğunu kullanarak hamilelik testinin sonucuyla ilgili konuşacağını sezmişti– ama Liz hızlanmalarını işaret ediyordu.

Helena ona el sallayarak karşılık verdi. "Oymak Başı'nı bekletemeyiz," dedi Maggie'ye ve çantasını sırtladı.

Yan yana yürümeye devam ettiler.

21 | JONI

Joni derin bir nefes alıp ciğerlerini çam kokan taze havayla doldurdu. Sessizlik kulaklarında uğulduyordu. Uzun otlar öğle rüzgârıyla sallanıp eğiliyordu. Güneşin altın rengi ışıkları uzaktaki dağların alçak, yeşil yamaçlarını aydınlatıyordu. Sırtındaki çantanın ağırlığı ya da akşamdan kalmışlığın yorgunluğu umurunda değildi. Aklında sadece şu vardı: *Bakın neredeyim!*

Almanya'da, büyük bir arenada ses kontrolünde *olmalıydı*. Tur otobüsünün egzozundan çıkan dumanı, sahne ekibinin ter kokusunu ya da kuru buz makinesinin sahte sisini soluyor olmalıydı. Etrafında dikkatini çekmek için bağrışan insanlar, ses kontrolü yapılan hoparlörler, gitarlar ve davullar, kostümüne tutturulan telsiz mikrofonlar, beline baskı yapan sıcak pil kutusu, yüzüne yapılacak kat kat makyaj, takılacak kirpikler olmalıydı.

Daha önce konsere çıkmadığı hiç olmamıştı. Bir kez bile. Bir gösterisini başlama zamanından beş saat önce ayak bileğini kırdığı, bir sürü ağrı kesici ve kokain içtiği zaman bile iptal etmemiş, turnedeki malzemeciler sahneye bir koltuk taşımış, kırık bileğini bir tabureye uzatmış, gümüş rengi ojeleri spot ışıkları altında parlarken şarkılarını pürüzsüz dokulu kadife kumaşın üstünde oturarak söylemişti.

Gösteri her zaman devam etmişti.

Bugüne kadar.

Bu sefer sahneden inmişti. Yürüyüp gitmişti.

Yürümeye devam etmişti.

Ve bakın neredeydi!

Bakışlarını etrafta gezdirip yemyeşil vadiyi, ilerideki sık orman örtüsünü, mavi gökyüzüne uzanan dağ zirvelerini keyifle seyretti. Baş döndürücüydü, bu kadar geniş bir alanın ortasında, alabildiğine uzanan gökyüzünün altındayken mesafeleri kestirmek imkânsızdı.

Ellerini çantasının göğüs kayışına takmış, onları bekleyen Liz'in yanına gitti. Onun da gözleri dağların üstündeydi. "Doğa bambaşka bir şey, değil mi?"

"Bu enginlik... Kavramakta zorlanıyorum," dedi Joni hayranlıkla. Asırlık bir manzaraydı ve bedeni buna sanki rüya görmediği derin bir uykudan uyanıyormuş gibi en ilkel içgüdüleriyle cevap veriyordu. Kendini zinde ve tetikte hissediyordu.

"Dün gece doğru düzgün konuşamadık," dedi Liz birlikte yürümeye başladıklarında. Güneş yüzlerine vuruyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Joni botlarının altındaki sert zemine odaklandı. Liz'e karşı dürüst olmak istiyordu ama açıklamaya nereden başlayacaktı? Liz'in hayatı bir anlam taşıyordu. Kocası, iki çocuğu ve bir işi vardı. Tüm doğru kutucuklara tik atmıştı. Şöhret, anlamlı olmanın tam tersiydi. Bir karmaşaydı. Alkol ve uyuşturucunun karışımından ibaretti. Turne otobüslerinin, otellerin, saat farkının yarattığı uçuş sersemliğinin sisi içinde geçiyordu. Salı günü kutlandığı, çarşamba günü aşağılandığı bulvar gazetelerinden oluşan aynalı salonlardı. İsmini haykıran yabancıların yarattığı klostrofobiydi. Medyanın amansız takibiydi. Çıkış yolu olmamasıydı.

Dublin konserinde Liz ve Patrick'i seyirciler arasında görmek, hayatıyla ilgili kendine anlattığı hikâyeleri bir bir açığa çıkarmıştı. Joni asi, özgür ve mutlu olduğuna inanıyor ya da inanmak istiyordu. Ama o kalabalığın içinde kol kola oturmuş,

adını haykıran Liz ve Patrick'in yüzleri ışıl ışıldı, çocukları aileleriyleydi, geri dönecekleri bir evleri vardı.

Joni'nin istediği hikâye de *bu* olabilir miydi?

Cevap bekleyen Liz göz ucuyla ona baktı. Joni'nin ona anlatamayacağı çok şey vardı. "Tükendim," dedi sonunda.

Liz nazikçe başını aşağı yukarı salladı. "Dublin'de bana ihtiyacın vardı, değil mi? Üzgünüm, kendimi konsere gelmiş, bedava biletin tadını çıkarmış ve sonra ortadan kaybolmuş gibi hissediyorum."

"Öyle düşünme. Migrenin tutmuştu. Senin suçun olmayan şeyler yüzünden özür dileme." Temiz yürüyüş pantolonu içindeki Liz'e baktı, saçlarını atkuyruğu yapmıştı, dürüst ve cömert bir kalbi vardı. Joni durdu. "İhtiyacım olduğunda hep yanımdaydın." Manchester'da görüştüğü adamdan ayrıldığı ve eve dönecek parası olmadığında Liz'in arabasıyla ülkenin diğer ucuna geldiğini hatırladı. Büyükannesi öldüğünde gece yarısı çıkıp gelmiş, iki hafta boyunca yanından ayrılmamıştı. "Sen benim en iyi yanımsın. Umarım bunu biliyorsundur. Hep öyleydin."

Vadinin ortasında birbirlerine sarıldılar. Liz sıcak, pürüzsüz yanağını onunkine yasladı. Joni içinde kabaran bir duygu dalgası hissetti ama bunlar analiz etmek istemediği duygulardı.

Cebindeki telefon titredi.

"Burada çekiyor mu?" diye sordu Liz.

Joni telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Tek çubuk." Kai'den mesaj gelmişti. Okurken Joni'nin rengi attı.

"Ne oldu?" diye sordu Liz.

Joni güneş gözlüğünü başının üstüne kaldırıp ekrana baktı. Ardından telefonu Liz'e çevirdi.

Mesajda şu yazıyordu: **Bir avukata ihtiyacın olacak.**

Altında bir video vardı. *Oynat* tuşuna dokundu.

Video yüklenirken Liz de Joni'nin omzunun üstünden ekrana baktı. Video başlayınca Joni kendini uyduruk bir sahnede,

kollarında ödünç alınmış bir gitarla şarkı söylerken gördü, küçük bir kalabalık zıplayarak ona eşlik ediyordu.

"Ah hayır... hayır..." dedi başını iki yana sallayarak.

Maggie ve Helena onlara yetişti. "Neye bakıyoruz?" dedi Helena sırt çantasını omzundan atarken, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

"Otelde şarkı söylerken çekilmiş bir videoma."

Hep birlikte ekrana bakarlarken görüntü dondu.

"Sözleşmemi ihlal ettiğimi gösteriyor! Ortalarda olmamam gerekirdi! Senin yazdığın doktor raporu," dedi Liz'e bakarak "beni koruyor. Sigorta kapsamında oluyorum. Tüm bilet sahiplerine para iadesi yapılıyor. Grup parasını alıyor. Ama aynı gece başka bir yerde sahneye çıkarsam bunların hiçbiri olmaz!"

Video yeniden oynamaya başladı. Her kim çekmişse telefonu sahneye doğru tutarken bir yandan da dans ediyordu. Joni ağzını mikrofona doğru eğişini, parmak uçlarının gitara dokunuşunu, yüksek bir notaya çıkarken gözlerini kapayışını izledi. Ardından kamera kalabalığa döndü, ellerini havaya kaldırmış bir insan denizinde gezindi. Kol kola girmiş sallanan Maggie ve Liz'de durdu, ikisi şarkıya eşlik ederken doğrudan kameraya gülümsüyordu. Kamera tekrar dönerken görüntü sallandı, bir an için kadraja bir kol girdi, ardından görüntü Helena'ya odaklandı. Helena dudaklarını büzdü, işaret ve serçe parmağını kaldırıp *rock* işareti yaptı.

Video bitti.

Sessizlik oldu.

"Bu *senin* videon mu?" diye sordu Joni Helena'ya dönerek, sesindeki şaşkınlık aşikârdı.

"Hiç aklıma gelmedi. Üzgünüm. Sadece Instagram'da paylaştım. On tane falan takipçim var."

Joni'nin göğsü sıkıştı. "O takipçiler kendi takipçileriyle paylaşmış ve video şimdi *her yerde!* Şimdiden üç yüz bin kez görüntülenmiş! Magazin basını beni çarmıha gerecek!"

"Özür dilerim tamam mı? Konserin gizli olduğunu bilmiyordum."

"O bir konser değildi!" diye bağırdı Joni. "Maggie beni sahneye sürükledi!"

Maggie irkildi. "Ah. Tanrım. Niyetim kesinlikle..."

"Özür dilemen gereken bir şey yok," dedi Helena sırtını dikleştirerek. Joni, Helena'nın keskinleşip savunmacı bir hâl alan ses tonunu tanıdı. "Joni bir yere *sürüklenmedi*."

"Bu da ne demek?" diye sordu Joni.

Helena iyice gerilmişti. "Hayır diyebilirdin."

"Mikrofonu alıp yasal zorunluluklar ve sözleşme hükümleri gereği şarkı söyleyemeyeceğimi mi açıklasaydım?"

"Sahneye orada olmayı sevdiğin için çıktın. Bir salon dolusu insan senin ismini haykırıyordu. Performans sergilemen için yalvarıyordu. Bu bir ego tatminiydi."

Joni nefesinin kesildiğini hissetti. Çantasının ağırlığı omuzlarına biniyordu. Kayışı açıp çantanın yere düşmesine izin verdi. Arkasını döndü, ellerini saçlarının arasına geçirdi.

Paniği artarak bütün vücudunu sardı. "Mahvoldum! Bu yüzden bana dava açacaklar. Çalışamaz diyen doktorun arkadaşım olduğunu anlayacaklar. Videoda Liz de var!"

Liz bembeyaz oldu. "Aman Tanrım. Başım derde girer mi? Ya muayenehane öğrenirse? Konsültasyona bile gelmedin. Tatildeyken rapor yazmamalıydım!" dedi ellerini ovuşturarak. "Bu yüzden lisansımı iptal edebilirler!"

Helena başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak. Sen raporunda Joni'nin yorgun ve stres altında olduğunu yazdın, doğru mu?"

Liz başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

"O zaman sorun yok. Sen raporu yazdın ama bu bilgiyle Joni'nin ne yapacağına sen karar veremezsin."

Joni, Helena'nın sanki sorun çıkaran bir okul çocuğuymuş gibi onu azarladığını hissetti. Okul yıllarında da böyleydi, Joni

fazla ileri gittiğinde diğerleri bir olup birbirlerini korurdu. Liz'in sağlam kariyeri tehlikeye giremezdi, onu sahneye sürüklediği için Maggie suçlanamazdı, sadece bir video çekti diye Helena'nın başı belaya giremezdi. Kusurlu olan Joni'ydi. Kötü kız oydu.

Joni her birine tek tek baktı. "Beni mahvettiniz."

Helena'nın ağzı bir karış açıldı. "*Bizi* mi suçluyorsun?"

"Buraya sizinle olmaya geldim. Hayatımdaki çılgın karmaşadan biraz uzaklaşmak için. Sahneye sürüklenmek... doğru düzgün tanımadığın birkaç kişiden beğeni alacaksın diye sosyal medyada paylaşılmak için değil!"

Sessizlik oldu.

Maggie kıpırdandı.

Liz gözlerini botlarına dikmişti.

"Arkadaşlığımıza bakışın bu mu?" dedi Helena fazlasıyla sakin bir sesle. "Haftalardır WhatsApp grubunda senden bir haber alamadık. Ardından çıkıp geldin, tüm o gülümsemeler, şampanyalar. *Joni Gold Şov*'unu sergiledin. Işıltını üzerimize serptin. Sırada ne var? Bizimle birkaç gün yürüyüş yapıp sonra yine iki yıl ortadan kaybolacak mısın?" Başını sertçe iki yana salladı. "Yarı zamanlı arkadaşlığın için seni alkışlamamı bekleme."

Joni midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. Arkadaşlarının yüzlerine baktı. Hepsi bakışlarını kaçırdı.

"Bu arada," dedi Helena sırt çantasını alırken. "Videoyu *doğru düzgün* tanımadığım insanlardan bir avuç beğeni almak için paylaşmadım. Seninle gurur duyduğum için yaptım. Geldiğin için mutluydum. Bu yüzden paylaştım."

22 LIZ

Liz, Helena'nın omzunda çantasıyla vadide uzaklaşmasını izledi. Maggie dönüp ellerini kaldırarak çaresizce Liz'e baktı. Ardından çantasını aldı, biraz uğraşarak kollarını askılardan geçirdi ve Helena'nın peşinden gitti.

Joni güneş gözlüğünü indirip diğer yöne yürümeye başlamıştı, biraz uzaklaştıktan sonra kendini uzun otların arasına bıraktı, kollarını ve bacaklarını bir deniz yıldızı gibi açıp göğe baktı.

Üstünde polar olan Liz'i sıcak basmıştı; tartışmak onu hep terletirdi. Fermuarını açtı, polarını çıkarıp çantasının üstüne fırlattı.

Helena ve Joni. Ergenlik yıllarında da sıklıkla karşı karşıya gelirlerdi. İkisi de sert ve inatçıydı, çabuk öfkelenir, kolay kolay da geri adım atmazlardı. Liz ve Maggie arabulucu olur, arkadaşlıklarının dokusundaki düğümleri çözmeye çalışırlardı.

Her nasılsa Liz ve Joni hiç kavga etmemişti. Belki de bunun nedeni birbirlerine karşı koyamamalarıydı. Liz çalışmaları, odaklı ve kararlı tavrıyla, Joni ise müziği ve asi özgürlük anlayışıyla birbirlerinden çok farklıydı. Mıknatıs gibi birbirlerine çekilen karşı kutuplardı.

Liz uzun otların arasında yürürken sıcak güneş omuzlarını yakıyordu. Yanına vardığında Joni hâlâ yatıyordu, parmaklarını saç diplerine geçirmişti.

Liz elini uzattı.

"Hazır değilim."

Liz iç çekti, uzun otların arasında yer açıp yanına oturdu. Bir süre hiçbir şey söylemeyip Joni'ye soluklanması için biraz zaman verdi. Hastalarıyla edindiği tecrübelerinden işin püf noktasının bu olduğunu öğrenmişti.

Kene var mı diye otları kontrol etti, Norveç'teki kenelerin Lyme hastalığı taşıyıp taşımadığını merak etti. Telefonları tekrar çekmeye başladığında internetten bakması gerekecekti. Başını kaldırdığında ağaçların üstünde daireler çizen yırtıcı bir kuş gördü, güneş ışığında açık kanatları koyu renk görünüyordu.

Sonunda Joni konuştu. "Helena beni yaralamak için hep bir bahane buluyor. Kendimden başka kimseyi önemsemediğimi düşünüyor. Dün gece şampanya aldığımda bana nasıl baktığını gördün mü? Para konusunda hep alınganlık yapıyor."

"Sahip olduklarını kazanmak için çok çalışması gerekti."

"Peki benim gerekmedi mi?" dedi Joni oturarak. "Elbette büyükannemin kendi evi vardı ama biz de para içinde yüzmüyorduk."

Liz bunu biliyordu. O ve Joni aynı sokakta, ağaçlı bir sokak üstünde, garaj yolunda iki arabalık yer olan müstakil evlerde büyümüşlerdi. Bu zenginlik değildi ama yeterliydi.

"Onun sahip olduğu şey için evden dakikasında vazgeçerdim. Hepinizde olan şey için."

Aile.

Joni'nin büyük, koyu renk gözlerini ve dikkat çeken vücut yapısını aldığı Şilili bir model olan annesi, onu doğurduktan bir hafta sonra plasentanın bir kısmının atılamamasından kaynaklanan enfeksiyon yüzünden ölmüştü. Bir İngiliz fotoğrafçı olan babasıysa yedi yaşındayken kızını büyükannesinin bakımına terk etmişti. Şimdilerde sadece kızının yıldızı olduğu festivallere VIP girişe ihtiyaç duyduğunda onunla iletişime geçiyordu.

Joni güneş gözlüğünü çıkarıp burun köprüsünü ovaladı. Cildi soluktu, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Başını kaldırıp Liz'e baktığında yüzü endişeyle doluydu. "Umarım rapor yüzünden başını derde sokmamışımdır. Seni kullanmıyordum."

"Biliyorum," dedi Liz, gerçekten de biliyordu. Joni zaman zaman düşüncesiz ve benmerkezci olabilirdi ama asla çıkarcı değildi. "Sorun olmaz. Muayenehane arkamda duracaktır."

"Seni bu duruma düşürmemeliydim. Turneden, gruptan, Kai'den kaçmamalıydım..."

"Sence gerçekten yasal işlem başlatılır mı?"

Joni omuz silkti. "Kontratımı ihlal ettim."

"Dün gece konuştuğunuzda Kai ne dedi?"

Joni boş gözlerle baktı.

"Gölün yanında. Telefonda onunla konuşmuyor muydun?"

"Ah. Evet." Bakışlarını kaçırdı. "Beni turneyi tamamlamaya ikna etmeye çalışıyordu."

Liz başıyla onayladı. "Sakinleşince belki her şey düzelir. Ona her şeyin bittiğini söyledin mi?"

Joni başıyla onayladı. "Birbirimize iyi gelmiyorduk. Çok fazla uyuşturucu kullanıyorduk. Her şeyin dozunu kaçırıyorduk. Bu işin peşini bırakacağını sanmıyorum. Sert bir mizacı var."

Joni'nin aşk hayatı hep çalkantılı olmuştu. Bir ilişkiden diğerine savrulup durmuştu. İspanyol bir dansçıyla kısa süre nişanlı kalmıştı. Ibiza'da bir kulüp sahibiyle iki yıl birlikte yaşamıştı. Avustralyalı bir sörf hocası onu Bondi'ye götürmek istemişti. Sonra Kai'yle birlikte olmaya başlamıştı.

"Turneyi bırakman cesurcaydı," dedi Liz.

"Ama bunu yapma şeklim... Buraya gelip başını derde sokarak her şeyi berbat ettim. Çok fazla hata yaptım, Liz. Çok fazla insanı incittim. Bir bilsen..." Başını sallayarak sustu. "Asla gelmemeliydim."

"Böyle söyleme! Sen bu geziyi kurtardın! Helena ve Maggie vazgeçmeyi düşünüyordu. Sen gelmeseydin dört günü otelde, göl kenarında kısa yürüyüşler yaparak geçirecektim. Sana ihtiyacım var!"

"Bana ihtiyacın mı var?" Joni kahkaha atmayı başardı. "Liz, sen tanıdığım en güçlü, en becerikli kadınsın. Senin kimseye ihtiyacın yok!" Gözlerinden bir gölge geçti. "Özellikle de bana."

23 HELENA

Helena'nın çenesi öfkeden kasılıp duruyordu. Her adımda su toplayan topukları acıyor, çantası omuzlarında zıplıyordu.

Liz ile Maggie hiçbir zaman Joni'ye diklenmemişti. Ona hep gerçeklerle başa çıkamayacak kadar özel ve narinmiş gibi davranıyorlardı.

Yarı zamanlı arkadaşlıkla ilgili şeyi söylediğinde Joni'nin nasıl bozulduğunu hatırladı. Öfkesinin ateşinin altında ufak bir suçluluk kıpırtısı hissetti.

Yürümeye devam etti. Vadi, gümüş rengi huş ağaçlarının sıklaştığı ormanlık alana uzanıyor, hafif esinti dalları hareket ettiriyordu. Orman zemini mevsimin ilk dökülen yapraklarıyla dolmuştu.

"Bekle!"

Helena arkasını dönünce Maggie'nin sırtındaki çantayla koşmaya çalıştığını gördü.

Nihayet yanına vardığında yanakları kızarmış, alnı nemlenmişti. "Amma da hızlısın!" dedi nefes nefese.

"Öfkemi yürüyerek atmaya çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor peki?" diye sordu Maggie, alnında biriken teri silerek.

"Blafjell'in zirvesine vardığımızda sor. Belki o zamana kadar sakinleşmiş olurum." Sonunda yola koyulan Joni ile Liz'e doğru baktı. "Liz'in Joni'yi savunacağına dair bahse var mısın?"

Maggie yorum yapmadı.

"On sekiz aydır ondan haber alamazken aniden çıkıp gelmesi seni sinirlendirmiyor mu? Aramadı. Geleceğini söylemedi. Haftalarca bu geziye hazırlandık, gerekli malzemeleri aldık, forma girdik–"

Maggie utançla başını eğdi.

"Tamam, forma girmek istedik. Yani sen elinden geleni yaptın, doğru mu? Ama Joni yazı tura atarak karar verdi! Spor malzemeleri satan bir mağazaya girip ona hayran bir çocuğa eşyaları hazırlamasını emretti ve bir anda buraya geldi, otelde şarkı söyledi, gece boyu eğlendi. Sonra sabah kalkıp yürüyüşe çıktı ve mutluluğu bulmuş gibi parmaklarını otların üstünde gezdirdi. Ben şişelerin dibini görsem, şafak sökene kadar parti yapsam, makyajımı çıkarmadan uyusam ertesi sabah beni Cadılar Bayramı maskesi takmış sanırsın. Ama Joni akmış göz kalemiyle kalkıyor, saçını topluyor, bir bandana takıyor ve lanet olası bir *rock* yıldızı gibi görünüyor."

"O zaten bir *rock*–"

"Tamam! Mesele şu," dedi ama meselenin ne olduğundan tamamen emin değildi. "Mesele şu... Joni yürüyüş botlarını dün aldı ve onları denemedi ama ayakları su toplayan o mu olacak? Elbette olmayacak!"

Hemen yanında duran Maggie gülmemek için çabaladı.

"O surat ifadesi de ne?"

Maggie'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Joni'ye kızmana neden olan şeyler –düşünmeden hareket etmesi, plan yapmayı önemsememesi, her şeye bodoslama girmesi– aynı zamanda onu sevmene neden olan şeyler."

Helena bu yorumu bir an düşündü. Maggie'nin son derece haklı olduğunu kabullenmekten kurtulmasını sağlayan tek şey patikanın onları dar bir ağaç şeridinin arasından bir nehir kıyısına getirmiş olmasıydı.

"Ah," dedi Maggie ağaçların sonunda, iki yeşil kıyı arasında akan buz mavisi nehri görünce. Akıntıyla pürüzsüzleşmiş kayalar nehrin yüzeyini süslüyordu.

"Geçmemiz gereken nehir burası olmalı," dedi Helena, nehrin iki yakasına çizilmiş iki kırmızı T işaretini fark edince.

Üç düz kaya basamak olarak kullanılabilir gibiydi ama ayaklarının kuru kalmasını istiyorlarsa bir düzine kadarına daha ihtiyaç duyacaklardı.

"Çok derin görünüyor," dedi Maggie.

Ama Helena terden ıslanmış çoraplarını çıkarıp ayaklarını serin suya sokmanın vereceği rahatlığı düşünüyordu.

Liz nehir kıyısına vardığında ellerini beline koyup, "Buradan geçemeyiz," dedi. Boynuna asılı haritayı inceledi. "Yürümeye devam edip daha dar bir kısmı var mı diye bakmalıyız."

Helena kabarcıkların acısını hissediyordu. Liz terlememişti bile. Zinde ve enerjik görünüyordu. Joni gibi şüphesiz onun da ayakları su toplamamıştı. "Ben buradan geçeceğim," dedi botlarının bağcıklarını çözerek.

Joni birkaç adım uzağında duruyordu, güneş gözlüğü gözündeydi ve kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Çok tehlikeli," diye uyardı Liz. "Ayrıca nehri geçerken kaymaman için botlarının ayağında olması gerekiyor."

Helena başını geri çevirdi. "Ne yani, sonraki dört gün ıslak botlarla mı yürüyeceğiz? Topuklarım zaten hamura döndü. Bir de ıslak kalırlarsa mahvolurlar." Liz'e hemen parlamıştı, kendini kontrol edemiyor gibiydi. Kanlanmış çoraplarını çıkarırken yaralı deriye yapışmalarıyla yüzünü buruşturdu.

"Ayakların!" diye bağırdı Maggie irkilerek.

"İyiler," dedi Helena bakmadan. Pantolonunu çıkarıp çantasına tıkıştırdı, ardından botlarını sırt çantasının kayışlarına bağladı. Çantayı omzuna aldı ve nehir kıyısına doğru yürüdü.

"Helena, yapma," dedi Liz.

Helena ilk üç basamak taşı üstünde dikkatle ilerledi ve sonra ayaklarını buz gibi suya soktu. Soğuk akıntı hem zevkten hem de acıdan nefesinin kesilmesine neden oldu.

Tabanlarının altındaki nehir yatağı yosun kaplı büyük yuvarlak taşlarla doluydu. Çıplak ayak parmaklarını taşların kıvrımlarına sararak dengesini sağlaması biraz zaman aldı. Sırtındaki çantanın ağırlığı öne eğilmesine sebep olduğundan adımlarını dikkatle atıyordu.

Çok geçmeden su dizlerine geldi, akıntı şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. Herkesin onu izlediğinin farkındaydı. Yürümeye devam edip nehrin ortasına ulaştı. Liz haklıydı, derinliği ve akıntıyı hafife almıştı.

"Çok derin!" diye seslendi Liz.

Liz'in sesindeki otoriter ton onu devam etmeye zorladı. Bir adım daha attı ama bu sırada sol ayağının yosun kaplı bir taşın üstünde kaydığını hissetti. Ayak parmaklarıyla bir yeri kavramaya çalıştıysa da işe yaramadı. Dengesini kaybetti, vücudu öne savruldu ve çantanın ağırlığı iyice sendelemesine sebep oldu. Uzandı ama tutunabileceği bir şey yoktu.

Nehrin soğuk tokadının yüzüne çarptığını hissetti. Ânında suyun altına gömüldü. Buz gibi su başının üstünü kapladı, köpüren akıntı kulaklarına ve burnuna doldu. Ağzına giren sudaki topraksı mineral tadı alabiliyordu.

Kayışları sıkıca bağlı sırt çantası onu daha da dibe batırıyordu. Nehir yatağına değen dizleri gevşek taşlar üstünde yuvarlandı. Yüzeye çıkmaya çalıştı ama suyla dolan çantasının ağırlığı onu suyun altında tutuyordu. Kıyının diğer tarafından yükselen boğuk çığlıkları duyabiliyordu.

Göğüs kayışını çözmeye çalışırken paniklemeye başladı. Tokayı açmayı başardı, çantayı omuzlarından indirmeye çalıştı ama belindeki ikinci toka hâlâ takılıydı.

Ciğerleri yanıyordu, nehrin bulanan suyunda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Parmaklarıyla suyun altında ikinci tokayı açmaya çalıştı. Islak saçları yüzünün önünde yüzüyordu.

Çaresizce nefes almak istiyordu. Tokayı tırmaladı.

Göğsü yanmaya başladı.

Böyle öleceğim, diye düşündü.

Aniden arkasında güçlü bir çekiş hissetti, çantası su yüzeyine çekiliyor, Helena da onunla birlikte geliyordu.

Suyun üstüne çıktığı anda ciğerlerini havayla doldurdu.

Joni nehirdeydi. Helena'nın çantasının tokasını açıp onu ağırlıktan kurtardı.

"İyisin," dedi sakince. Güneş gözlüğünün üstünde boncuk boncuk su birikmişti. "Güvendesin."

Saçları yüzüne yapışan Helena bir nefes daha alırken damarlarındaki adrenalin tavan yaptı.

"Diğer kıyıya çıkalım, tamam mı?"

Helena başıyla onayladı, nehrin içinde yürürlerken bir eliyle Joni'nin koluna, çantayı başlarının üstünde tutmaktan iyice gerilmiş kaslarına yapıştı.

Karşı kıyıya vardıklarında Helena dizlerinin üstlerinde sürünerek sudan çıktı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Şok vücudunu sarmıştı. Yüzünü koluyla kurulayıp kendini otların üstüne bıraktı.

Joni de nehirden çıktı, giysileri ve botları sırılsıklamdı, çantayı kıyıdan uzağa bıraktı. Helena'nın karşısına çömelirken üzerinden sular damlıyordu. "Yaralandın mı?"

"Boğulabilirdim," dedi Helena kısık sesle. "Bele kadar gelen bir suyun içindeydim ama ayakta duramadım. Karşıya geçmeye çalışmamalıydım... Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. Titremeye başladı ama soğuktan mıydı yoksa şoktan mı bilmiyordu.

"Hadi, ıslak giysilerini çıkar."

Helena üstündekileri çıkarmaya başladı.

Joni Helena'nın çantasına baktı, neyse ki yedek giysiler su geçirmez poşetlerin içindeydi. Bir polar alıp ona uzattı.

Helena derin bir minnettarlık ve utançla doldu. Nehre atlayan Joni olmuştu. Tereddüt etmemişti. Sonuçlarını düşünmemişti.

Helena ona baktı. Joni böyleydi, değil mi? Fevri, cesur, pervasız. Bu onun laneti ve yeteneğiydi. Tıpkı Maggie'nin söylediği gibi. Birinin değiştirmek istediğiniz yanlarını düşünmeye başladığınızda onu sevmenize o yanların neden olduğunu fark ederdiniz.

Helena yüzüne yapışan ıslak saçlarını geri itti. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Hepsi için. Videoyu paylaştığım için. Söylediklerim için."

Joni omzu silkti. "Seni suçladığım için özür dilerim. Bu benim pisliğim. Temizlemek de bana düşer."

Nehrin diğer yakasındaki Maggie ve Liz onlara seslenerek iyi olup olmadıklarını soruyorlardı.

Joni ve Helena uzun bir süre bakıştılar.

Sonunda Helena, "İyiyiz," dedi, bir tür ateşkes yapmışlardı.

ARAMA

Leif metal vidayı dudaklarının arasına sıkıştırdı, kapıyı tekrar yerine kaldırıp menteşeleri hizaladı. Tüm gücünü kullanıp tek koluyla kapıyı yerinde tutarken vidayı dudaklarının arasından alıp menteşeye soktu. Tornavidayla önce ilk menteşeyi, ardından ikincisini sabitledi.

Kapıyı ileri geri iterek kontrol etti, düzgünce kapanırken çıkan yumuşak tıkırtıyı duydu. İşi bitmişti.

Aletleri kulübenin yanındaki dolaba geri götürdü. Oradayken Vilhelm'in çakıllı yola park edilmiş eski mavi kamyonunu gördü. Orada olduğunu biliyordu, daha önce de görmüştü, yine de varlığı canını sıkıyordu.

Geçen hafta Vilhelm annesine taze tutulmuş bir nehir balığı getirmişti ve annesi balığı pişirince onu da davet etmişti. Leif otel mutfağına girdiğinde Vilhelm'in eskiden babasının oturduğu yere oturduğunu görmüştü. Leif'in geldiğini görünce başını kaldırıp umursamazca gülümsemişti.

Leif, Vilhelm'in kamyonetinin yanında durdu. Önce etrafa bakındı, ardından sürücü kapısını açtı, dağlarda kimse aracını kilitlemezdi. Belirli bir şey aramıyor, sadece onu daha iyi tanımak istiyordu. Biriyle yıllar boyunca aynı kasabada yaşayıp onu gerçekten tanımamak tuhaftı. Yolcu koltuğunda düzgünce katlanmış bir köpek battaniyesi duruyordu. Torpido gözünde bir rulo olta misinası ve bir dürbün vardı. Koltukların altında

aracın sayfaları sararmış ve su lekeleriyle dolu kullanma kılavuzu dışında bir şey yoktu.

Dürbünü alıp burnunun üstüne dayadı, mercekleri uzağa odaklanacak şekilde ayarladı. Kuvvetli bir rüzgâr askıyı havalandırıp boynunun etrafında uçurdu.

Görüntüye bir hareket takıldı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Sadece yüz metre ileride, ağaçların arasından bir kadın çıktı. Dağınık koyu renk saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu. Leif içgüdüsel olarak bir sorun olduğunu anladı. Bunun nedeni kadının hareket etme şekliydi: Hızlıydı, yarı koşuyor yarı sendeliyordu.

Kadın başını çevirip omzunun üstünden arkasına baktı.

Leif onun arkasında başka bir kadın daha gördü. Dürbünle onu takip etti. Omzundaki çanta onu yavaşlatıyor gibiydi, zorlukla nefes aldığından ağzı açıktı.

Leif dürbünü indirip koşmaya başladı.

24 MAGGIE

Gece için nehir kenarında kamp kurmaya karar verdiler. Daha fazla yürüyemeyecek kadar yorulmuşlardı. Batan güneşin aydınlattığı geniş bir açıklık vardı, Liz çadırlarını kurmak üzere kuru ve düz bir alan bulmak için ayağıyla zemini yokladı.

Maggie omuzlarını esnetti, omurgasının sol tarafındaki kasların gerildiğini hissediyordu. İki yana doğru esnerken dudaklarını sarkıttı. Daha önce hiç bu kadar bitkin düşmemişti.

Yarın yürüyecekleri ormanlık alana bakınca ağaçların yoğunluğu onu ürküttü. Manzara, yeşilliklerden oluşan dev bir tente gibi üzerlerinde yükseliyordu. Telefonunun çekip çekmediğine bakmak için çantasına uzandı.

Ekran boştu. Tek bir çubuk bile yoktu. Phoebe'den, her şeyden çok uzak olmanın verdiği yakıcı panik hissi arttı.

Arkasında topukları su toplamış, saçları hâlâ ıslak Helena çadırlarını yere sererken bozguna uğramış gibi görünüyordu.

Maggie'nin tek istediği oturmaktı. Kımıldamamak. Tek yapması gerekenin bu olmasını isterdi ama yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Ağırlığı azaltmak için çadır malzemelerini aralarında bölüşmüşlerdi, çantasını karıştırıp çivi ve çubukların olduğu torbaları çıkardı. Torbaları iki yığın hâlinde zemin muşambasının yanına boşalttı.

Helena'nın yüzü durgun, bakışları donuktu.

"İyi misin?" diye sordu Maggie.

"İyiyim," dedi Helena ona bakmadan.

"Kurulum talimatlarını çadır çantasına iğneledik, hatırladın mı? Çubuklar renk kodlu. Oldukça seksi, değil mi?" İyi planlanmış bir organizasyon her daim Helena'nın ruh hâlini düzeltirdi.

"Çok."

Maggie çubukları birbirine geçirmeye başladı, ardından çadır kumaşının kancalarına taktı. Birkaç hafta önce Helena ile onun evinin bahçesinde alıştırma yapmışlar, Helena teşvik için şarap ve zeytin getirmişti. Bunu hızlandırmış çekimde kaydedip sonrasında başlarını kaşımalarını, çadırı yere tekrar tekrar sermelerini, Phoebe'nin zemin muşambasının altında yürümesini izlerken kaburgaları acıyana kadar gülmüşlerdi.

Ancak bu kez onları motive edecek şarap ya da yüzlerini güldürecek Phoebe yoktu. Birkaç dakika sonra çubukları büküp zemin tentesine çivilemiş, o geceki evlerine bakıyorlardı.

İçeri girerek gözden kaybolan Helena önce matını, ardından uyku tulumunu serdi ve eşyalarını çadır ceplerine yerleştirdi.

Maggie yumuşak çimlerin üstünden nehir kıyısına yürüdü. Güneş ışığı suyun üstünde altın benekler oluşturuyordu, renkli taşlar berrak suyun içinde bir görünüp bir kayboluyordu.

Pantolonunu indirdi, pembe, gamzeli bacaklarına bakmamaya çalıştı. Terle ıslanmış *sweatshirt*ünü başının üstünden çekip çıkardı. Nehre doğru temkinli bir adım atarken buz gibi su muhteşem görünüyordu. Helena'nın yaşadığı zorlu sınavı unutmamıştı, bu yüzden kıyıdan uzaklaşmamaya karar verdi.

Günün yorgunluğu savuşturmak için koltuk altlarına ve boynuna su çaldı. Kıyıya döndüğünde tüyleri diken diken olmuştu. Havlusu yoktu, bu yüzden güneşe oturup son ışıklarının tenini kurutmasına izin verdi. Gözlerini kapayıp kayaların üstünde akan suyun sakinleştirici uğultusunu, çadırlarını kuran Liz ve Joni'nin sohbetlerini, ağaçların arasında öten bir kuşun cıvıltısını dinledi.

Suyun üstünde küçücük bir ses duydu. Sanki rüzgârın uğultusunu minik bir çınlama sesi takip etmişti. Gözlerini açıp nehre bakarak bir kuş aradı, belki de arkadaşlarından biri suya taş atıyordu. Ama Helena'nın çadırda olduğunu, Joni ve Liz'in de kendi çadırlarını kurma mücadelesi verdiklerini gördü.

Nehrin uzak kıyısından bir uğultu geliyordu. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı, ardından nehrin yüzeyinde minik bir akıntı olduğunu fark etti. Başını eğerek bakarken kafası karıştı. Gördüğü minik akıntı nehir akıntısının ters yönündeydi.

Derken bir görünüp bir kaybolan bir ip gördü, onu fark edebilmesinin tek nedeni ince yüzeyinden damlayan sulardı. Bu bir olta misinasıydı.

Gözlerini kırpıştırarak nehrin diğer yakasına giden misinayı takip etti ve orada, çalıların arasında duran bir adam gördü.

Maggie irkildi. Kıyafetlerini alıp göğsüne bastırdı.

Adam koyu yeşil pantolonla ekoseli gömlek giymişti, başında güneş siperlikli şapka vardı. Maggie onu hemen tanıdı: Oteldeki Vilhelm'di.

Vilhelm'in gözleri nehirdeydi ama Maggie'yi görmüş olmalıydı. Hepsini görmüş olmalıydı. Konuşmaları, çadırları kurarken çıkan gürültüleri, yeşilliğin içindeki renk cümbüşünü. Buraya geldiklerinde Vilhelm orada mıydı, sessizce onları mı izlemişti?

Ürperdi. Oltasının kancası Maggie'nin birkaç adım uzağına düşmüştü. Ya Maggie'ye takılsaydı? Maggie, metal kancanın ensesine takıldığını ve tenini sıyırdığını hayal etti.

"Hey!" diye seslendi yüksek sesle çünkü bilmesini istiyordu. *Buradayım. Seni gördüm!*

Vilhelm yavaşça başını kaldırdı. Ayaklarının dibinde yatan köpeği patilerini yalıyordu.

Joni ile birlikte yanına gelen Liz, "Bu Vilhelm!" diye fısıldadı.

"Nehirde yıkanırken az kalsın oltası bana takılacaktı. Bu kadar yolu gelmiş olması ürkütücü."

"Parkur üstünde balık tuttuğunu söylemişti," dedi Liz.

Maggie kollarını kendine doladı, küçük huzurlu anlarının tehdit altında olduğu hissine kapılmıştı.

"Toplanıyor," diye fısıldadı Joni, Vilhelm misinayı sarıp oltayı sarkık bir çantaya koyarken.

Onlara bakmadan çantayı omzuna astı, dönüp peşinde köpeğiyle ormanın doğusuna doğru yürüdü.

Solan ışıkların altında ürkütücü, yalnız bir görüntüydü.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Joni.

"O tarafta yol yok," dedi Liz kısık sesle.

Birlikte sessizce ormanın adamı yutmasını izlediler.

@ayisigikitap

25 LIZ

Gece yaklaşmış, etrafa sessizlik çömüştü. Nehir kamplarının az ilerisinde akıyor, parlak taşlar karanlıkta suyun içinde dönüyordu. Hafifleyen rüzgâr saat ilerledikçe durmuştu.

Dördü yanmaktan ziyade tüten küçük bir ateşin etrafında oturuyordu. Ormandan topladıkları odunlar alev alamayacak kadar yaştı.

Liz kalan erişteleri toplamak için çatalını tavanın kenarına sürttü. "Bir bu kadar daha yiyebilirim."

Ayağa kalktı, üstüne oturduğu sert kütük yüzünden kıçı uyuşmuştu. Kafa lambasını açtı ve tavayla birlikte nehir kıyısına yürüdü.

Vilheml'in orada bulunmasının ne kadar tuhaf olduğu düşünerek ışığı karşı kıyıya çevirdi. Bir grup kanatlı böcek görüntüye girip çıksa da etraf boş görünüyordu.

Nemli otların üstünde diz çöküp tavayı buz gibi akıntıya daldırdı. Tavanın kenarına yapışan erişteleri parmaklarıyla temizledi.

Arkadaşları ve ateşin parlaklığından uzakta tuhaf, huzursuz edici bir his tüm duyularını sardı. Sanki arkasında adını koyamadığı bir tehdit gizleniyormuş gibi sırtının açıkta, omurgasının savunmasız olduğu hissine kapıldı.

Vilhelm'in bu yerle ilgili yaptığı gizemli, sıkıntı veren uyarı aklına geldi.

Düşüncelerini dağıtmak için başını sallarken hayal gücünün bu kadar hızlı kontrolden çıkmasına öfkelendi. Tavayı

temizleyip hızla ateşin başına döndü, zayıf ışığın ve arkadaşlarının varlığına minnettardı.

Maggie herkese çikolata uzatıyordu. "Emin misin?" diye sordu Liz. Dört gün boyunca yemeyi planladığınız her şeyi yanınızda taşımanız gerektiğinde erzakın kıymeti artıyordu.

"Elbette."

Liz minnetle küçük bir parça aldı ve dikkatle yüzüne doğru yaklaştırıp sütlü, tatlı kokusunu içine çekti. Çikolatayı ağzına atıp dilinin üstünde erimeye bıraktı.

"İlk günü atlattık," dedi Helena, çıplak ayaklarını ateşin makul sıcağına doğru uzatarak. O ve Joni ıslak yürüyüş botlarını kuruması için ateşin yanına koymuştu.

"Nehrin karşısına geçtik, çadırlarımızı kurduk, kamp ocağında yemeğimizi hazırladık ve şimdi ateşimiz de var. Daha doğrusu dumanımız."

"Keşke Aidan bizi görebilseydi!" dedi Maggie gururlu bir ifadeyle.

"Muhteşem eski kocan nasıl?" diye sordu Joni.

"Düğünümüzde şarkı söylemediğin için hâlâ sinirli."

Joni saatler sonra ilk kez kahkaha attı.

"Tanrım, onda ne buldum acaba?" diye mırıldandı Maggie.

"Bana bakma," dedi Helena omuz silkerek.

"Sanırım romantik olması beni öylesine etkilemişti ki – Amsterdam ve Paris'te sürpriz hafta sonları, sürekli çiçek göndermesi, sevildiğimi hissettirmesi– onun..."

"Ne kadar bencil, kendini beğenmiş, narsist bir pislik olduğunu göremedin mi?" diye atıldı Helena.

"Dök içini," dedi Maggie alayla. "İşlerin yolunda gitmediğini anlamıştım ama hamile kaldım ve düğün tarihi alınmıştı, kendimi devam etmeye mecbur hissettim. Bu delilik değil mi? Fikrimi değiştirdiğimi söylemeye utandığım için onunla evlendim. Tanrım, çok zayıfım." Alevlerin ışığında ifadesi hüzünlü görünüyordu.

"Sen zayıf değilsin," dedi elleri dizinde onu dinleyen Joni. "Bence umutluydun. Onun bebeğine hamileydin. İşe yaramasını umdun. İyi bir baba olacağını umdun. Evliliğin süreceğini umdun. Yani hep umut ettin. Olan buydu."

Liz, arkalarındaki karanlık ağaçların arasında bir hareketlilik gördüğünü sandı. Bir an için donakalmış hâlde oraya baktı. Karanlığa gözlerini kırpıştırdı ama gölge ormanın içine karıştı.

"Sen ve Patrick nasıl başardınız?" diye sordu Maggie Liz'e.

Liz ona döndü. "Biz mi?"

"Yıllardır birliktesiniz. İlişkiniz çok sağlam, çok güçlü. Çok âşıksınız. Patrick'in sana karışık kasetler doldurduğunu ve tüm şarkıların isimlerini el yazısıyla yazdığını hatırlıyorum."

Liz gülümsedi. Red Hot Chili Peppers, Lenny Kravitz, Beastie Boys şarkılarıyla dolu o kasetleri hâlâ saklıyordu. Eskiden sinemaya ya da şehirde balık ve patates kızartmasından oluşan yemek randevularına gidecekleri zaman giyeceği kıyafetleri denerken şarkıları tekrar tekrar dinlerdi. Yirmi yıldır kasetçaları yoktu ama kasetleri hâlâ saklıyordu.

"Üniversiteyi başka şehirlerde okumanın üstesinden geldiniz. Doktor oldunuz. Çocuklar doğduktan sonra bile ilişkinizi ayakta tutmayı başardınız. Sırrınız ne?" diye devam etti Maggie.

Liz hâlâ bir şey söylememişti. Bakışlarını alevlerden ayırmadı. Gülümsemeye çalıştı ama dudakları titredi.

"Ne oldu?" diye sordu Maggie başını yana eğerek.

Liz diğerlerinin de ona baktığını hissedebiliyordu. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu. O ve Patrick'in hâlâ birbirlerine çılgınlar gibi âşık olduklarını söylemek istiyordu. Ama konuşmayı beceremiyor gibiydi. Yaşlar gözlerinde birikmeye başladı. Yanakları kızardı.

"Ah, Liz," dedi Maggie, yanına yanaşıp elini sırtına koyarken.

Liz'in solukları boğuklaştı. "Patrick ve ben... ayrılık denemesi aşamasındayız." *Ama sorun değil. Bu iyi bir şey. Gerçek bir*

ayrılık bile değil, sadece bir deneme, demek istedi. *Deneme* sözcüğünü vurgulamak istedi. Önemli olan kısım buydu –sadece birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini hatırlamaya çalışıyorlardı– ama bunların hiçbirini söyleyemedi çünkü bir anda ağlamaya başladı. "Üzgünüm," dedi gözlerini kurularken.

"Duyguların yüzünden özür dileme," dedi Maggie, cebinden bir mendil paketi çıkarırken.

"Bir şey söylemeyi planlamıyordum. Moral bozmak istemedim."

"Biz senin en eski dostlarınız!" diye bağırdı Maggie. "İyi şeyleri de kötüleri de birlikte yaşarız. Bu karmaşık yolculukta birlikteyiz, tamam mı?"

Joni başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

"Biliyorum." Belki de bundan bahsetmek istememesinin asıl nedeni anlatırsa gerçek olmasından korkmasıydı ya da belki insanların onun güçlü ve becerikli olduğunu düşünmesi hoşuna gidiyordu. O, diğerlerinin tavsiye aldığı kişiydi. Kimliğinin özü bunlardı. Bunlar olmazsa Liz Wallace kim olurdu?

"Neden ayrılıyorsunuz?" diye sordu Helena.

Odun dumanı Liz'e doğru kıvrılıp gırtlağını doldurdu. "İşler... bir süredir... zordu. Neyin yanlış gittiğini bile bilmiyorum." Başını iki yana salladı. Diğerlerinin ona bakarak beklediğini hissediyordu. "Biz sadece... bir şeyleri kaybettik," dedi. "Uzun süredir birlikte gülmüyoruz. Eskiden bir sürü şeyden konuşurduk. Gruplar. Maceralar. Kitaplar. Hayaller. Her şey. Şimdi sadece okul yemeklerini kimin hazırlayacağından ya da hangi okul sonrası etkinliğinin iptal edildiğinden bahsediyoruz. Çocuk *öncesi* ve *sonrası* klişesini yaşıyoruz." Anne babasının da evliliklerinde aynı şeyi yaşadığını görmüştü: Öpücükler dudaktan yanağa kaymıştı, yataklar farklı odalara taşınmıştı, kahkahanın yerini tartışmalar almıştı. *Biz böyle olmayacağız,* diye düşünmüştü Liz.

Ama olmuşlardı. "Seks yapmayı da bıraktık," diye itiraf ederken bakışlarını ateşten ayırmadı. Mesele içlerinden birinin

kendini çekmesi değildi. İkisi de bu gidişattan rahatsız görünmüyordu. Yani durum o kadar belirsiz, o kadar yıkıcıydı. Beklenti ve gizem arasındaki alan arzuyu barındırıyordu. Başlarda Patrick'in yatakta nasıl olacağını bilmediğinden her şey şaşırtıcı ve heyecan vericiydi. Ama bir ilişkide bu alanlar, insanı kendinden geçirerek daha fazlasını bilmek, birbirine sımsıkı çekilmek istemesine yol açıyordu ve eninde sonunda, farkında olmadan o alanlar kapanıyordu. Sonra geriye dönüp baktığınızda ne bir arzu ne de gizem kaldığını görüyordunuz.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Maggie usulca.

"Ayrılık kimin fikriydi?" diye sordu Joni.

"Benim."

"İyi de neden?" diye araya girdi Helena.

"Patrick'in bana bunun saçma bir fikir olduğunu söylemesini bekledim." Burnunu çekti. "Ama söylemedi. Aksine, *Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyor*, dedi."

"Ah, Liz!" dedi Maggie.

"Her şey nazikçe ilerledi. Medenice. İkimiz de buna itiraz etmedik. Bir plan yaptım. Günlük tuttum. Sırayla bir hafta boyunca evden uzak duruyoruz. Çocuklar henüz ne olduğunun farkında değil. Bu hafta benim uzaklaşma sıramdı."

"Belki iyi şekilde sonuçlanır," dedi Maggie. "Sıfırlama düğmesine basmışsınız gibi."

Liz başıyla onaylarken Maggie'nin haklı çıkmasını delicesine istiyordu.

Gözlerini silerken yürüyüş botlarına baktı. Bu geziyi istemesinin nedeni buydu. Bu kadınlarla yürümeye ihtiyacı vardı. Kendini evliliğinde, kendi içinde kaybolmuş hissediyordu ve şu an için mantıklı gelen tek şey bir noktadan diğerine giden yolda adım adım ilerlemekti.

26 HELENA

Helena uyku tulumunun içinde yatıyordu, koyacak başka yeri olmadığından elleri iki yanındaydı. İnsanlar çadırların içinde uyumaktan *keyif* alıyor muydu sahiden? Her hareket ettiğinde şişme matı ve uyku tulumu deli gibi hışırdıyordu. Bu bir cips paketinin içinde yatmak gibiydi.

Mesanesine bastırarak çişi olup olmadığını kontrol etti. Uyku tulumundan hışırtılar eşliğinde çıkma, çadırın fermuarını açma, su toplamış ayaklarını botların içine sokma, karanlıkta ilerleyip pantolonu bileklerine inmiş hâlde çömelme düşüncesi ağlamak istemesine neden oluyordu. Odasında tuvalet olmasını özlemişti.

Ellerinin kıpırdayıp rahminin üstüne kaydığını fark etti. Avuçlarının altında vücudunun sıcaklığını hissetti. Orada bir yerlerde bir... fetüs vardı. Evet. *Fetüs.* Kelime buydu. *Bebek* çok duygusal olurdu. Bebekler duyguları, ihtiyaçları olan bir gerçekti. Fetüs ise... bilimseldi. Soyuttu.

Avuçları biraz kımıldayıp karnının üstünde daireler çizdi. Hoşuna gitti, bu yüzden durmadı. Planı hamileliği düşünmemek ya da bu konuda konuşmamaktı ama sorun vücudunun onu yoran, hassaslaştıran, iştahını açan hormonları pompalamakla meşgul görünmesiydi. Yoksa sırtında koca bir çantayla tüm gün yürüyen herkes böyle mi hissederdi?

Uyumalıydı. Bir elini uyku tulumundan çıkardı, Maggie'nin açık unuttuğu küçük fenere uzanıp kapadı. Hareketsizce yatıp

gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Elini yüzünün önünde salladı. Göremedi. Bekledi.

"O kadar karanlık ki nefes alamıyorum," diye fısıldadı Maggie.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuyamayacak kadar çok korkuyorum."

Helena, Maggie'nin ona doğru döndüğünü duydu. "Joni'yle tartışmanın ardından toparladın mı?"

"Beni nehirden kurtarmasına şaşırdım."

"Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Ortalarda görünmemesinin nedeni biz değiliz. Bu onunla ilgili."

"Biliyorum," dedi Helena usulca. Ardından o da yan döndü –Tanrı aşkına, her yeri ağrıyordu– ve sesini biraz daha alçalttı. "Liz ile Patrick'in ayrılacak olmasına çok şaşırdım."

"Onunla buluştuğunda Patrick nasıl görünüyordu?" diye soran Maggie'nin nefesini yüzünde hissetti.

"Tasmasından kurtulduğuna mutluydu."

"Helena!"

"Ne? Liz etrafta değilken birkaç kadeh içmeyi sevdiğini biliyorsun." Durdu. "Kendini kandırılmış gibi hissetmiyor musun? Liz bu geziyi kendi ayrılma programına göre düzenlemiş."

Maggie bir şey söylemedi. Ona her konuda güvenilebilirdi ama şirretlik bunlardan biri değildi.

Sessizliği sadece Helena'nın cesaretlenmesine neden oldu. "Neden hayatı bu kadar düzenli, mükemmel olmak zorunda?"

"Şşşt," dedi Maggie.

"Doğru ama! Bütün o gülümsemeler, planlar, haritalar, kontrol listeleri. Neden sadece telefonu alıp, *Ne var biliyor musunuz? Patrick ve ben zor zamanlar geçiriyoruz. Uzaklaşmam lazım. Siz de gelir misiniz?* demedi. O zaman da *Evet!* derdik"

"Sus dedim çünkü bir şey duydum!"

"Ah!" Helena konuşmayı kesip dinledi. Çadırın dışında, ağaç dallarının arasında hafif bir rüzgârın estiğini duyabiliyordu. Çam iğneleri birbirine mi fısıldıyordu?

"Vilhelm... sence nereye gitti?" diye sorarken Maggie'nin sesi tedirgindi.

"Biraz aklı varsa evine yatmaya gitmiştir."

"Kamp çantası vardı."

Bu doğruydu. Tavşan yakalamak için tuzaklar kurarak ya da balık tutarak vahşi doğada haftalarca hayatta kalacak türde birine benziyordu.

Maggie sesini iyice alçalttı. "Burada tek başımıza kamp yaptığımızı biliyor. O ince alanla ilgili söylediği şeyler... beni ürküttü." Maggie karanlıkta Helena'nın koluna uzandı.

"O benim mememe."

"Ah."

Helena çadırın ilerisinde bir kıpırtı duydu.

Maggie hiç hareket etmiyordu.

Bir kıpırtı daha oldu. Ayak sesi miydi? Ardından ayak altında kırılan bir dal.

"Dışarıda biri var!" diye fısıldadı Maggie.

Helena nefesini tutup yaklaşan ayak seslerini dinledi. Kasları gerildi. Ani bir hareketlilik oldu ve Helena omzuna aldığı darbeyle çığlık attı.

Maggie karanlığın içinde bağırdı.

Kafası karışan Helena çadırın arkasını yumrukladı. Parmakları diğer tarafta insansı bir şeyin katı kütlesine değdi.

Bir çığlık daha!

Helena karanlıkta bir kez daha hamle yaptı.

"Ay!"

Maggie onu kolundan yakaladı. "Dur!" diye bağırdı.

Çadırın dışından Liz'in sesi geldi. "Benim! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Helena uyku tulumundan çıktı, çadırın fermuarını açtı ve başını dışarı uzattı. Ay ışığında Liz'in sendeleyerek ayağa kalktığını gördü.

"Ne oluyor?" dedi çadırdan çıkıp fenerini yakan Joni.

Liz bir elini yüzüne kaldırdı. "Çişimi yapmaya gittim ve çadırlarının ipine takıldım."

"Üstüme düştün!" diyen Helena hâlâ nefes nefeseydi ve kalbi deli gibi atıyordu. "Yataklarımızda öldürülmek üzere olduğumuzu düşündük!"

Joni kahkaha atarken fenerin ışığı sallandı, ses gerilimi azaltı.

"Üzgünüm!" dedi Liz.

Joni hâlâ gülüyordu. Maggie de.

Helena bunun komik *olduğunu* düşündü.

Hazır kalkmışken gidip çişini yapsa iyi olacaktı. Yaralı ayaklarını botun içine sokmaya cesaret edemediğinden nemli çimler üstünde yalınayak ilerledi. Çadırdan biraz ileride çömeldi, toprağa akan çişin sesini duyabiliyordu.

Liz'in neden çadırlarının ipine takılacak kadar yakın olduğunu ve konuştuklarını duyup duymadığını merak etti.

Öte yandan Helena gerçek olmadığını düşündüğü bir şey söylememişti.

Çişini bitirip pantolonunu çekti. Başını kaldırdığında sönmeye yüz tutmuş ateşin yanından gelen bir ses duydu.

Fenerini bulup sesin geldiği yöne tuttu ama hiçbir şey yoktu.

Işığı çim alana çevirdi, yavaşça daire çizerken odaklanabilmek için gözlerini kıstı. Uzun ağaçların arasında siyah gölgeler toplanmıştı. Medeniyetten hiç bu kadar uzakta olmamıştı ama yine de izlendiği hissine kapıldı.

Tuhaf bir biçimde aklına otelde seviştiği adam geldi. Austin. Adamın nefesindeki elma şarabı ve et kokusunu hatırladı. Soğuk mavi gözlerini. Arkasından ona seslenişini. *Görüşürüz!*

Helena etrafa bir kez daha göz attı, ardından çadıra girip fermuarı çekti.

ARAMA

Leif dürbün elinde hızla koşuyor, botları zemini dövüyordu. Bakışları kulübeye doğru yalpalayarak koşan iki kadının üstündeydi.

Öndeki genç olan ceketini beline bağlamıştı, koşarken saçları uçuşuyordu. Üstündeki tişört ter lekeleriyle kararmıştı. Leif'i görünce koşması yavaşladı, rahatlamayla kasları gevşedi.

Leif onu tanıdı. Genç bir Alman'dı. Muhtemelen on sekizindeydi. Onun arkasında annesi vardı. İkisi yürüyüşe dün çıkmıştı. Hatırladığı kadarıyla bir gecelik yürüyüş yapacaklardı. Gitmeden bir gece önce yüzlerinde ciddi bir ifadeyle haritalarını inceleyerek otelde yemek yemişlerdi.

"Ne oldu?" diye bağırdı Leif aralarındaki mesafeyi kapayarak.

Genç kadın durdu, güçlükle nefes alıyordu. Öne eğilip ellerini dizlerine koydu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Alnı terden parlıyordu.

Yanlarına gelen annesinin yanakları kıpkırmızıydı.

Anne kız dönüp ellerini Blafjell'e doğru kaldırdı.

Leif bakışlarını o tarafa çevirdi, puslu ışıkta gözlerini kısarak baktı. Ne görmesi gerektiğini bilmiyordu. Başkalarını mı? Tepeden yükselen duman mı? Ama dimdik duran dağ ıssız görünüyordu.

İlk konuşan kız oldu. "Bir kadın..." dedikten sonra soluğu kesildi.

Annesi nefes alıp devam etti. "Düştü."

Leif yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

"Bağırdık! Ama çok uzak!" dedi anne. "Biz alt patikadaydık! Ondan çok uzakta."

"Dağın o bölümüne tırmanamazdık..."

"Dağ kurtarmayı aramaya çalıştık..."

"...ama telefon çekmiyordu," diye tamamladı kızı.

"Yardım çağırmak için buraya koştuk."

Leif'in göğsü sıkıştı. "Kadın... yaşıyor mu?"

Anne kız birbirine baktı.

Leif'in vücudu buz gibi bir korkuya teslim oldu.

Kadının gözlerinin bir anda yaşlarla doldu, belki de kızının o dağın zirvesinden düştüğünü gözünde canlandırıyordu. Leif'e döndü. Sesi şimdi daha sakindi, panik azalmış, yerini daha karanlık bir şeye bırakmıştı. "Bilmiyoruz. Hareket etmiyordu."

2. GÜN

27 LIZ

Uyku tulumunun fermuarını açıp emekleyerek çıkan Liz'in tenini soğuk hava ısırdı.

Hemen yanında Joni kolunu başının altına koymuş uyuyor, dövmeyle yapılmış bir sığırcık sürüsü dirseğinden bileğine doğru göç ediyordu. Nefesleri düzenli, dudakları aralıktı, kıpırdayan göz kapakları rüya gördüğünü belli ediyordu.

Liz çadırdan çıkarken kumaşta biriken su damlacıklarının üstüne dökülmesiyle ürperdi. Gökyüzü masmaviydi ama bulundukları açıklık gölgede kalmıştı, güneş henüz zirveye tırmanmamıştı.

Kahve. İhtiyaç duyduğu şey buydu. Çiyle kaplı otların üstüne ocağı koydu, ardından tavayla birlikte nehre gitti.

Kıyıda diz çöküp nehirden bir tava su alırken pantolonu çiyden ıslandı. Yavaş akan nehrin üzerinde uçuşan minik tatarcıklar toz zerrelerine benziyordu. Küçük bir balık yosun yığınlarının arasından çıkıp ânında gözden kayboldu. Liz, ikizler küçükken yaptığı gibi, *Balık!* diye bağırma dürtüsü hissetti.

Liz, göster ve ismini söyle dönemini –*Bakın! Kepçe! İtfaiye! Kuş!*– ve bunun ânında getirdiği baş döndürücü neşeyi sevmişti. Ama o dönem çoktan bitmiş, çocukluğun bir sonraki katmanının altında sessizce kaybolup gitmişti.

Üzerine bir hüzün çöktü; hayatındaki birçok şey artık geride kalmıştı. Kendini ailesinden ziyade muayenehaneye ve hastalarına mı vermişti? Zihninde bir anı canlandı: Geç saatte iş-

ten eve döndüğünde Patrick'i iki kolundan sarkan çocuklarla çimlerin üzerinde yürürken bulmuştu. Çocuklar çoktan pijamalarını giymişlerdi. "İki tane gelincik buldum. Bunları ne yapmamı istersin?" diye seslenmişti Patrick.

Liz topuklu ayakkabılarıyla verandada duruyordu. "Etleri bol mu?"

"Kontrol edeceğim," diyen Patrick çocukları çimlerin üzerine yatırmış, neşeli çığlıklar arasında ikizlerin kollarını ve bacaklarını mıncıklamıştı.

Liz de onlara katılmalı, çimlerde yuvarlanmalı, çocukların banyodan yeni çıkmış tenlerinin kokusunu içine çekmeliydi ama bir hastasıyla ilgili aklını kurcalayan bir şey vardı, bu yüzden telefonuna bir not yazmak için içeri girmişti. İşi bittiğinde çocuklar çoktan yatmış, Liz iyi geceler öpücüklerini kaçırmıştı.

Bunun gibi anılar onu yaralıyordu. Ama doktor olarak işini hafife alamazdı. Liz'in kötü geçirdiği ya da izinsiz gitmediği bir günü olamazdı, riskler çok yüksekti. Bunu biliyordu.

Başını sallayarak kasvetli ruh hâlinden kurtulmaya çalıştı. Tavayı kamp alanlarına götürdü, ocağı yaktı, mavi alev tıslayarak hayat buldu.

Çadırlardan uykulu esneme sesleri yükselmeye başladı.

"Kahve hazır!" diye seslendi Liz arkadaşlarına.

Onlardan coşkulu mırıltılar yükselirken Liz herkesin kamp kupalarını bulmak için işe koyuldu, birbirine çarpan emaye kupalar tıngırdarken tabanlarına yapışan topraklar döküldü. Bu sırada Liz'in gözüne bir şey takıldı.

Geriye sıçradı.

Sönmüş ateşin yanındaki bir kayanın üstünde, kolu büyüklüğünde kahverengi bir balık duruyordu. Vücudunda yeşil renk parlak ve sümüksü nehir lekeleri vardı. Çok yeni ölmüştü, şişkin siyah gözleri parlaktı. Karnında ince kırmızı bir çizgi vardı. Liz yaklaşınca içinin temizlendiğini, organlarının çıkarıldığını, geride kanlı bir alan kaldığını gördü.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Başını kaldırdı. Açıklıkta çadırları dışında bir şey yoktu ama ilerideki ağaçlıklı bölge karanlıkta kalıyordu.

Korkuyla sıçradı fakat sonra duyduğu sesin çadırın fermuarından geldiğini anladı. Joni şiş gözlerle dışarı çıktı, üzerine bir kazak geçirirken bir an için kaslı karnı göründü.

Bitişik çadırdan esneyerek çıkan Maggie'nin kumral saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Bir mezarda uyumuş gibi hissediyorum," diyerek peşinden çıkan Helena'nın kâkülleri alnının bir tarafına toplanmıştı.

Maggie, Liz'in yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Ne oldu?"

Liz balığı işaret etti.

Alnını ovuşturan Joni yakından bakmak için yaklaştı.

"Vilhelm bıraktı!" dedi Helena.

"Sesini alçalt," diye fısıldadı Liz.

Maggie kollarını vücuduna dolayıp açıklıkta etrafına bakındı. "Sence o... bizi mi dinliyor?"

Liz'in bakışları ağaçların arasında gezindi.

"Neden buraya bir balık bırakmış ki?" diye fısıldadı Helena.

"Belki ihtiyacı olandan fazlasını tutmuştur," diye mantık yürüttü Liz.

Helena ikna olmuşa benzemiyordu. "O zaman neden getirip bize vermedi? Neden karanlıkta gizlice gelip kampımıza ölü bir balık bıraktı? Dün birini gördüğümü biliyordum!"

"Ne?" dedi Maggie.

"Çişimi yaparken bir hışırtı duydum. Kesin Vilhelm'di." Abartılı bir tavırla titredi.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Maggie.

Dördü birlikte balığa baktı.

"Ben onu hayatta yemem!" dedi Helena.

"Dört gece erişte yedikten sonra balık için minnettar olabiliriz," dedi Liz.

"Onu *kendi* çantana koymak ister misin?" diye sordu Helena.

"Nehre at," diye önerdi Joni.

Helena kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben ona dokunmam."

Liz iç çekerek bir adım yaklaştı ve balığı dikenli, ıslak kuyruğundan kavradı. Kolunu ileride tutarak onu nehrin kıyısına taşıdı ve suya fırlattı.

Suda yan yatan balık karnı açık şekilde sürüklenirken küçük bir kan girdabı nehrin içinde dağıldı.

28 MAGGIE

Maggie grubun en arkasındaydı. Yine. Ter içindeydi ve hızlı soluklar alıp veriyordu. Başparmaklarını sırt çantasının askılarının altına geçirmişti ama kürek kemikleri arasında düğümlenen kaslar ağrımaya devam ediyordu.

Her adımda orman kararıyor gibiydi, yeşil örtüden oluşan tavan mavi gökyüzünü çoktan yutmuştu. Hava yosunların, eğrelti otu tohumlarının ve çürümeye yüz tutmuş yaprakların nemli kokusuyla ağırlaşmıştı.

Bütün sabah yürümüş, çıtır ekmek, fındık ve peynirden oluşan yetersiz öğle yemeklerini yemek için kısa bir mola verdikten sonra yürümeye devam etmişlerdi. Maggie'nin kıyıya varmadan önce daha ne kadar gitmeleri gerektiğine dair bir fikri yoktu.

Parkur giderek yükseliyordu, eğim pek belli olmuyordu ama bunu baldırlarında ve poposunda varlığını bile unuttuğu kaslarında hissedebiliyordu.

Başı önde, yola güçlükle devam ediyordu. Mor taytın içindeki kalın üst bacaklarının inip kalkmasını izliyordu. Daha formda olmayı isterdi. Phoebe'yi doğurduktan sonra hamilelik kilolarını vermeyi tam olarak başaramamıştı. Liz'in ikizler ve yoğun iş temposuyla bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Gerçi o kurabiye çekmecesini yağmalamayacak türde disiplinli biriydi.

Kendini ileri doğru sürükledi, düzensiz nefesler almaya devam ediyordu. Toprak zemin sert ve karanlıktı. Ormanı limoni

renk likenlerle kaplı kayalar doldurmuştu. Körpe ağaçların gövdelerini yosun sarmıştı, bu yüzden her yer yeşile bürünmüştü.

Diğerleri ileride durmuştu. Çantalarını indirmiş, su şişelerini ağızlarına götürüp kafaya dikmişlerdi. Kalın ağaç örtüsünün arasından yolunu bulmayı başaran güneş ışığı üzerlerine vuruyor, Helena'nın yüz hatlarını aydınlatıyordu. Hamile ve topukları su toplamışken bunu nasıl başarıyordu? Maggie arkada kalıp sızlanan ve diğerlerini yavaşlatan kişi olduğu için kendinden utandı.

Yanlarına vardığında onlar çoktan su şişelerinin kapaklarını kapayıp çantalarını sırtlamıştı.

Liz boynunda asılı duran haritayı inceliyordu. "Ormandan çıkıp dağ yamacına ulaşmamıza sadece birkaç kilometre kaldı. Oradan kıyıyı görebilmemiz lazım."

Çok uzak değildi. Maggie bunu yapabilirdi. Yapmak *zorundaydı*.

Liz, Helena ve Joni çoktan parkura dönmüş, ilerideki kırmızı T işaretini gösteriyorlardı.

"Çişimi yapmam gerek," diye seslenen Maggie dinlenme fırsatı bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Botlarıyla üzerlerinde zümrüt yeşili ve sarı güneş lekeleri olan yumuşak yosun yatağına basarak patikadan ayrıldı. Şortunun kemerini açmakta zorlanınca sırt çantasını indirmesi gerekti.

Bir ağacın yanına çömeldi, ormanın sessizliğini, sineklerin vızıltısını, rüzgârın yaprakların arasındaki nazik dansını dinledi. İşi bitince botunun ucuyla zeminde bir çukur açtı, ardından kâğıt mendilini oraya gömdü. Aslında mendili yanında taşıması gerekiyordu, bunu biliyordu. Ne var ki bunun için çantasını karıştırıp kilitli poşetleri bulmalıydı fakat bunu yapmaya enerjisi yoktu.

Çantayı sırtına alırken yüzünü acıyla buruşturdu, göğüs ve bel kemerlerini bağladı.

Bir adım attı ama sonra durdu. Yol hangi taraftaydı? Ağaç köklerinin sardığı yosun kaplı zemin her yerde aynı görünüyordu. Yoldan çıkmış mıydı yoksa yolun üstünde miydi? Tıpkı aşırı kalabalık bir alışveriş caddesinde bir mağazadan çıktığınızda olduğu gibi tuhaf bir biçimde yönünü kaybetmişti.

Olduğu yerde dönüp yürüdükleri yolu aradı. Tam burasıydı, değil mi? Diğerlerini görebilmek için kalın gövdeli ağaçların arasından baktı ama sık ağaçlar onları çoktan yutmuştu.

Paniğin ilk karıncalanmaları şakaklarında kendini gösterdi. "Helena?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

"Joni? Liz?"

Bekledi.

Uzaktan zayıf bir su sesi geldi.

"Neredesiniz?" diye bağırdı bu kez daha yüksek ve telaşlı bir sesle.

Ama cevap yoktu.

Yürümeye devam etmişlerdi.

Belki de çişini yapmak için duracağını söylediğini duymamışlardı. En fazla birkaç dakika sürerdi. İçlerinden biri bakınacak ve yokluğunu fark edecekti.

Orman üstüne kapanıyor gibi hissedince göğsü sıkıştı, nefesi daraldı. Yükseklik ve genişlik tehditkâr, kasvetliydi. Bakışları endişeyle etrafta gezindi.

Başının üstünde ani bir hareketlilik oldu. Maggie içgüdüsel olarak kollarıyla yüzünü kapayarak geri çekildi ama bu sadece uçan bir kuştu.

Paniği iyice artarken kalbi de gümbürdüyordu. Aklından bir sürü şey geçiyordu: Diğerlerini bulamazsa ne olacaktı? Bölgenin –engin vahşi doğanın– haritasını gözünde canlandırdı. Arkadaşlarını birkaç dakika içinde kaybedebiliyorsa herhangi biri onu bulabilir miydi?

Çantasının yan cebini karıştırıp telefonunu çıkardı. En azından sinyal aldığını gösteren tek bir çubuk görme umuduyla yüzünün önünde tuttu.

Sinyal yoktu.

Ağzını sildi.

Gözlerini kısarak telefonundaki haritaya baktı. Otelden çıkmadan önce parkur haritasının fotoğrafını çekmişti. Yakınlaştırdığında haritanın bulanıklaşmasına bakılırsa düşük ışıkta çekmiş olmalıydı.

Kahretsin!

Telefonu yerine koyup etrafına baktı.

Panikle olduğu yerde dönüp durduğundan artık yön duygusunu iyice kaybetmişti. Orman yeşil bir duvar hâlini almış, sık ağaçlar güneş ışığını yutmuştu.

Maggie kaybolmuştu.

ARAMA

Leif, Dağ Kurtarma'yı aradı. Telefonu kulağına götürdü ve edindiği kısıtlı bilgiyi kurtarma üssündeki danışma görevlisi Knut ile paylaştı.

Leif yıllar içinde gönüllü ekibindeki bir sürü kişiyle tanışmıştı. Babası da onlardan biriydi. Onlar dağcı ve emekli sağlık çalışanlarından oluşan güçlü, tecrübeli bir ekipti. Eğer bir kurtarma operasyonuna ihtiyaç varsa Leif'in çağırmayı tercih edeceği başka bir ekip yoktu.

"Kadın, Blafjell'in doğu sırtının yakınında görülmüş. GPS konumu yok ama onu gören yürüyüşçüler yirmi metreden düştüğünü düşünüyor."

Knut herhangi bir yorum yapmadı ama Leif onun ne düşündüğünü biliyordu: Yirmi metreden kayaların üstüne düşünce hayatta kalma şansı fazla değildi. "Kadının yaşadığına dair bir belirti var mı?"

"Yürüyüşçüler ona seslenmiş ama cevap alamamışlar."

"Blafjell'de hava nasıl?"

Leif açık kapıdan dışarıya baktı. Dağın zirvesi hâlâ bulutlarla kaplıydı. "Görüş az gibi. Rüzgâr var. Yağmur ihtimalini göz ardı edemem."

Kötü haberi veren Knut'un sesi sakin ve otoriterdi: "Kurtarma helikopteri dışarıda. Hyvik'te başka bir kaza olmuş."

"Kayada mı?"

"Evet."

Hyvik kayası turistlerin uğrak noktasıydı, bu yaz bir dizi kaza yaşanmıştı; turistler *selfie* çubuklarıyla kenara çok yaklaşıyordu. Etrafına güvenlik bariyeri kurulacağı söyleniyordu.

"Helikopter yeni gönderildi. Dönmesi birkaç saati bulabilir. Sonra da yakıt ikmali gerekecek. İkinci kamyon ve ekibi alabilirsin. İlki Hyvik'e doğru yola çıktı."

Leif durumu anladı. "Ben yayan gideceğim. Aramaya önden başlayayım. Durum ne bakayım."

"Tamam," dedi Knut. "Telsizini açık tut."

Leif'in temel kurtarma ve ilk yardım eğitimi vardı. İyi yerel dağcıların çoğu bu eğitime sahipti. Dağlarda çok vakit geçiriyorsanız hazırlıklı olmalıydınız.

Knut telefonu kapamadan önce son bir soru sordu. "Kadının kim olduğunu biliyor muyuz?"

Leif kayıt defterini kendine doğru çekti. Açıp isimlere bakarken göğsünde bir ağırlık hissetti. "Hayır. Henüz değil."

29 HELENA

Patika rutubetli ormanın içinde kıvrılıyordu. Helena vadideki geniş açık alanı, nehrin kuvvetli akıntısını özlemişti. Ağaçların görüntüyü ve ışığı engellediği orman, kapalı alandaymış gibi bir izlenim yaratıyordu.

Topuklarındaki acıya aldırış etmemeye çalışıyordu ama kabarcıkların içindeki suyun çoraplarına sızdığını hissederken bunu yapmak bir hayli zordu.

Her şey sinirlerine dokunuyordu: Liz'in yürüdükçe sallanan atkuyruğu –hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken aşırı arsız görünüyordu– ve Joni'nin lirik düşünceler içinde kaybolmuşçasına kendi kendine şarkı söylerken çıkardığı mırıltı.

Helena'nın düşünceleri hamilelik etrafında dönüp duruyordu. Yürüyüşe devam etmenin çılgınlık olup olmadığını merak etti. Gerçekten çok yorgundu. Daha ne kadar yürüyebileceğini bilmiyordu ve parkurun en zor kısmı daha başlamamıştı bile.

Maggie'nin zorlandığını görmenin onu neşelendireceğine karar verip arkasını döndü. İşte o tam da böyle berbat bir arkadaştı: Sefaletine eşlik edilmesini severdi.

Döndü, etrafa bakındı.

Helena'nın arkasındaki yol boştu.

Bir süre bekleyip ağaçların arasına daha dikkatli baktı.

Maggie yoktu.

Ellerini beline koydu. "Mags?"

Cevap gelmeyince diğerlerine seslendi. "Hey, durun! Maggie nerede?"

Joni şarkı söylemeyi bırakıp döndü. Liz de aynısını yaptı. İkisi de boş yola baktı. Helena arkadaşlarının yüzlerine bakıp içlerinden birinin, *O bizi geçti, işte orada*, demesini bekledi.

"Bu tempoyla devam edersek hava kararana kadar yürürüz," dedi Liz bir sivrisineği kovalarken.

Bir dakika beklediler.

Sonra bir dakika daha.

Joni sırt çantasını yere bıraktı.

Liz saatine baktı.

Helena boş yolu gözlerken içini bir huzursuzluk sardı.

Üç dakika, dört dakika.

"Maggie?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Liz'in kaşlarının arası kırıştı. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

Joni ormana baktı. "Su için durduğumuzda."

"Ben de," dedi Helena. Kendi sorunlarına o kadar kapılmıştı ki arkadaşını kontrol etmek için arkasına bakmamıştı.

Liz kaşlarını çattı. "Ama bu çok önceydi. Kırk dakika oldu. Belki daha fazla. Neden kontrol etmediniz?"

Liz'in bu azarı Helena'yı kızdırdı. "Eğer önden koşturmasaydın Maggie bize yetişme fırsatı bulurdu!"

"Yani benim hatam mı?" diye çıkıştı Liz.

"Kimsenin hatası değil," dedi Joni. "Muhtemelen az geridedir."

"Ben gidip bakacağım," dedi Helena her ikisini de geçerek.

Liz peşinden seslendi. "Ayrılmamamız gerek."

"O hâlde gelin!"

"Bir dakika durup düşünelim," dedi Liz, Helena'ya yetişip. "Yolu kaybetseydin ne yapardın?"

"Olduğum yerde kalırdım," dedi Helena düşünmeden. "Birinin gelmesini beklerdim."

"Ben öyle yapmazdım," dedi Joni. "Ürkütücü bir ormanda tek başıma durmazdım. Bir çıkış yolu bulmaya çalışırdım."

"Peki Maggie ne yapar?" diye sordu Liz.

Helena bir süre düşündü. "Bize seslenir."

30 MAGGIE

"Helena! Liz! Joni!" diye bağırdı Maggie.

Diğerlerine doğru mu gittiği yoksa bakir doğanın derinlerine mi gömüldüğü hakkında hiçbir fikri olmadan nefes nefese yalpalayarak ilerledi. Her taraf birbirinin aynı görünüyordu. Dip dibe duran ağaçlar ışığı engelliyordu. Hava basık, nefes almak zordu.

"Helena!" diye seslendi yeniden.

Orman kendi çıtırtı ve fısıltı sesleriyle cevap verdi.

Korku hızla tırmanıp bedenini ele geçirdi. Kendini devam etmeye zorladı. Ter içinde kalmıştı, düzensiz nefes alıp veriyordu.

Karanlık topraktan kalın, budaklı kökler çıkıyordu. Bir kuş telaşla bağırdı. Maggie'nin ayağı bir köke takılınca bir anda ileri doğru savruldu, çantasının ağırlığı onu öne itti. Sert bir şekilde yüzüstü yere düşüp yanağını toprağa çarptı.

Öylece yattı, toprağın tadı ağzına, yaşlar gözlerine doldu. Çantasının ağırlığı altında inledi.

Onu duyacak kimse yoktu. Yardım edecek kimse yoktu.

Toprağın üstünde kımıldamadan, korku içinde, yapayalnız yattı.

Düşen Phoebe olsa Maggie yanına gidip ona, "Ayağa kalk! İşte böyle. Üstünü silkele, aferin cesur kızıma," derdi. Kızını düşünmek ona güç verdi.

Sırtındaki acıyla yüzünü buruşturarak önce ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu, ardından sendeleyerek ayağa kalktı. Nefes alıp yavaşça verdi.

Bir nefes daha aldı.

Düşün.

Bir süre kımıldamadan durup dinledi. Sadece ağaçlar. Orman. Doğa. Nehrin akıntısını duydu.

Ardından aklına bir şey geldi: Bütün nehirler aşağı akardı. Svelle parkuru onları bir dağ yamacına çıkarıyordu, bu yüzden Maggie'nin nehri akıntının tersine takip etmesi gerekiyordu, bu onu ormanın dışına çıkaracaktı.

O ilerledikçe yanaklarına akan yaşlar kurudu. Sırtında yeni bir ağrı baş göstermişti, omurgasının altında sıcak bir batma vardı ama her nasılsa bunlar korkudan daha iyiydi, bu yüzden Maggie o acıya tutundu.

Fırsat buldukça nehre yakın yürüyor, ara sıra arkadaşlarına sesleniyordu. Nehir bazı yerlerde kıvrılarak Maggie'yi tuhaf yollara sokuyordu. Çok geçmeden kendinden şüphe etmeye başladı: Nehirler her zaman aşağı mı akardı yoksa istisnalar var mıydı? Ya takip ettiği yol onu ağaçların arasından çıkarmaz da ormanın derinliklerine sokarsa ne yapacaktı?

Bastığı yere dikkat etmesi gerekiyordu. Bu yüksek, sert botlar içinde bileğini burkması işten bile olmazdı. Yürüdükçe kasları yanıyordu. Ormanın içinde ilerlerken kocaman açtığı gözleriyle parkuru göstermek için konmuş bir taş yığını ya da kırmızı bir boya parıltısı arıyordu.

Zaman geçti. Botlarının altındaki toprak yumuşamış, çürüyen bitki katmanlarıyla süngerimsi bir esneklik kazanmıştı. Nemli zeminden turuncu ve gri mantarlar fışkırıyordu. Daha önce buradan geçmiş miydi?

Maggie yorulmaya başladığını hissediyordu. Su içmek için durdu, bütün şişeyi bitirdi. Işığın açısı öncekinden farklıydı. Diğerlerinden ne kadardır ayrı olduğunu artık bilmiyordu. Ak-

şam olmak üzere miydi? Yaklaşan karanlığı düşündükçe kalp atışları hızlandı.

Geceyi bu ormanda tek başına geçiremezdi.

Olduğu yerde yavaşça dönüp çaresizce bir yol aradı. Bunu yaparken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ormanın onu izlediğine dair sinir bozucu bir hisse kapıldı.

Kollarındaki tüyler de diken diken oldu.

Havada ufak bir değişiklik vardı.

Vilhelm'in karanlık ve korkutucu uyarısı aklına geldi. *Huzursuzluk, yalnız olmadığın hissi kolay açıklanabilecek bir şey değil.*

İki ağacın arasında bir şey hareket etti.

Maggie donup kaldı, ağzı kurudu.

Her zerresi gerilmişti. Gözlerini kısarak baktı.

Orada, budaklı bir ağaç gövdesinin yanında tek başına duran bir adam onu izliyordu.

31 LIZ

Liz ormanın derinliklerine bakıyordu. "Maggie! Maggie!"

İlk bir saat patika boyunca ayak izlerini geriye doğru takip etmişlerdi. Ardından Maggie'nin patikadan çıkıp daha ileri gitmiş olması ihtimaline karşı geri dönüp ağaçların arasına girmişlerdi. Ama Maggie'den iz yoktu ve Liz güneşin alçalmaya başladığının farkındaydı.

Boynundaki haritayı kaldırdı. Parkurlarının her iki tarafındaki yeşil alanı incelerken kaşları çatıldı çünkü bu yeşillikler her yöne onlarca kilometre uzanıyordu. Maggie patikadan çıktıysa her yerde olabilirdi.

"Telefonlarınızı kontrol edin," dedi kendisininkini çıkarırken. Telefonun çektiğini gösteren çubukların olması gereken yerdeki boş alana baktı.

"Hâlâ çekmiyor," dedi Helena.

"Benimki de." Joni yüzünü ovuşturdu. "Ne yapacağız?"

"Otele dönüp durumu bildirelim mi?" diye önerdi Liz.

"Bu bir buçuk gün sürer. Maggie geceyi burada geçiremez, çadırı bile yok," dedi Helena.

Liz irkildi. "Ne?"

"Bölüştük. Çiviler ve direkleri Maggie aldı. Ben de diğer malzemeleri."

Liz yürüyüşçüler için en büyük ölüm tehdidinin açıkta kalmak olduğunu biliyordu. Gece hava soğuyordu. Dün gece ısı beş, altı dereceye kadar düşmüştü.

"Onu bulacağız," dedi Liz ama sesi kendine bile inandırıcı gelmemişti.

Hiç konuşmadan ağaçların arasına bakarak yürümeye devam ettiler.

Liz aniden durdu ve elini kaldırıp diğerlerine de durmalarını işaret etti.

Etrafa yaprakların hışırtısı ve görünmeyen sineklerin vızıltısından oluşan bir uğultu hâkimdi.

Ama Liz şimdi hareket sesini, toprakta hızla ilerleyen ayakları daha net duyabiliyordu.

Konuşmadan beklediler.

İleride çalılar ayrıldı, koyu bir gölge hızla onlara doğru geliyordu. Karanlık silüet ve hızlı hareket kalbinin ortasına bir korku saldı.

Arkasında duran Joni'nin nefesi kesildi.

Koyu renk gür kürkü olan, kulakları geriye yatmış bir köpek ormandan koşarak çıktı. Ağzı açık, dili dışarıdaydı. Onlara doğru yaklaşırken burnunun üstündeki uzun tüylerden kan damlıyordu.

Köpek dar patikadan hızla geçti. Liz tüylerinin bacaklarına süründüğünü hissetti, köpeğin sıcak ve hayvansı kokusu kan kokusuna karışmıştı.

"Bu Vilhelm'in..." diye söze girdi Helena.

Tam da o sırada ormanın derinliklerinden gelen bir çığlık duydular.

32 MAGGIE

Adamın teki bir ağacın arkasında yarı gizlenmiş onu izliyordu. Elleri sarkık, yıpranmış bir çantanın askılarını kavramıştı. Gülümsemiyordu. Selam vermiyordu. Maggie koyu sakalına, dar çenesine ve başının gerisine itilmiş turuncu beresine baktı.

Erik.

Adam otelin yemek salonuna girdiğinde içeriye çöken garip sessizliği hatırladı.

Bjørn ve Brit'in sanki içeriye şeytan girmiş gibi Erik'e nasıl dik dik baktıklarını hatırladı.

Dün Svelle parkurunun girişinde onu gördüğünü, adamın dönüp omzunun üstünden ona baktığını hatırladı.

Ve şimdi buradaydı.

Ona bakan gözleri ormanın kendi gibi karanlıktı. "Karin..." dedi usulca, sesi zar zor duyuluyordu.

Maggie buz kesti.

Kendini başını iki yana sallamaya zorladı. "Ben Maggie'yim," dedi.

Erik yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Bir elini yüzünde gezdirdi.

Ağaçlar çok sıktı. Maggie etrafa çöken sessizliğin farkındaydı. Adam huzursuz edici bir dikkatle ona bakıyordu.

Maggie, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti.

Erik önce sağa sonra sola baktı. "Kayıp mı oldun?" diye sordu İngilizce, sesi sanki gün boyu konuşmamış gibi hırıltılıydı.

Maggie bir kadın olarak kendinden emin bir tavırla yürümesi, nereye gittiğini biliyormuş gibi görünmesi gerektiğini biliyordu. Zayıflık göstermemeliydi çünkü bir avcı bunu hissederdi. Peki, Norveç vahşi doğasının ortasında, nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yokken bunu nasıl yapacaktı?

Telefon sinyali yokken.

Yardımına koşacak kimse yokken.

Çığlığını duyacak biri yokken.

Nefes aldı, ardından kendinden emin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Arkadaşlarımla birlikteyim."

Erik etrafa bakındı.

"Ayrı düştük." Nefesi hızlanıyordu. "Beni arıyorlardır."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Kıyıya."

"Yolu biliyor musun?" dedi, Norveç aksanı çok belirgindi.

Maggie tereddüt etti.

Ona bildiğini söyleyebilirdi. Ama Erik onun yola koyulusunu izleyecek ve yalan söylediğini hemen anlayacaktı.

"Yönümü kaybettim," dedi.

Erik'in ifadesi okunmuyordu. "Ben seni götürürüm."

Onu her yere götürebilirdi. Bu bir tuzak olabilirdi. Bütün gün onları takip etmiş, içlerinden birinin gruptan ayrılmasını beklemiş olabilirdi. Ama Maggie, *Hayır*, deyip burada kalırsa o zaman ne olacaktı? Gece yaklaşıyordu ve yalnızdı. Çadırı yoktu. Sıcaklık düşecekti. Ne kadar dayanabilirdi?

Erik döndü, alçak bir dalın altından eğilerek geçip eğrelti otlarını kenara iterek ağaçların arasından yürümeye başladı.

Maggie, Erik'in onu yanlış yöne götürdüğünden emindi. Onu ormanın derinlerine mi çekiyordu?

"Ben... ben yolun bu tarafta olduğunu sanıyordum," dedi doğuyu işaret ederek.

Erik başını iki yana salladı. Yürümeye devam etti.

Kalbi hızla çarpan Maggie peşinden gitti.

Aralarındaki mesafeyi korumak için birkaç adım geriden yürüyordu. Erik yarısı boş, rengi güneşten solmuş sırt çantasını tek omzuna asmıştı. Üstünde eski püskü bir kargo şort vardı, bacakları bronz, baldırları ve bacaklarının üst kısmındaki kaslar uzun ve inceydi.

Maggie, biri tarafından tehdit edildiğinizi hissettiğinizde onu konuşturmanız, hem onu hem de kendinizi insanlaştırmanız gerektiğini okumuştu. Bir sohbet başlattı. "Sen Leif'in kardeşisin, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Erik.

"Otelin ailenize ait olduğunu söyledi. Burada büyümek harika olmalı. Ben İngiltere'nin güneyindeki bir kasabada büyüdüm. Buraya gelene kadar kırsal bir yerde yaşadığımı sanıyordum."

Sessizlik.

"Bir kızım var. Phoebe. Üç yaşında. Onu çok özledim. Bu hafta eski kocamla kalıyor. Daha önce hiç onda kalmamıştı..." Boğazı düğümlenince sustu. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikince başını iki yana salladı. *Sakın ağlamaya kalkma!*

Ter içindeydi ve nefesi kesiliyordu. Daha fazla ilerlemek istemiyordu. Ormanı kaplayan ağaçlar giderek daha da sıklaşıyor gibiydi. Zemin aşağı eğimliydi, oysa onun tırmanıyor olması gerekiyordu. Erik onu yoldan iyice uzaklaştırıyordu, bundan emindi.

Arkasını dönüp kaçması gerekirse diye usulca çatasının klipslerini açtı. Çanta sırtından sarkınca omuzlarına daha fazla yük bindi. Kendi nefesini duyuyor, paniğin giderek arttığını hissediyordu.

Bakışları endişeyle kararan ormanda gezindi. Yosunlu çimlerin arasında yumruğu büyüklüğünde bir taş gördü. O tarafa doğru birkaç adım atıp taşı hemen aldı. Parmaklarını sert, soğuk yüzeyine sararak doğruldu.

Başını kaldırdığımda Erik'in durduğunu gördü. Hiç kıpırdamıyordu, iki yanında sarkan kollarıyla onu izliyordu. Göz göze geldiler.

Orman sessizliğe büründü.

"Onu neden aldın?" diye sordu Erik.

Maggie'nin yüzü alev aldı. "Ben... ben sadece... güzel olduğunu düşündüm."

İkisi de Maggie'nin elindeki taşa baktı. Avucu büyüklüğünde, kenarları pürüzlü, gri bir taştı.

Erik başını çevirip doğrudan Maggie'nin gözlerine baktı. "Yalancı."

ARAMA

Leif çantasını gerekli malzemelerle doldurdu –tırmanma ekipmanları, telsiz, ilk yardım çantası, iki şişe su ve birkaç tane pil– ardından neredeyse ağırlığını hissetmeden sırtına astı.

Bütün vücuduna hızla adrenalin pompalanıyordu. Kurtarma ekibinin dağa saatler sonra ulaşacağını biliyordu. Bunu kendi başına halletmeliydi.

Durumu bildiren iki Alman kadın ilan panosunun önünde durmuş, parkur haritasını inceliyordu. Anne, kadının düştüğüne inandıkları bölgeye dokundu. "Burası."

Leif baktı.

Kadınların dağın o bölgesinden otele dönmelerinin beş saat sürdüğünü tahmin ediyordu. Ama o formdaydı ve yorgun değildi. Hava şartları çok kötü değilse oraya yarı sürede varacağını düşünüyordu.

Kadınlara teşekkür edip otelden çıkmak üzere arkasını döndü.

Tam kapıdan çıkacağı sırada aklına bir şey daha geldi. Alman yürüyüşçülerin sadece tek bir kadın gördüklerini söylemesi kafasını kurcalamıştı. Kimse kayıp bir arkadaşı olduğunu bildirmemişti. Kayıt defterine baktı, yürüyüş yapan ya da en azından ismini deftere yazmış yalnız kimse yoktu.

"Bu kadının yalnız olduğundan emin misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı anne.

Ardından kızı konuştu. "Ama daha önce bir başkasını gördük."

"Bu doğru," dedi annesi. "Tuhaftı, değil mi?"

Kızı açıkladı. "Genç bir adam. Yalnızdı. Başı ellerinin arasındaydı."

Leif nabzının hızlandığını hissetti. "Nasıl biriydi?"

Kız biraz düşündü. "Yirmilerinin ortasında gibiydi. Zayıftı. Koyu renk saçları kısacıktı. Boynunda bir dövme vardı."

Leif yutkundu. "Nasıl bir dövme?"

Kız duraksadı. Sanki bir şeyi yeni anlıyormuş gibi pencereden dışarı baktı: "Dağ."

Leif, Eric'in dağ dövmesi olduğunu biliyordu. Babalarını iki yıl önce dağda, ters giden bir kurtarma görevinde kaybetmişlerdi. Babası ve Knut parkurdan dönmekte bir gün geciken iki tecrübesiz dağcıyı bulmak için gönderilmişti. Leif ve Knut'un bilmediği, ikilinin yürüyüşlerini kısa kestikleri ama kayıt defterini imzalamayı ya da birine haber vermeyi unuttuklarıydı. Dağda hava kötüleşmişti, babası yamaçtaki taş yığınlarının üstünden kaymış, giderek artan bir hızla yamaçtan yuvarlanmıştı. Cesedi otuz altı kırık kemikle bulunmuştu.

Babasının ölümü Erik'i yıkmıştı. Öfke ve nefret dolu bir hâlde uzun süre ortadan kaybolmuştu. Dağlardan nefret ediyordu. Yürüyüş için gelen turistlerden nefret ediyordu. Tüm dünyadan nefret ediyordu. Bergen'de ortadan kaybolmuş, birkaç ay sonra zayıflamış, gözleri çökmüş bir hâlde, boynunda dövmeyle geri dönmüştü.

Leif onun abisiydi. Onunla ilgilenmek, işleri düzeltmek onun göreviydi. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. O da ailenin batmasını engelleyecek cankurtaran simidinin bu olduğuna inanarak kendini oteli işletmeye vermişti.

Erik'in Svelle parkurunda olduğunu biliyordu ve içinde kötü bir his vardı. Yürüyüşçülerin Erik'i nasıl tarif ettiklerini hatırladı: Tek başına, *başı ellerinin arasında.*

Leif dağlara doğru bakarken düşündü: *Erik, ne yaptın sen?*

33 JONI

Ormanın içinden gelen yüksek perdeden tiz çığlık Joni'nin tüylerini diken diken etti.

Helena koşmaya başladı. "Maggie!"

Joni hemen arkasındaydı. Ağaçların arasından hızla geçti. Çalılar çıplak bacaklarını yırttı. Çantası sırtında aşağı yukarı zıplıyordu. Liz de kollarını sallayarak yanı sıra koşuyordu.

Çığlık daha da yükseldi, çaresizlikle incelmiş ses kan donduruyordu.

Üç kadın aniden durdu, güçlükle nefes alıyorlardı.

Yere çömelmiş biri ve önünde yüzükoyun yatan bir şey vardı.

Bir başka tiz çığlık ormanı delip geçti.

Joni gördükleri kişinin Vilhelm olduğunu fark etti. Bir dizini yere dayamıştı, havada duran sağ elinde bir taş tutuyordu. Joni öne atılıp, "Hayır!" diye bağırırken taşı indirdi.

Yerde yatan bedene çarpan taş boğuk bir ses çıkardı.

Çığlık kesildi.

Orman sessizliğe büründü.

Vilhelm taşı bıraktı, ardından ayağa kalktı. Joni sıcak kanın kokusunu alabiliyordu.

Adam hareket edince ayaklarının dibinde yatanın bir tavşan olduğunu ve aldığı darbeyle kafatasının ezildiğini gördü.

Vilhelm ellerini koyu renk pantolonuna sildi. Üzüntüyle başını salladı. "Runa onu yakaladı. Onları asla öldürmez. Kan kokusunu alır ve sıradakine yönelir."

Joni ölü tavşana baktı. Kürkü köpeğin salyasıyla ıslanmıştı, hareketsiz karnında diş izleri vardı.

"Umarım başka bir şey etinden faydalanır." Vilhelm çantasına uzandı, ince uzun yapısıyla ağırlığı rahatlıkla kaldırdı.

"Çığlık..." dedi Joni.

"Korkunç bir ses, değil mi? Acı çekmesine izin vermek yanlış olurdu."

Vilhelm, Runa'yı çağırmak için ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra köpek ağzından sarkan diliyle koşarak yanına geldi. "Ne yaptığını bilmiyorsun, değil mi?" dedi köpeğin başını okşayarak.

Joni kalp atışlarının yavaşladığını hissetti.

"Bıraktığım balığı beğendiniz mi? Çok güzeldi. Tek başıma yiyemeyeceğim kadar büyüktü."

Birbirlerine baktılar.

"Evet. Teşekkürler," dedi Liz ihtiyatla, hâlâ adamı çözmeye çalışıyordu.

Vilhelm'in bakışları aralarında dolaştı. "Bir kişi eksiksiniz."

"Evet, Maggie. Ayrı düştük," dedi Joni. "Ormanda yürüyorduk... Arkamızda olduğunu sanıyorduk."

Vilhelm endişelenmişe benziyordu. "Ne kadar süredir kayıp?"

Kayıp. Bu kelime rahatsız edici biçimde ciddiydi. *Kayıp kişi*. Bu, beraberinde polisi getiriyordu. Aramayı...

Liz saatine baktı. "İki saattir. Telsizin var mı? Bizim telefonlarımız çekmiyor. Yardım çağırmamız gerek..."

"Telsiz yok," dedi Vilhelm. "Ama onu bulmanıza yardım edeceğim."

34 MAGGIE

Maggie elinde taşla Erik'e baktı.

Sırt çantasının tokaları açıktı –çantayı atıp kaçabilirdi– ama Erik çok hızlı ve formda görünüyordu. Onu rahatlıkla yakalayabilirdi. Hem zaten nereye kaçacaktı?

"Bana güvenmiyorsun," dedi Erik, yüzü buruşmuş, çenesi kasılmıştı.

Vücudunun aniden alev alması Maggie'nin nabzının yükselmesine, kanın yüzünde toplanmasına neden oldu.

"Sana ne söylediler?"

Maggie ağzını açmadı.

Erik endişeyle cevap vermesini beklerken çenesini kaşıdı. Birden omzunun üstünden arkaya baktı.

İyice gerilen Maggie tetikteydi.

Erik'in arkasında sesler yankılanıyordu. Nefesini tutup dinledi.

İşte, toprağı döven ayak seslerini yine duymuştu. Ardından bir kadın sesi işittiğini düşündü.

Maggie bağırmaya başladı. "Helena! Liz! Joni!"

Erik'in gözleri kocaman açıldı.

Maggie beklerken kan kulaklarında uğulduyordu. Sonra sessizliğin içinde, sık ağaçların arasında, kendi ismi yankılandı. *"Maggie? Maggie?"*

"Buradayım!" diye bağırdı Maggie tanıdık seslere doğru ilerleyerek.

Helena'nın seslenerek kendisine doğru koştuğunu görünce içini bir rahatlama kapladı.

Liz ve Joni sadece birkaç adım gerisindeydi. Yüzleri kızarmıştı, sırtlarındaki çantalar sallanıyordu. Maggie arkadaşlarına sarılmadan önce yanlarında bir kişi daha olduğunu gördü. Vilhelm miydi?

Kolları, dirsekleri çarpışarak sımsıkı kucaklaştılar. Vücuduna yayılan saf, sıcacık rahatlama az kalsın dizlerinin bağının çözülmesine neden olacaktı.

"Seni kaybettik! Aman Tanrım, iyi misin?" dedi Helena arkadaşına sıkıca sarılarak.

Dört kadın birbirine düğüm olmuşken, "Çok üzgünüm!" deyip duruyordu Liz. "Arkamızda değildin! Ama fark etmedik! Özür dilerim!"

Ayrıldıklarında Maggie gözyaşlarını silerken Vilhelm'in yanında köpeğiyle az ötede durduğunu gördü.

"Vilhelm seni aramamıza yardım ediyordu," diye açıkladı Joni.

Maggie yutkundu. "Ah. Teşekkür ederim." Sonra arkasını dönüp bakışlarını huş ağaçlarının gümüş rengi gövdelerinde, devrilen ağaç kütüklerinin ve sık çalıların arasında gezdirdi. Ama ağaç sıraları boştu, Erik gitmiş, sanki Maggie onun varlığını hayal etmiş gibi ormana karışmıştı.

Maggie'nin ifadesini gören Helena, "Ne oldu?" diye sordu.

"Erik... Onu gördünüz mü?"

Arkadaşları birbirlerine bakarak başlarını iki yana salladı.

"Buradaydı."

Vilhelm de onlar gibi dönüp ormanın derinliklerine baktı.

"Kaybolduğumda ormandaydı, orada öylece duruyordu..." Sesini alçalttı. "Beni izliyordu."

"Ne diyorsun?" diye çıkıştı Helena. "Herhangi bir şey yapmaya kalkıştı mı? İyi misin, Mags?"

Maggie bakışlarını indirince taşın hâlâ elinde olduğunu gördü. Parmaklarını açıp yere düşmesine izin verdi. "İyiyim... ama... bana bakışı... tuhaftı. Bana Karin dedi."

Vilhelm ona bakıyordu.

"Beni kıyıya götüreceğini söyledi ama yanlış yöne ilerlediğimizi hissettim." Vilhelm'e döndü. "Yanlış yön mü?"

Vilhelm yavaşça döndü ve diğer yönü işaret etti. "Kıyı şu tarafta."

Maggie buz kesti. "Erik beni nereye götürüyordu?"

Arkadaşları birbirine baktı.

"Belki kestirmedir," dedi Vilhelm söylediğine kendi de inanmıyormuş gibi bir tavırla.

Maggie, Erik'i ağaçların arasında görmeyi bekliyormuşçasına etrafına baktı. Vilhelm'le konuşurken sesini daha da alçalttı. "Otelde yerli halk Erik'e temkinli yaklaşıyor gibiydi. Neden?"

Vilhelm cevap vermeden önce şapkasının siperliğini düzeltti. Konuşmaya başladığında sesi alçak ve sakindi. "Karin kaybolduğunda Erik'le Svelle parkurunda yürüyüş yapıyordu. Onu canlı gören son kişi oydu."

Maggie gözlerini kırpıştırdı. "Ne oldu?"

Vilhelm kafası karışmış gibi yavaşça başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla tartışmışlar, Erik çekip gittiğini söylüyor. Karin'i bırakmış."

"Sence ona zarar mı verdi?" diye sordu Maggie.

"Kimse kesin bir şey bilmiyor," dedi Vilhelm. "Vahşi doğada tanık olmaz."

"Hadi bu ormandan çıkalım," dedi Joni.

Maggie başıyla onayladı. Gökyüzünü görmeye, temiz hava almaya ihtiyacı vardı.

"Deniz ne kadar uzakta?" diye sordu Liz, Vilhelm'e.

"Ağaçlar bir kilometre sonra seyrekleşiyor, kıyı bir sonraki sırtın ilerisinde," diye cevap verdi Vilhelm. "Ama hava bozmak üzere. Kıyıda açıkta kalacaksınız."

Deniz... Maggie'nin istediği buydu. Geniş açık alan, yıkanıp temizlenebileceği bir yer. Işık azalıyordu, geceyi ormanda geçirmek istemiyordu. "Ben devam etmek istiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Bu ormandan çıkmam lazım."

Diğerleri de ona katıldı.

"Sabah olunca, belki o zaman geri dönmeyi düşünebiliriz," diye önerdi Maggie.

"Kıyıya ulaşmak, bu bana yeter," dedi Helena. "Ayaklarımdaki kabarcıklar beni yavaşlatıyor."

"Blafjell'e tırmanacak enerjim olduğunu sanmıyorum," dedi Joni.

"Bu boş bir hayaldi," diye itiraf etti Liz. "Sizi bu kadar zorlamamalıydım. Bir dağa tırmanmamıza gerek yok. Sadece birlikte olmak istedim. Kıyıya yürürüz. Orada kamp kurarız. Sabah otele doğru yola çıkarız."

Maggie'nin omuzları rahatlamayla gevşedi.

"Emin misiniz?" diye sordu Vilhelm. "Ben nehre geri dönüyorum. Size dönüş yolunu gösterebilirim."

"Eminiz," dedi Liz. "Ama yardımın için teşekkür ederiz."

Yola devam etmelerine izin verme konusunda kararsız görünüyordu ama onlar kararını çoktan vermişti. Vilhelm elini çantasının içine soktu, paketli küçük bir çikolata çıkarıp Maggie'ye uzattı. "Gücünü kazanman için," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Maggie, bu içten jest karşısında afallamıştı.

Vilhelm Runa'yı yanına çağırdı ve sonra köpeğiyle birlikte ormanın karanlığında gözden kayboldu.

Dört kadın yürümeye başladı, Maggie çikolatayı bölüp diğerleriyle paylaştı. "Mmmm, tadı inanılmaz," dedi çikolata dilinin üzerinde erirken.

"Temizlenmiş balıktan daha iyi olduğu kesin," diye ekledi Helena.

Ağaçlar seyrekleşince Maggie'nin kalp atışları da yavaşlamaya başladı. Akşamın ilk ışıkları dalların arasından süzülüyordu. Vücuduna derin bir bitkinlik yayıldı ama yorgun olmasına rağmen burada, güvende ve arkadaşlarıyla olduğu için minnettardı.

Sonunda toprak yol kurumaya, ağaç kökleri yerini taşlara bırakmaya başladı.

Yürürlerken Liz yanına gelip sessizce Maggie'nin koluna girdi. "Seni ormanda yüzüstü bıraktığımız için özür dilerim. *Bıraktığım* için özür dilerim."

"Sen bir şey yapmadın. Ben senin sorumluluğunda değilim." Diğerlerinin bu gezide onu taşımasına izin vermişti. Helena uçak biletini almış, gerekli malzemeleri göndermiş, çantasını düzenlemişti, aynı şekilde Liz de rotayı planlamış, hava durumunu kontrol etmiş, yanında getirmesi gereken şeylerin listesini göndermişti. Ama vahşi doğada yürüyüp diğer tarafa varması gereken kişi Maggie'ydi. Bunu kimse onun yerine yapamazdı.

Kızaran gökyüzüne, uzakta görünen dağların zirvelerine baktı. Muhteşem bir güzellikti ama Maggie ne kadar tehlikeli olabileceğini de görmüştü. Sorumluluk almaya başlaması gerekiyordu. Bu işi ciddiye almalıydı.

Hepsi bunu yapmalıydı.

"Bundan sonra birbirimize göz kulak olacağız," dedi Maggie.

Liz ona baktı. Başıyla onayladı.

Önden giden Joni aniden durdu. Dönüp diğerlerine seslendi. "Millet! Çabuk! Bunu görmeniz gerek!"

35 | JONI

Dördü omuz omuza bayırın tepesinde duruyordu.

Deniz.

İşte oradaydı, engin ve parlak mavi rengiyle nefes kesiciydi.

Dik yamaçlı dağlarla korunan şeker beyazı bir kumsal ayaklarının altındaydı. Kristal berraklığında bir körfeze doğru uzanan suyun rengi büyüleyici bir buz mavisiydi.

Kalbi heyecanla dolan Joni olduğu yerde kalakaldı. "Aman Tanrım!" Kanı saf enerjiyle fokurduyordu. Tuzlu, hafif rüzgâr boynunu bir sevgili gibi okşuyordu.

Yanında duran Liz gözlerini alçalan güneş ışıklarından korurken yavaşça başını sallıyordu. Diğer yanındaki Helena kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

Geniş kumsalın uzak ucunda grinin farklı tonlarında yükselen Blafjell dağı mücevher mavisi sırrını koruyordu. Kırmızı bir balıkçı teknesi koydan uzaklaşıyor, dağın kuytularında gözden kaybolurken geride sadece beyaz köpük bırakıyordu.

Kumsala uzanan yol bir dizi dik dönemeçten zikzaklar çizerek iniyordu. Joni patikanın eğimli açısının onu koşmaya zorlamasına izin verdi. Kaslarının ağrısını, çantasının ağırlığını unutup kendini hızın keyfine bıraktı.

Diğerlerinin de neşeli çığlıklarla kendilerini bekleyen denize doğru koştuklarını duydu.

Sertleşmiş toprak yerini rüzgârın şekillendirdiği kumlara bırakmıştı.

"Tek bir ayak izi yok!" dedi içlerinden biri hayranlıkla. Hiç konuşmadan çantalar yere atıldı, botların bağcıkları çözüldü, nemli çoraplar çıkarıldı.

Joni şortunu, atletini, iç çamaşırını üzerinden attı. Teni sıcak ve terle kaplıydı. Başına bağladığı bandanayı çözdükten sonra çıplak hâlde suyun, tuzun, rüzgârın çağrısına kulak verip parlak maviliğe doğru koştu.

Suyun bacaklarına çarptığını hissetti. Şok edici derecede soğuktu. Yüzeyin altına daldı, neşeyle yukarı çıkmadan önce kısa süre suyun içinde kaldı. Deniz, derin susuzluğunu gideren soğuk bir içecek gibiydi.

Saçlarındaki suyu köpeklerin yaptığı gibi silkeledi. Başını çevirdiğinde Helena'nın kollarıyla beyaz, dolgun memelerini kapayarak sığ suya koştuğunu gördü. Onu Liz takip etti, vücudu çıplak ve inceydi, çantası omuzlarında kırmızı izler bırakmıştı.

Kıyıda tedirgin hâlde bekleyen Maggie sadece botlarını ve çoraplarını çıkarmıştı.

"Hadi gel!" diye seslendi Joni.

"Sana ihtiyacımız var, Mags!" diye bağırdı Helena.

Maggie bir süre karar veremedi. Ardından omuzlarını silkerek üstündekileri çıkardı. Buz gibi suya parmak uçlarında girerken çığlık atıyor, muhteşem kıvrımlı vücudu sallanıyor, kumral saçları arkasında uçuşuyordu.

İşte hep birlikte, çıplak vücutlarıyla hiçliğin ortasındaydılar! Su toplamış topuklar. Kanlı dizler. Toprak dolmuş tırnaklar.

Joni suya daldı, ter ve kir vücudundan akıp gitti. Memeleri dışarıda kalacak şekilde sırtüstü yatıp bulutsuz mavi göğe baktı.

Ciğerlerini havayla doldururken denizin orman ve dağ kokusu sinmiş tuzlu tadını aldı. Her nefesle arındığını hissetti.

Liz yüzerek yanına geldi, yüzü temizlenmişti, gözleri parlıyordu. Ağırlıklardan kurtulmanın, ânın ve birlikte olmanın rahatlığı çok büyüktü. Su üstünde durup boş ufka doğru baktılar. Grönland'la aralarında hiçbir şey yoktu.

Akşam ışıkları Liz'in alnındaki çizgileri yumuşatmıştı, yüzünde sakin bir ifade vardı. Joni aniden Liz'in onları buraya neden getirdiğini anladı. Bu sahile uzanan bir yol olsaydı ve onlar da arabayla gelmiş olsalardı buraya varmanın verdiği haz azalırdı. Mutluluk, bir mücadelenin sonundaki ödüldü.

Joni bu düşüncenin zihninde bir şeyi genişletip berraklaştırdığını hissetti. Mutluluk ve mücadele o kadar mı derinden iç içe geçmişti de biri olmadan diğerini deneyimlemek mümkün değildi? Joni hep kestirmeden gidiyordu. Güçlü duyguları uyuşturucu, içki ve başkalarının gürültüleriyle baskılıyordu.

Liz'in eline uzandı, parmaklarını onunkilere kenetledi. Siyah ojeleri soyulmuş, yıldırım motifi altın rengi bir çatlağa dönüşmüştü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Liz ona bakıp başını yana eğdi, ıslak saçları kafasına yapışmıştı.

Liz hep en yakın dostu olmuştu, çılgın yükselişlerinde de dibe çöküşlerinde de yanında durmuştu. Joni'nin ortadan kaybolmaya, kendi içine dönmeye ve hazır olduğunda yeniden meydana çıkmaya ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Joni'nin şöhretini değil, şarkı sözü yazmasını desteklemiş, büyükannesi öldükten sonra geçen karanlık aylarda onu yalnız bırakmamıştı. Şimdi bu geziyi düzenleyerek bir gün Norveç'e gideceklerine dair verdikleri sözü de yerine getirmişti.

"Bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Blafjell'e tırmanmayacak olmamızın önemi yok. Bunun için geldik."

Liz başıyla onaylarken gözleri parlıyor, kirpiklerinden deniz suyu damlıyordu.

Ardında bıraktığı turne, hukuki yaptırım tehdidi, hataları... Hepsi çok uzakta kalmıştı. Belki boş verirdi. Her şeyi geride bırakırdı. Bir an için umut dolduğunu hissetti. Hafiflediğini. Kendini küçük bir kulübede, elinde gitar ve bir not defteriyle şarkı sözleri karalarken hayal etti.

Joni bir kez daha suya daldı, minik kum tepeleri çıplak karnına sürtününceye kadar ayaklarını çırparak dibe indi ve ağırlıklarından kurtulmuş olarak bir süre orada kaldı.

Yüzeye çıktığında geniş gökyüzünde beliren ilk bulut kumların üstünde uzun bir gölge düşürmüştü.

36 HELENA

Helena sırtüstü yatıyor, su başını bir beşikteymişçesine sallıyordu. Soğuk müthiş bir uyuşukluk hissi veriyordu.

Suyun uğultu ve şırıltılarının kulaklarını doldurmasına izin verdi. Memeleri şişkin ve hassastı, dolayısıyla burada çırılçıplak yüzmek muazzam bir mutluluktu. Kendini hamile olarak hayal etmeye çalıştı, elbette hamileydi ama kendini *gerçekten* hamile olarak hayal etmeye çalıştı. Şişmiş karnı gerilmiş, memeleri yeni bir sütyene ihtiyaç duyacak kadar büyümüş olarak. Bunun nasıl hissettireceğini bilmiyordu.

Lanet olsun, herhangi bir şeyin nasıl hissettirmesi gerektiğini bilemeyecek kadar yorgundu.

Su üstünde sürüklenirken düşünceleri annesine kaydı. Acı böyle bir şeydi, anılar hiç beklenmedik anlarda çıkagelirdi. Annesi yüzmeyi çok severdi, çocukluğu boyunca yazları kuzey Devon'da deniz kenarında bir haftalığına kiraladıkları bir dairede tatil yaparlar, annesi hava nasıl olursa olsun her sabah yüzerdi. Dudaklarında rujuyla sırtüstü yattığı suya kendini bırakırdı ve Helena annesini böyle huzurlu, sakin, deniz tarafından kucaklanmış hâlde görmeye bayılırdı.

Küllerini buraya dökeceğim, diye söz verirken buldu kendini. Şafak vakti. Annesinin en sevdiği zamandı. Verdiği karardan memnun hâlde yüzüstü dönüp kıyıya doğru yüzdü.

Sudan çıktığında tüyleri diken diken olmuş, meme uçları füze gibi dikilmişti. Güneş çoktan bulutların ardında kalmıştı,

titredi. Havlusu yoktu, bu yüzden kendini kurulamak için polarını kullandı, ardından tek yedek üstünü giydi.

Liz ve Maggie çoktan giyinmiş, kollarını vücutlarına dolamıştı, ısınmak için oldukları yerde zıplıyorlardı.

Son çıkan Joni oldu, kıyıya doğru yürürken mutluluğu yüzünden okunuyordu. Ellerini kaldırdı, koyu renk saçlarındaki suyu sıktı. Bileğinin iç kısmında minik kuşlardan oluşan bir dövme vardı. Helena, Joni'nin kalçasından kasık kemiğine kadar uzanan ve daha önce hiç görmediği yeni bir dövme fark etti. Bir zamanlar Joni'nin bütün dövmelerini ve anlamlarını bilirdi ama o yakınlık çoktan uçup gitmişti. Joni, insanı bir dalga misali kaldırıp indirecek güce sahipti.

"Bakın," dedi Maggie kaşlarını çatıp denizi işaret ederek.

Herkes onun bakışlarını takip etti. Kasvetli bir grup bulut ufuktan karaya doğru yaklaşıyordu.

"Çadırları kurmalıyız," dedi Liz.

Son güneş ışığı da bulutlar tarafından yutulmuş, karanlık iyice bastırmış, rüzgâr şiddetlenmişti. Helena'nın bakışları denize kaydı, dalgaların tepeleri köpürerek yükselmeye başlamıştı. Havada yaklaşan yağmurun habercisi olan tatlı toprak kokusu vardı.

Helena botunun topuğunu kullanarak son çiviyi yere sabitledi. Ardından geri çekilip çadıra baktı, midesi endişeyle düğümlendi.

"Buranın iyi bir yer olduğundan emin misiniz?" diye sordu gruba. "Dağa çok yakın değil miyiz?"

Kamplarını dağın kumsalla buluştuğu yolun dibine kurmuşlardı. Maggie ertesi sabah yürüyüş için doğru yerde olmaları konusunu ileri sürerek gerekenden bir adım daha fazla atmak istememişti.

Helena dik yamaca baktı.

"Üstümüzde hiç çıkıntı yok," dedi Joni omuz silkerek.

"Çadırları kuma koyamazdık," dedi Liz. "Çiviler tutmaz."

Helena gökten düşen ilk iri, ağır yağmur damlalarını hissetti. Biri elinin arkasına, diğeri yanağına damladı.

"İçeri girme zamanı," diyen Liz Joni'yle birlikte çadırlarına girdi.

Maggie çantasındaki kumu silkeleyip çadıra attı. Çantanın peşinden emekleyerek içeri girerken yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?" diye sordu Helena çadırın fermuarını kapatırken.

"Sadece sırtım ağrıyor," dedi Maggie.

İkisi de çadırlarının içini konforlu hâle getirmek için ellerinden geleni yaptı: Matlarını şişirdiler, uyku tulumlarını serdiler ve ceketlerini kullanarak başlarının altına yastık yaptılar. Bu akşam kamp ocağında yemek pişirilmeyecekti, bu yüzden idare etmeleri gerektiğini bilerek ikisi de birer kahvaltı barı çıkardı. Helena uyku tulumunun içine girdi, bir yandan kuru, ballı yulafını azar azar ısırırken diğer yandan şiddetlenen yağmurun sesini dinliyordu.

Dışarıdan ışık süzülüyordu. Gün geceye dönerken her daim içine çöken kaygı kıpırtılarını hissetti. Lambayı yaktı. Çantadan telefonunu çıkarıp içgüdüsel olarak mesaj olup olmadığını kontrol etti ama tabii ki sinyal yoktu.

"Çekmiyor mu?" diye sordu Maggie, sırtındaki gerginliği hafifletmek için omuzlarını kaldırıp indiriyordu.

Helena başını iki yana sallayıp telefonunu çantasına geri koydu.

İkisi de bir süre konuşmayıp sertleşen rüzgârın sesini dinledi.

"Ormanda," dedi Helena rüzgârı bastırmak için sesini yükselterek, "Erik'le karşılaşman konusunda ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum... sanki... sanki orada olduğumu biliyordu."

"Sence bizi takip mi etti?"

"Hayır. Bilmiyorum. Belki." Maggie kucağına baktı. "Ansızın ortaya çıkıp beni izlemesi. Bana Karin demesi. Ve sonra... siz gelince ortadan kaybolması."

Helena onu dikkatle izliyordu.

Maggie çadırın kapısına doğru baktı. "Sence hâlâ orada mıdır?"

"Güvendeyiz," dedi Helena ve tam Maggie'nin elini tuttuğu anda esen sert rüzgâr çadırlarını salladı.

ARAMA

Leif yol boyunca yüzüne esen rüzgârla ilerledi.

Süratli ve çevikti. Dikkatini sadece ayağını nereye basacağına odaklamıştı. Zemini kaplayan süngersi otlar yerlerini kayalara bırakmıştı, ayaklarının altında taşlar sıçrıyordu.

Kaslarının yoğun hareketiyle ortaya çıkan laktik asit, baldırlarını gerginleştiren bir yanma hissi oluşturuyordu. Burnundan nefes alıp vererek nabzını düzenli tutuyordu.

Boğazının kuruduğunu hissedebiliyordu ama kendine bir sonraki tepeye kadar durmayacağını söyledi.

Bir cesede doğru koşuyor olabileceğinin farkındaydı, yine de kadının bir şekilde sağ olma ihtimali varsa her saniye önemliydi. Elli metreden çam iğnelerinin üstüne düşüp sadece bir bileği kırılan bir dağcı tanıyordu. Üç basamaklı portatif merdivenden düşüp omurgası kırılan bir adam biliyordu.

Bakışlarını Blafjell'e çevirdi. Kendini babasının bu dağlardaki cesaretini, aldığı riskleri, kurtardığı insanları ve kaybettiklerini düşünürken buldu. Leif günün sonunda kendi skor kartında ne yazacağını merak etti.

Kendini devam etmeye zorladı, nefes alırken göğüsü şişiyordu. Saatine baktı. Kalp atışını dakikada 150'de tutmayı başarabilirse koşmaya devam edebilirdi.

Her zaman formda kalmayı başarmıştı. Böylesi riskler çok yakınınızdayken aksi mümkün değildi. Çocukken Erik, Austin, Karin ve yerli halktan birkaç çocukla burayı nasıl keşfe

çıktıklarını hatırlıyordu. Adını Arama koydukları bir oyun uydurmuşlardı, içlerinden biri gözlerini kapayıp parmağını haritada rastgele bir yere koyar, böylece yarışacak bir yer seçmiş olurlardı.

Konu sadece hızlı olmakla ilgili değildi, aynı zamanda dağları ve hava durumunu nasıl okuduğunuz, bölgeyi ve kendi kapasitenizi ne kadar iyi bildiğiniz de önemliydi. Leif en güçlüleri olsa da Erik'in risk almak, durup inişin tehlikeli ya da zeminin sağlam olup olmadığını düşünmeden kaya çıkıntıları üstünden atlamak gibi farklı bir üstünlüğü vardı. Austin nadiren hedefe ilk varan olurdu –dayanıklılığı düşüktü– ama tüm günü ev dışında geçirecek bir bahanesi olduğu için mutlu olurdu. Her zaman morarmış bir göz ya da yarılmış bir dudakla gelir, diğerleri soru sormamanın en iyisi olduğunu bilirdi. Leif'in yarışmaktan asıl keyif aldığı kişi Karin'di çünkü hızlıydı, güçlüydü ama daha da önemlisi dayanıklıydı. Dağlarda zafer her şeyin üstesinden gelme yeteneğinden geçerdi.

Leif şimdi koşarken de kendini bunun sadece başka bir Arama oyunu olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bir haritadaki rastgele seçilmiş bir noktaya doğru koşuyordu. Bir cesede doğru koşuyor olabileceğine inanmak istemiyordu. Parkurda Erik'in *başı ellerinin arasında* görüldüğüne dair bilgiye inanmak istemiyordu.

Yine de korkuyu içinden atamıyordu.

Yol üstündeki bir kayanın üzerinden atladı, çantasının ağırlığını hissetmiyordu, güçlü ve becerikliydi. Bunun için minnettardı çünkü hayatın kötülüklerle dolu olduğunu biliyordu. Saatler önce sağlıklı olan bir kadın şimdi yirmi metre aşağıda yatıyordu.

Dağlar acımasızdı. Vurdumduymazdı. Kimin yaralandığını ve kanla kaplandığını önemsemezdi. Kimin ağladığını ya da sevindiğini umursamazdı.

Bu yüzden insanlar burada kendilerini kaybediyordu. Yargılama yoktu. Vahşi doğada kim isterseniz o olurdunuz.

@ayisigikitap

37 LIZ

Liz rüzgârın uğultusuyla uyandı. Yanağına soğuk, nemli bir şey değiyordu. Uyku sersemi elini uzattı, avucu ıslak kumaştan bir mezarla buluştu. Çadır çöküyordu!

Dışarıda rüzgâr çığlık atıyordu, dalgalar kendilerini kıyıya savururken Liz karanlığın içinde el yordamıyla kafa lambasını aradı.

Lambayı açıp çadırın içini aydınlattı. Joni'yi dizlerini göğsüne çekmiş, gözlerini sımsıkı kapamış vaziyette ileri geri sallanırken buldu.

"Ah! Joni! İyi misin? Hava yakında düzel–"

O bunu söylerken başka bir rüzgâr darbesiyle çadır üzerlerine doğru eğildi. Liz kumaşın yüzlerine yapışmaması için kollarını başının üstüne kaldırdı. Gökyüzünde aniden parlayan şimşek içeriyi aydınlattı.

Joni iyice büzüşüp başını dizlerinin arasına gömdü.

Liz şimşek çaktıktan sonra sessizce saniyeleri saydı. Şiddetli bir gök gürültüsü dağlarda yankılandı. Liz fırtınanın hâlâ birkaç kilometre ileride olduğunu tahmin etti.

Çadırın fermuarı bir anda açıldı ve kumaş rüzgârda savrulmaya başladı. Liz çadırın içine tutulan lambanın ışığından gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Yağmur damlaları çadırın girişinde birbirine sokulmuş hâlde duran Maggie ve Helana'yı dövüyordu.

"Çadırımız çöküyor!" diye bağırdı Maggie.

"Üstelik sızdırıyor! Her şey sırılsıklam oldu," dedi Helena.

"İçeri girin!" diyen Liz kenara kaydı, yağmur sicim gibi yağıyordu.

Daracık alana sıkışıp çadırın fermuarını kapadılar. Hareket edecek doğru düzgün boşluk yoktu, çadırın tavanı başlarının üstüne değiyordu. Nemli yün çoraplar ve yıkanmamış bedenler yüzünden içerisi ıslak köpek gibi kokuyordu. Her yer kumla kaplanmıştı.

Gökyüzünü yaran şimşek çadırın içini aydınlattı.

Liz saymaya başladı. Sekiz saniye sonra dağlardan yankılanan muazzam bir gök gürültüsü duyuldu, yüksek sesin gücü fiziksel olarak hissediliyordu.

Joni titredi.

"Bu fırtına nereden çıktı?" diye bağırdı Helena. "Hava durumu gösteriyor muydu?"

Çoğu şimşek simgesi gösteren hava durumu uygulamalarını düşünen Liz'in cildi karıncalandı. Tahminler ekranda o kadar tehditkâr görünmüyordu, onlar sadece sarı renkli zikzaklardı. Artan suçluluk duygusuyla çiftçinin uyarısını hatırladı. *Alçak basınç geliyor. Yarın fırtına çıkar*, demişti. *Arkadaşlarına dönmelerini söyle.*

Ama o bunu yapmamıştı. Onlara hiçbir şey söylememişti.

"Vilhelm havanın değişken olduğunu söylemişti, değil mi?" derken yanakları kızardı. "Tahminlere baktım ama karışıktı, size bunu söyledim. Bu kadar kötü olmasını beklemiyordum. Fırtına gelmez diye–"

"Fırtına mı?" dedi Helena. "Fırtına çıkacağını biliyor muydun?"

"Çoktan yola çıkmıştık ve–"

"Dur, ne demek çoktan yola çıkmıştık?"

Suçluluk duygusu gerçeklerin ağzından dökülmesine neden oluyordu. "İlk sabah tarlada gördüğüm kadın, havanın bozduğunu söylemişti."

Maggie'nin şaşkınlık dolu ifadesi lamba ışığında görülebiliyordu. "Bize söylemedin."

"Kimseyi korkutmak istemedim. Biz bunu yapmaya karar–"

"Kadın ne dedi?" diye araya girdi Helena.

Liz irkildi. "*Arkadaşlarına dönmelerini söyle.* Ama o sırada hava pırıl pırıldı. Yürüyüş yapmak için harika görünüyordu... Ben–"

"Tanrım, Liz!" diye bağırdı Helena. "Bu senin verebileceğin bir karar değildi! Buna hep birlikte, grup olarak karar vermeliydik."

"O hâlde neden başka kimse hava durumu tahminlerine bakmadı? Her şeyden ben sorumlu olamam!"

Diğerleri sanki tavrına şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Liz öfkelenmemeliydi ama bazen her şeyle ilgilenmekten yoruluyordu. "Bakın. Üzgünüm. Gerçekten. Böyle olacağını bilsem geri dönerdim..."

Dağdan esen sert rüzgâr üzerlerine vurdu.

Liz her şeyi berbat ettiğini biliyordu ama şimdi bununla hep beraber mücadele etmeleri gerekiyordu. "Çadırda kalmak güvenli değil."

"Buradan çıkmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Maggie hayretle.

"Çadırlarda metal direkler var. Elektriği iletirler." İlk nöbetinde yıldırım çarpması sonucu yaralanan birini tedavi etmişti. Korkunçtu. Akım o kadar güçlüydü ki ayakkabılarını parçalamış, tabanlarını yakmış ve vücudunda şiddetli termal yanıklara ve yırtılmalara neden olmuştu. "Su geçirmez giysilerimizi ve yürüyüş botlarımızı giymeliyiz, onların tabanı kauçuk."

Arkalarında bir yerde çakan şimşek çadırlarını aydınlatırken herkes başını kaldırdı. Gök gürültüsü sadece bir saniye sonra duyuldu. Fırtına yaklaşmıştı.

"Hemen!" diye bağırdı Liz.

Maggie ve Helena sürünerek çadırdan çıktı ama Joni köşede iki büklüm oturmaya devam etti. Titriyordu. Liz elini arkadaşının koluna koydu. "Gitmemiz gerek."

Joni kıpırdamadı.

"Seni güvende tutacağım, söz veriyorum," dedi Liz, Joni'yi ayağa kaldırırken.

Dışarıda yağmur şiddetle yağarken su geçirmez montlarını giyip kapüşonlarını başlarına geçirdiler, lambanın bulanık ışığında ayaklarını botlarına soktular.

Liz Joni'nin su geçirmez giysilerini giymesine yardım ederken Helena, "Halatlar dayanmayacak!" diye bağırdı.

Lambayı diğer çadırın eğimli kenarları üzerinde gezdiren Liz halatların çadırdan yeterince uzağa çivilenmediğini gördü. En yakındakini tuttu, ıslak zemine diz çöktü, delicesine yağan yağmura karşı gözlerini kıstı ve çiviyi topraktan çekmeye çalıştı. O bunu yaparken çadır kumaşının altından esen sert rüzgârla halat elinden kurtuldu. Havada delice savruluyordu.

Halat aşağı doğru savrulup Helena'nın birkaç santim uzağında ıslak toprağa kırbaç gibi inerken, "Dikkat et!" diye bağırdı Liz.

Helena halata doğru atıldı ve Liz metal çiviyi yerine takarken çadırın yan tarafını sıkıca tuttu. Zemin sağanak yağmurla iyice ıslanmış, topraktaki çiviler gevşemişti. Çadırlardan herhangi birinin güçlü rüzgâra dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

İşini bitirince olduğu yerde dönüp düşünmeye çalıştı. Dağdan uzaklaşmaları gerektiğini biliyordu, elektrik yükleri en yüksek şeyi ama aynı zamanda açık alanları arardı. Çoğu insan doğrudan yıldırım tarafından değil, yeryüzüne boşalan elektriğin en yakınındaki şeye ya da kişiye aktardığı akımla vurulurdu.

Liz dönüp duruyor, kafa lambası araziyi araştırıyordu. "Körfezin uzak ucunda, Blafjell yakınlarında bir mağara olabilir." Daha önce yüzerken karanlık bir oyuk görmüştü. "Oraya sığınabiliriz."

Onları kum tepelerinin üstünden geçirdi. Hiddetli su damlacıkları yanlardan vuruyor, kafa lambaları bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru aydınlatıyordu. Su dağlardan akıyor, kayalardan aşağı doğru uzanan dar dereler oluşturuyordu.

Botları ıslak kuma saplanıyor, su geçirmez paltoları rüzgârla üzerlerine yapışıyordu.

Neredeyse tam tepelerinde çakan şimşeği muazzam bir gök gürültüsü takip etti. Bir an için her yer gündüz gibi oldu. Liz, Maggie'nin gözlerini göğe çevirdiğini gördü. Helena olduğu yerde donup kalmıştı, hızla gözlerini kırpıştırıyordu. Joni çığlık attı, dizlerinin üstüne çöktü ve vurulmuş gibi kollarını başının üstüne kapadı.

"Sorun yok!" diye bağırdı Liz yağmur sesini bastırmaya çalışarak, Joni'yi omzundan tuttu. İçi suçluluk duygusuyla kavruluyordu. "Bu taraftan!" dedi Joni'yi ayağa kaldırırken. Onları kumsalın uzak ucuna doğru götürmeye devam etti, lambanın ışığıyla dağın eteklerinde mağaranın girişini aradı.

Rüzgâr denizde karanlık dalgalar oluşturuyor, köpükler gecenin içine savruluyordu. Kumdaki otları yolan rüzgârın uğultusu dağın yüzeyinde yankılanıyordu.

"İşte!" dedi sonunda lambayı kayadaki boşluğa doğru tutarak. "İçeride güvende olacağız!"

38 MAGGIE

Rüzgâr Maggie'nin kapüşonunu çekiştiriyordu. Sicim gibi yağan yağmurda gözlerini kısıp mağaraya baktı. Siyah, parlak girişi bir kilise kapısı gibi kavisliydi.

"İçeri girmemiz gerek!" diye bağırdı Liz diğerlerini çağırmak için.

Maggie fenerini çadırda bırakmıştı. Altın rengi ışığın ellerinde olmasını, yolunu aydınlatmasını, deli gibi çarpan kalbini yavaşlatmasını istiyordu.

İçeri ilk giren Liz Joni'yi de peşinden çekti.

Maggie mağaraya girerlerken Helena'nın yanından ayrılmadı.

İçeride farklı türden bir karanlık vardı, yoğunluğu neredeyse boğucuydu. Hafif amonyak kokusuna karışmış rutubet havayı doldurmuştu. Kayadaki çatlaklardan su sızıyor, her taraf nemle parıldıyordu.

Maggie durup girişe doğru bakarak yağmurun oluşturduğu perdeyi izledi.

"Maggie!" diye seslendi Helena, başının üstündeki lambanın ışığı ona doğru döndü. "Daha derine gelmelisin!"

Maggie olduğu yerde durdu.

Helena yanına geldi. "Girişten uzaklaşmalısın! Yıldırım yeryüzüne ulaşmak için dikey yüzeylerden aşağı doğru hareket eder. Burası güvenli değil."

Maggie vücudunu kuşatan isteksizliği hissediyordu; ilkel, içgüdüsel bir şey onu karanlığın derinlerine gitmemesi için uyarıyordu.

"Al, benim kafa lambamı tak!" Helena lambayı çıkarıp ona verdi.

Birden mağaranın çok uzağından derin bir gümbürtü duyuldu. Ayaklarının altında zemin titredi. Maggie şimşek çakmasını bekledi ama çakmadı.

"Sen de hissettin mi?" diye fısıldadı soluk soluğa.

Kumsala doğru bakan Helena'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet."

"Neydi o?"

Helena başını iki yana salladı. "Belki yıldırım düşmüştür."

"Ama parlama olmadı."

İkisi de bir süre konuşmadı. "Hadi gidelim," dedi Helena sonunda.

Liz ve Joni'nin peşinden mağaranın derinlerine doğru ilerlediler. Maggie karanlıkta herhangi bir şeye takılmamak için kollarını uzatmış yürüyordu, parmak uçlarının sürttüğü kayalar ponza taşı gibi sertti. Dar mağara sonunda neredeyse bir oda büyüklüğünde bir alana açıldı.

"Bakın! Istakoz yakalama sepetleri!" diye bağırdı önden giden Liz, lambasını mağaranın kenarına istiflenmiş bir düzineden fazla sepetlere doğru tuttu.

İnsani olan, insan yapımı bir şey görmek az da olsa rahatlatıcıydı. Maggie sepetlerden gelen tuzlu ve keskin salamura kokusunu alabiliyordu.

"Hadi burada bekleyelim," dedi Liz, Joni'yi sepetlere doğru götürerek.

Joni birinin üstüne oturdu, omuzları çöküktü, dizlerini göğsüne çekmişti.

Maggie oturamayacak kadar huzursuzdu. Fenerin ışığını karanlık, gözenekli çatlaklara tutarak bir ileri bir geri yürü-

yordu. Üzerlerinde tünemiş yarasalar olup olmadığını merak ederek ışığı yukarı çevirdi. Yapışkan kanatların saçlarına çarptığı düşüncesi kapüşonunu yüzüne doğru çekmesine neden oldu.

Birkaç dakika geçti, dışarıda devam eden fırtınanın sesi barınaklarında yankılanıyordu. Maggie mağaranın içini inceleyerek gezinmeye devam etti, lambasının ışığında bazı kayaların parladığını fark etti. Parmaklarını girintiler ve çıkıntılar üzerinde gezdirirken gözüne narin, gümüş bir şey takıldı. Kafa lambasını o yöne doğru çevirip üzerinde ince bir şeyin takılı olduğu kancayı andıran çıkıntıyı aydınlattı.

Başını eğip daha yakından baktı.

"O ne?" diye seslendi Helena.

"Bir şey buldum," dedi Maggie, parmaklarını çıkıntı üstünde gezdirip gümüş zinciri olduğu yerden çıkardı.

Kayadan çıkarırken ışıkta parlayan zincirin klipsine örümcek ağı dolanmıştı.

Şimdi onun ne olduğunu daha net görebiliyordu. "Bir bileklik."

Işık üzerinde gezinirken gümüş halkalara iliştirilmiş harfler olduğunu gördü. "Üstünde bir isim yazıyor."

Gözlerini kısıp bilekliği parmakları arasında çevirdi. Beş harfi okuduğunda vücudu buz kesti.

"*K-A-R-I-N.*"

"Bu onun..." diye fısıldadı. "Karin'in, kaybolan kızın."

"Aynı Karin olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Helena.

"Vilhelm onun burada, Svelle parkurunda kaybolduğunu söyledi," dedi Maggie. "Hem bak, bileklik örümcek ağıyla kaplanmış, yani uzun süredir burada olmalı."

Bilekliği uzattığı Liz onu lambanın ışığında inceledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Maggie.

"Olası görünüyor," dedi Liz. "Bileklik yetişkin birinin bileğine göre yapılmış. Bu onun adı."

"Peki bu mağarada ne işi var?" diye sordu Maggie.

"Acaba bizim gibi buraya mı sığındı?" diye sordu Helena.

Maggie kafa lambasını kaldırıp mağaranın kubbeli tavanına doğru tuttu, soğuk oyuklara bakarken Karin'in bir zamanlar kendisi gibi burada bulunup bulunmadığını merak etti.

39 | JONI

Joni tırnaklarını çıplak baldırlarına batırıp kendini bir sonraki şimşek çakmasına hazırladı.

Diğerleri bilekliği aralarında dolaştırıyor, Karin'i konuşuyorlardı. Korkudan düşünceleri dağılmış olan Joni'yse sohbete katılamıyordu.

Omzunun üstünden mağaranın dar girişine baktı. Dışarıda bir dizi parlak ışık saçan şimşek çaktı. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi, kulakları kanın uğultusuyla dolmuştu.

Yanında duran Liz, "İyi misin?" diye sordu.

Joni sesini çıkarmaya, Liz'e iyi olduğunu söylemeye çalıştı ama yapamadı.

Mağaranın az ilerisinde ikinci kez çakan şimşek geceyi yardı. Onu şiddetli bir gök gürültüsü takip etti.

Joni nefesini tuttu.

Liz ona bakıyor, konuşuyor, fırtınanın yakında dineceğine dair sözler veriyordu ama sesi sanki Joni bir tünelin diğer ucundaymış gibi uzaktan geliyordu.

Diğerlerinden uzaklaştığını, o ilk fırtınanın hatırası tarafından kuşatıldığını hissettiği anda panik içinde iyice yükseldi.

Altı yaşındaydı. Bir fotoğraf çekiminde babasına katılmıştı. Kiraladıkları ev modellerin, tasarımcıların, makyözlerin yarattığı curcuna ve babasının hepsini bastıran sesiyle doluydu. Joni ona tembihlendiği gibi ayak altından çekilmişti. Asistanlardan

biri odasına pizza getirmişti ve tüm o seslere, müziğe rağmen bir noktada uyuyakalmıştı.

Saatler sonra dışarıdaki şiddetli bir gürültüyle uyanmıştı. Örtünün altında dehşete kapılmış bir biçimde donup kalmıştı. El yordamıyla lambaya uzanmıştı ama elektrikler kesikti ve her taraf kapkaranlıktı. Camın dışında orman ürkütücü, vahşi bir flaşla aydınlanmıştı. Joni çığlık atmış, zifiri karanlıkta koridora çıkmış, babasına seslenmişti.

Ama babası orada değildi.

Kimse yoktu.

Sadece bir çocuktu. Elektrik kesintisi olduğunu anlamamıştı. Babası ve arkadaşlarının yan taraftaki bir barda içki içtiklerini, bir jeneratör devreye girdiği için orada ışıkların sönmediğini anlamamıştı. Terk edilmediğini anlamamıştı.

Saatler sonra babası diğerleriyle birlikte geri döndüğünde onu kapı paspasının üstünde uyurken bulmuştu, pijaması çişle ıslanmıştı. Biri onu yatağına geri götürmüş –bunu yapan babası mıydı? Yoksa bir asistan mıydı?– ama üstünü değiştirmemişti.

Ertesi sabah babası akşamdan kalma ve huysuzdu, çekimle uğraşıyordu. Kızına iyi olup olmadığını sormamıştı. Onu yalnız bıraktığı için özür dilememişti. Joni korkusunun, duygularının, varlığının babası için bir sıkıntı olduğunu biliyordu. Kendini görünmez kılmak için içine kapanmıştı.

Birkaç hafta sonra babası Fransa'daki bir çekime gitmek üzere Joni'yi daha önce de yaptığı gibi büyükannesinin Oakscombe'daki evine bırakmıştı. Ancak bu kez geri dönmemişti.

Joni gerçekten görünmezdi.

Bir şimşek daha çaktı, Joni korkusunun tırmandığını, boğazını daralttığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapadı, parmak uçlarını etine batırdı, dişlerini sıktı. Nefesi hırıltılı, hızlı ve sığ bir hâl almıştı.

Rüzgâr ve yağmurla çevrelenmişken bir ses duydu. Duyduğu kelimeler değildi. Arkadaşlarının onunla konuşması değildi, müzikti.

Maggie şarkı söylemeye başlamıştı.

Gözleri hâlâ kapalı olan Joni onu dinledi. Red Hot Chili Peppers'tan "Under the Bridge". Ergenlik yıllarında, kol kola derse giderken söyledikleri bir şarkıydı. Onu uzaklara sürükleyen dehşeti durdurmak için kendini şarkıya vermeye çalıştı.

İkinci bir ses şarkıya dâhil oldu. Yüksek, neşeli, son derece detone ama çok güçlü bir sesti. Helena.

Bir gök gürültüsü daha. *Bir... İ-*

Şimşekler dışarıda dans ediyor, çatalları bir havai fişek gibi yere doğru iniyordu. Fırtına tepelerindeydi. Gerilip mağaraya çarpmasını bekledi...

Istakoz avlama sepetlerinin üstünde oturan Maggie ve Helena şarkı söylemeye devam etti ve sonra Liz de onlara katıldı. Üçünün sesi giderek artarak onu kuşatıyor, mağaranın karanlık odasında yankılanıyor, yağmuru, dalgaları, rüzgârı bastırıyordu.

Joni başını kaldırdı. Dudaklarını araladı. Şarkı söylemeye başladı.

Sesi başta titrek ve inceydi ama söylemeye devam ettikçe müziğin ritminin içinde gezinip ona güç verdiğini hissetti.

Dört arkadaş ıstakoz sepetlerine oturmuş, mağaradan damlayan su ve arkalarında çelik gibi duran dağlarla şarkı söylüyordu.

40 MAGGIE

Şarkı mağaranın boşluğunda güzelce yankılanıyordu. Maggie, Joni'nin buz kesmiş minik elini sımsıkı tutuyordu, diğer eli Helena'nın parmaklarını kavramıştı.

Birlikteydiler. Birbirlerine bağlıydılar. Güvendeydiler.

Şarkı bittiğinde Joni'ye baktı. İfadesi biraz rahatlamış, çatık kaşları yumuşamıştı. Ağzının etrafındaki gerginlik azalmıştı.

Joni arkadaşlarına tek tek baktı. Gözleri yaşlarla buğulanmıştı. Hiçbir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu.

Liz ayağa kalktı. "Gidip dışarıda hava nasıl bakacağım," dedi.

Bir süredir mağaranın içindeydiler, Maggie bitkin ve sıkkındı, çadırlarına dönüp uyumayı çok istiyordu.

Birkaç saniye sonra Liz'in mağaranın girişinden seslendiğini duydu. "Fırtına uzaklaşıyor!"

"Şükürler olsun!" dedi Maggie. "Geri dönebiliriz."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum," dedi Helena. "Islak ve soğuk mağara mı yoksa ıslak ve soğuk çadır mı?"

Mantıklı bir soruydu. Maggie ıstakoz avlama sepetinin üstünden kalktı, uzun süre oturmaktan dizleri kasılmıştı. Yürüyüş botunun topuğu örgüye takılınca sepetlerin üstüne doğru yalpalayıp yığının devrilmesine neden oldu. Bir bağlama şamandırası mağaranın zeminine düştü.

"İyi misin?" diye sordu Helena doğrulmasına yardım ederken.

"İyiyim," diyen Maggie dizlerini silkeledi.

Hâlâ Karin'in bilekliğini tutan eline baktı ve durup düşünmeden bilekliği cebine soktu.

Joni sepetleri düzeltmelerine yardım etti ama bunu yaparken donup kaldı. "Çok tuhaf."

"Ne oldu?" diye sordu Liz.

Joni çömeldi. "Sepetten bir şey düştü."

"O sadece şamandıra..."

"Hayır. İçinde bir şey var." Işığı turuncu renkli bağlama şamandırasına tuttu. Ortası düz bir çizgi hâlinde açılmış, içinden kahverengi bir paket düşmüştü. Paketi almak için uzandığında üzerindeki yırtıktan beyaz bir toz döküldü.

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Joni.

Maggie'nin nefesi kesildi. "O şey mi?.."

Kimse cevap vermedi.

Dördü lambanın parlak ışığı altında şeker beyazı toza baktı.

Maggie kulaklarında nabzının uğultusunu duyabiliyordu.

Bir süre sonra Joni uzanıp işaret parmağını toza daldırdı. Elini ışığa doğru tuttu.

Ardından ağzına doğru götürdü.

"Yapma!" diye bağırdı Maggie, Joni tozu diş etine sürerken.

"Tanrım! Ne olduğunu bile bilmiyorsun!" diye söylendi Liz.

Bir duraksama oldu.

Joni başını kaldırıp diğerlerine baktı. "Evet. Biliyorum."

"Kokain mi?" diye sordu Maggie.

Joni başıyla onayladı.

"Bu mağarada neden bir torba kokain var?" diye fısıldayan Helena endişeyle etrafına bakındı.

Joni önce paketi, ardından bağlama şamandırasını inceledi. "Şamandıranın içine özellikle gizlenmiş."

"Hiçliğin ortasındayız," dedi Helena. "Buraya kim bir torba kokain bırakır ki?"

"Teslimat olmalı," dedi Joni. Sonra diğer sepetin yanına gidip inceledi. Bütün sepetlerin içine turuncu bağlama şaman-

dırası konulmuştu. Bir sonrakine uzanıp parmaklarını sert plastik yüzeyinde gezdirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Maggie.

"Daha fazlası olmalı."

Joni bunu söylerken şamandıradaki çatlağı buldu, bükerek açtı.

Lambasının ışığını içine tuttu, ikinci bir kokain torbası daha vardı.

Kısık sesli bir ıslık çaldı. "Kilolarca zula yapmışlar gibi görünüyor."

Maggie bir kilo kokainin ne kadar ettiğini bilmiyordu ama bunun ciddi bir şey olduğunun farkındaydı.

Helena doğruldu. "Bunları bırakanlar her kimse depolarını bulmamızdan hoşlanmayacaklardır."

"Kesinlikle," dedi Liz. "Buradan çıkmamız gerek."

Ama Joni çoktan bir sonraki sepete içindeki şamandıraya doğru hamle yapmıştı. Kulağına yaklaştırdı. Bir kez salladı. İçindeki boğuk sesi fark etmiş olacak ki, "Dahası var," dedi.

"Şunlara dokunmayı kes! Lütfen!" diye yalvardı Maggie.

Joni şamandırayı bıraktı, ellerini beline koyup mağarayı inceledi. "Burada içinde şamandıralar olan bir düzineden fazla sepet var," diye devam etti. "Hepsinin içinde kokain varsa o yaklaşık on iki kilo eder."

"Değeri ne?" diye sordu Helena.

"Norveç'teki ederini bilmiyorum ama bizim orada sanırım..." Duraksayıp hesap yaptı. "Bir milyondan fazla."

Helena ıslık çaldı. "Istakoz avlamaktan daha kârlı."

"Dün gece körfezden uzaklaşan bir balıkçı teknesi görmüştük. Hatırladınız mı? Belki onlar getirmiştir."

Maggie, boş körfezden çıkan kırmızı ahşap teknenin tablo gibi göründüğünü düşünmüştü. Oysa aynı görüntü şimdi tehlikeli bir şekilde gözünde canlanıyordu. "Sizce bizi gördüler mi?"

Liz başını iki yana salladı. "Hayır, çok uzaktaydılar. Dağ yamacında fark edilmemiz kolay olmaz."

"Eğer kokaini buraya tekne bıraktıysa o zaman bu bir teslimat. Biri de almaya gelecek."

"Başka bir tekne mi?" diye sordu Helena.

"Olabilir," dedi Joni, "ya da biri yürüyerek gelir. On iki kiloyu taşımak mümkün."

Maggie'nin sırtı ürperdi. Bunları almak için gelen kişiyi geçmiş olabilirlerdi. Ormandaki gölgelerin arasında beliren Erik'i düşündü.

Parmak uçları cebindeki bilekliğin üstünde gezindi. "Bu bileklikle bağlantılı olabilir mi?"

Liz omuz silkti. "Tek bildiğim buradan çıkmamız gerektiği. Çadırları toplayıp gitmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Helena sepetleri yerine kaldırırken.

"Dökülen şey ne olacak?" diye sordu Maggie. "Onu ne yapacağız?"

Herkes mağaranın ıslak zeminine dökülen yırtık kokain torbasına baktı.

"Sepeti öyle bırakalım. Belki bir hayvan devirmiş gibi görünür."

"Sen buralarda hiç hayvan gördün mü?" diye sordu Helena.

"Bilmiyorum!" dedi Liz. "Ama onu oynatamayız, torba yırtık. Birinin yaptığı işi örtbas ettiği anlaşılır."

"Ayak izlerimiz kumsalın her yerinde!" dedi Maggie. "Ne tarafa gittiğimizi bilecekler!"

"Hâlâ yağmur yağıyor. Hepsi silinecektir," dedi Liz. "Gitmemiz gerek. Hemen."

Maggie ıstakoz avlama sepetlerine son bir bakış attı. Sonra mağaranın girişine doğru lambasının ışığını takip etti, bu arada parmakları ceketinin cebinde, Karin'in isminin harfleriyle oynuyordu.

41 HELENA

Helena Liz'in peşi sıra kum tepelerinin üzerinden geçiyor, ıslak kumlar botlarına ağır öbekler hâlinde yapıştığından güçlükle yürüyordu. Kumsal bitkileri rüzgârla eğilmişti, iğne gibi sivri, ince yaprakları su geçirmez pantolonuna sürtünüyordu.

Sahil boyunca akan sular kafa lambası ışığında gümüşi renkle parlıyordu. Devam eden yağmura rağmen dağdan aşağı dökülen suların uğultusunu duyabiliyordu.

Maggie ona yetişti, ıslak saçları tutamlar hâlinde yüzüne yapışmıştı. "Keşke kokaini bulmasaydık," dedi ürpererek. "İçimde kötü bir his var."

Helena da aynı fikirdeydi. Bu durum doğanın saf güzelliğini ve yürüyüşlerinin amacını lekelemişti. "Artık annemin küllerini buraya serpmek istemiyorum. Doğru gelmiyor."

"Üzgünüm. Aradığın yer burasıymış gibi hissetmiştin."

Önlerinden giden Liz aniden durdu. Lambasının ışığını kumsalda gezdirdi. "Çadırlar nerede?"

Helena kumların üzerinden dağın alçak yamaçlarına doğru baktı. Ne tuhaftır ki o da çadırları göremiyordu. Lamba ışığıyla etrafı taradı: dağ, kumsal, deniz.

Çadırlar yoktu.

Gözlerini kıstı, kafası karışmıştı. Karanlıkta yönlerini şaşırmış olmalılardı.

"Burada olmaları gerek," diyen Maggie'nin sesinde panik vardı.

Helena su çizgisinin kumsalla buluştuğu yeri bir kez daha taradı.

"Aman Tanrım!" dedi grubun arkasındaki Joni. "Bakın!"

Dördü de olduğu yerde kalakaldı. Joni'nin lambası saatler önce kumsala giriş yaptıkları yere doğru çevrilmişti.

Dağın alçak yamacı artık bir çamur, toprak ve kaya yığınıydı.

"Toprak kayması," diye fısıldadı içlerinden biri.

Işık yıkımı tüm netliğiyle ortaya çıkarırken Helena yavaşa gözlerini kırpıştırdı. Çadırlarını kurdukları yerde şimdi toprak ve kayalardan oluşan bir tepe vardı. Dağ yamacının büyük bir bölümü çökmüştü.

"Hayır... hayır..."

"Çadırlarımız..."

Hepsi aynı anda konuşuyor, sesler şaşkınlıkla yükseliyor, lambaların ışıkları farklı bir sonuca varmak için etrafta dolanıyordu ama giderek genişleyen ışık çizgileri yalnızca daha fazla yıkımı gün yüzüne çıkarıyordu.

Dağ yamacının koca bir bölümü kaybolmuş, sürüklenen kayalar, ağaçlar ve çalılar kumsalın girişini çamurdan oluşan bir çığ gibi kapamıştı.

"Mağaradayken zeminin sallandığını hissetmiştim..." dedi Maggie nefes nefese. "Buymuş. Heyelanmış."

"İnanamıyorum..." dedi Liz. "Şiddetli yağmur kayaları ve toprağı yerinden oynatmış olmalı."

Heyelanın ne kadar büyük olduğuna bakarlarken Helena'nın içi buz kesti. "Mağaraya sığınmamış olsaydık..."

"Ölürdük," diye fısıldadı Maggie kollarını vücuduna sararak.

Bu olasılığın dehşetiyle hepsi sessizliğe büründü.

Helena yerin gümbürdediğini, gevşeyip kayan ve ufalanan toprağın çıkardığı korkunç sesi, telaşla çadırdan çıkmaya

çalışmalarını, üzerlerine dökülen tonlarca toprağın ezici ağırlığını hayal etti.

Ne var ki mağaraya sığınmış olmanın rahatlığı kısa sürdü. "Ama... eşyalarımızın hepsi çadırlardaydı," dedi Liz.

Helena olayın ciddiyetini sindirmeye çalıştı.

Çadır yoktu. Uyku tulumu yoktu. Ocak yoktu. Yemek yoktu. Su yoktu.

Sırılsıklam ve korkmuş hâlde dururlarken panik karanlık bir dalga hâlinde üzerlerine çarptı, şok sarsıcıydı.

O anda Helena'nın aklına başka bir şey geldi –annesinin külleri!– ve ufalanan toprak yığınına doğru koşmaya başladı.

"Helena! Dur!" diye haykırdı Maggie.

Ama Helena durmadı, sendeleyerek ilk toprak yığınının üstüne çıktı, botları çamura battı.

Çadırlarını bulması gerekiyordu! Annesini küllerini almalıydı! Onları burada, bu korkunç toprak yığının altına gömülü bırakamazdı!

"Helena, yapma! Çok tehlikeli!" diye bağırdı Liz.

Helena tutunacak bir kaya arayarak tırmanmaya devam etti. Islak çamurun kokusu burnunu yakıyordu.

Ayakları biraz daha gömüldü, çamur artık dizlerine geliyordu. Kurtulmaya çalıştı ama bacaklarını hareket ettirmek için mücadele verdikçe toprağın botlarını ayaklarından çıkarmak için uyguladığı baskıyı hissedebiliyordu.

Sol ayağını derin çamur içinde sürükledi. Bir adım daha attı ama bu kez daha aşağı çöktü, çamur artık kalçasına kadar tırmanmıştı.

"Helena!" diye çığlık attı arkadaşları.

Helena ellerini kullanarak toprağı kazarken sert taş parçalarına rastladı.

Yüzü gözyaşları ve çamurla lekelendi.

Ardından omuzlarından kavrayıp onu çeken elleri hissetti.

Onlardan kurtulmaya çalıştı ama yapamadı.

Maggie onunla konuşuyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Tekrar tekrar aynı sözü veriyordu.

Ama her şey yoluna girmeyecekti.

Giremezdi.

Annesinin külleri gitmişti.

42 LIZ

Helena onu heyelandan uzaklaştıran Maggie'ye iyice yaslandı. İkisinin de bacakları ve botları çamura bulanmış, saçları kafalarına yapışmıştı.

Toprak yığınından yeterince uzaklaştıklarında Helena kumsala yığıldı. Sırtını büktü, başını eğdi, hırıltılı hıçkırıkları yağmurda yankılanıyordu.

Maggie yanına çömeldi, küçük daireler çizerek sırtını ovarken kısık, sakin bir sesle konuşuyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Helena'nın diğer yanına gelen Liz. "Her şey düzelecek."

Kendi şaşkınlığı ve kederi içinde hapsolan Helena cevap vermedi.

Liz kendini çaresiz hissediyordu. Onun –ya da herhangi birinin– durumu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Külleri geri almak mümkün değildi. Gitmişlerdi.

Ayrıca uğraşmaları gereken daha acil sorunları olduğunu biliyordu. Doğruldu ve dağ yamacına bakıp lambasının ışığıyla heyelanın her tarafını dikkatle taradı.

Joni ona baktı. "Liz? Ne oldu?"

"Buradan çıkış yolumuz. Gitmiş."

Joni'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Maggie omzunun üstünden ona baktı. "Gitmiş mi?"

Liz başıyla onayladı. Yüzlerce ton ağırlığındaki toprak ve kaya yığınına bakıp kumsala çöktü. Üzerinden geçmenin yolu

yoktu, toprak çöküyordu, gevşek kayalar dengesizdi. Bunu denemesi bile imkânsız, hatta ölümcüldü.

"Başka bir çıkış yolu olmalı," dedi Joni.

"Var," diye cevap verdi Liz. Başını çevirip kumsalın diğer ucuna doğru baktı. Ardından bakışlarını bir canavar gibi yükselen dağa çevirdi.

"Blafjell," diye fısıldadı Joni. "Ama... bunu yapamayız. Malzememiz yok, su yok, yiyecek yok, hiçbir şey yok."

"Akarsular, şelaleler var," dedi Liz. "Su bulmak sorun olmaz."

"Ya yemek?"

"Aç olacağız ama hayatta kalacağız." Kalbinin deli gibi çarptığını hissedebiliyordu fakat soğukkanlılığını yitirmemeliydi. Diğerleri ona güveniyordu. "Su geçirmez giysilerimiz ve yürüyüş botlarımız var. Dikkatli olursak bunu başarabiliriz." Ama sonra bir şey hatırladı: "Haritam, onu da çadırda bırakmıştım."

"Benim telefonum yanımda," dedi Joni. "Fotoğrafını çekmiştim."

"Bakayım," dedi Liz, Joni'nin yanına giderek.

Joni haritanın görüntüsüne bakarken iyice hafifleyen yağmur parlak ekranın üstünde nokta nokta birikiyordu.

Birbirlerine sokuldukları anda ekranda bir mesaj belirdi. *Düşük batarya %20.*

Liz'in göğsü sıkıştı.

Joni bildirimi silip nemli baş ve işaret parmağını kullanarak fotoğrafı büyüttü.

"Şu an buradayız," dedi Liz kumsalı işaret ederek. "Yakında hava aydınlanacak. Blafjell'e çıkan yol iyice işaretlenmiştir." Tırmanış hakkında bir şeyler okumuştu, koşulların ağır, yüksekliklerin zorlu ve dik olduğunu biliyordu. "İlk zirve kolay görünüyor. Asıl zor olan sırtı geçmek. Yarım kilometre uzunluğunda ama dar bir alan, bu da yağmur, rüzgâr ya da görüş mesafesi kötü olursa ölümcül olabileceği anlamına geliyor."

Joni kaşlarını çatarak araya girdi. "Sırtı geçsek bile sonra ne olacak? Nerede uyuyacağız? Çadırımız yok... Uyku tulumumuz yok..."

"İşte," dedi Liz bir noktayı işaret ederek. "Burada bir DNT kulübesi var."

"O ne?" diye sordu Joni.

"Bir dağ kulübesi. Norveç'in her yerinde var. Yürüyüşçüler ve dağcılar için kilidi açık bırakılan küçük ahşap kulübeler. İskoçya'daki çiftlik işleri barakalarına benziyor. Odun sobaları var. Orada ısınırız. Kururuz. Şanslıysak yiyecek depoları da olabilir."

"Uzun bir yol gibi görünüyor. Ne kadar yükseklikten bahsediyoruz?"

"Bin metreden fazla," dedi Liz.

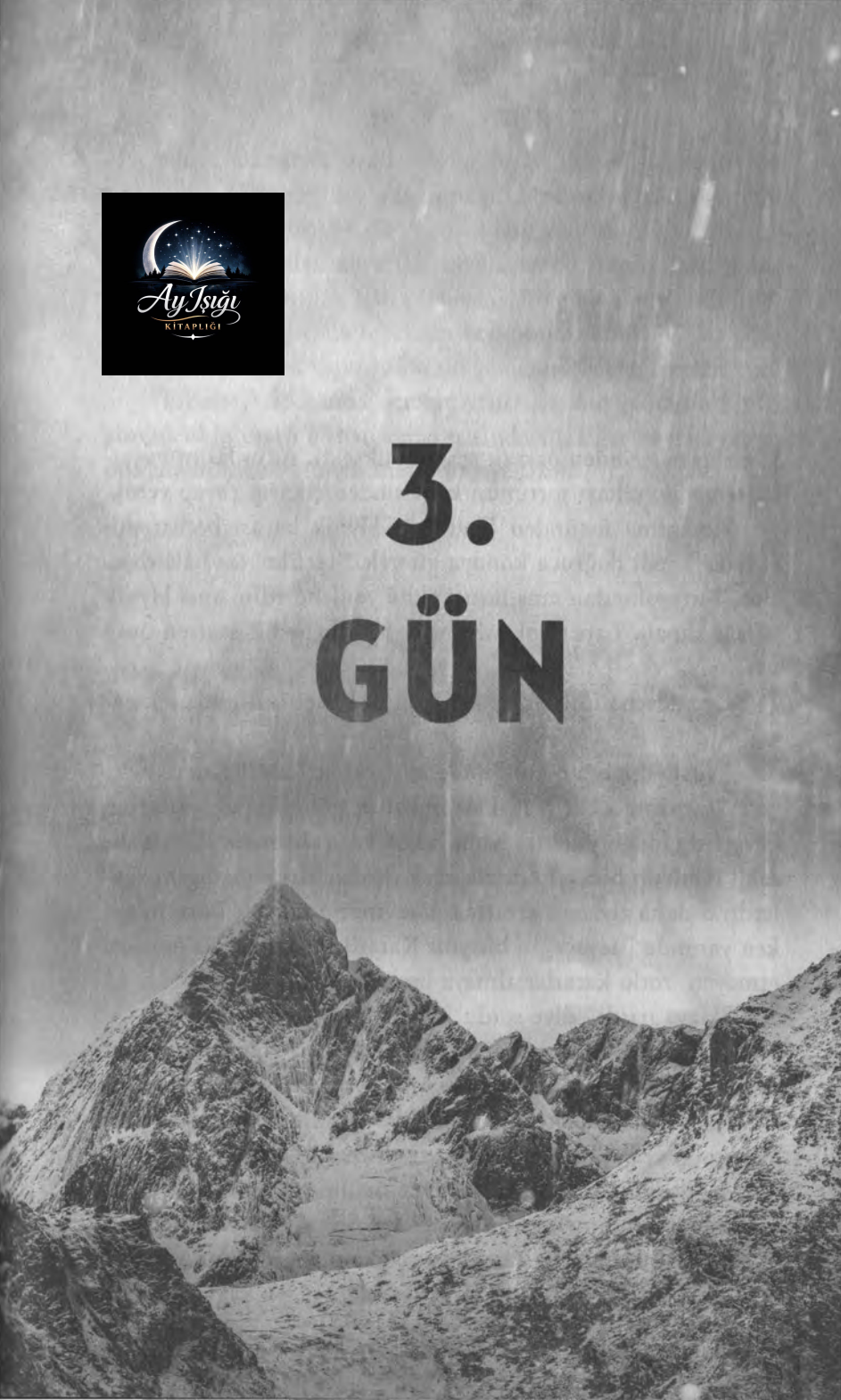
"Sence Helena bunu başarabilecek mi?" diye sordu Joni.

İkisi de Maggie'nin teselli etmeye çalıştığı, yere yığılmış Helena'ya baktı. Çok kötü titriyordu, kollarını kendine dolamıştı, ıslak saçları kafasına yapışmıştı.

"Başarmak zorunda."

Joni dudaklarını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırarak sordu: "Alternatif ne?"

Liz, dalgalı yükseklik çizgilerini dikkatle inceleyerek haritaya baktı. Başını iki yana salladı. "Yok."

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
3.
GÜN

ARAMA

Leif'in telsizinden parazit sesleri yükseldi. Adımlarını yavaşlatmadan cihazı şortunun kemerinden çıkarıp cevap verdi.

Kurtarma üssünden Knut'tu. "Hyvik kayası berbat durumda," dedi doğruca konuya girerek. "Helikopter hâlâ dışarıda. Karayolundan sana ikinci ekibi yönlendirdim ama Hyvik tüneli kapalı. Lanet yol çalışması. Kulübene bir saatten önce varamaz."

Leif adrenalinin daha da arttığını hissetti. Burada tek başınaydı.

"Yürüyüşçüyü gördüğünde telsizini aç," dedi Knut.

"Tamam," dedi Leif. Leif'in babası gönüllü dağ kurtarma görevlisi olduğu yıllarda Knut'la çok kez çalışmıştı. Babası sürekli Knut'un bira içip dertleşecek türden biri olmadığını söylerdi; o daha ziyade kurtarma görevinde zorlu bir durumdayken yanında isteyeceğin biriydi: Kararlı, duygularıyla hareket etmeyen, zorlu kararlar almaya hazır ve hızlı.

"Hava nasıl?" diye sordu Knut.

"Alçak bulutlar var," diye cevaplayan Leif konuşurken koşmaya devam ediyordu. "Görüş orta seviyede. Rüzgâr azalırsa sis alçalabilir." Bu sorun olurdu. GPS konumu olmadan yürüyüşçünün yerini belirleme imkânı olmazdı. Daha önce sis varken dağda bulunmuştu, yüzünüzün önünde tuttuğunuz elinizi görürseniz kendinizi şanslı sayardınız. Son derece tehlikeliydi. Yanlış yöne adım attığınız anda uçurumdan yuvarlanırdınız.

Ancak bu sabah dağda hava çoğunlukla açıktı ya da en azından kulübeden öyle görünmüştü. Yanlış adım atmaya ya da kazaya sebep olacak sis yoktu. Leif anlayamıyordu.

Solukları hızlanmaya başlasa da nefesini mümkün olduğunca düzenli tutmak için çabaladı.

"Onu bulduğunda telsizden konumunu bildir. Çok aşağıdaysa kahramanlık yapma. Ekibin gelmesini bekle, tamam mı?"

"Elbette," dedi ama her saniyenin önemli olduğunu biliyordu. Ekip onun birkaç saat gerisindeydi. Eğer güvenliyse ve ona ulaşabilecek gibiyse bunu deneyecekti.

43 MAGGIE

Sessizce kumsalda ilerliyorlardı. Şafak sökmek üzereydi, dalgalar kıyıya vuruyordu.

Maggie omuzlarını endişe verici biçimde boş hissediyordu; çantasında taşıdığı yiyeceklerin, çadırın ve suyun ağırlığını özlemişti. Üzerlerindeki giysilerden başka bir şeyleri yoktu.

Arkadaşlarının çantalarının ağırlığı altında hantallaşan yürüyüşlerine alışmıştı. Liz boynundaki harita ve sırtındaki çanta olmadan tuhaf biçimde çıplak görünüyordu. Onun yanında yürüyen Joni'nin kolları iki yanında sarkıyordu, bakışları yerdeydi, çıplak bacaklarındaki ince tüyler diken diken olmuştu. Islak saçlarını tutan bandanası başının bir yanına kaymıştı. Ancak en kötü görünen Helena'ydı. Pantolonu çamur, yüzü kir içindeydi. Makyajdan eser kalmamıştı. Saçı keçeleşmiş, tutamları birbirine dolaşmıştı. Bitkin ve çok solgun görünüyordu.

Maggie rüzgârın kıyıya savurduğu yosun yığınının üstünden atladı, sinekler bir süre etrafında uçuşup çamurlu mor taytını inceledikten sonra kumsalın ilerisine doğru yol aldı.

Vilhelm'in bir önceki kamp yerlerine bıraktığı balığı nasıl ziyan ettiklerini düşündü. Midesi şimdiden boş olduğunu hissettirmeye başlamıştı, önceki gece doğru düzgün bir şey yiyebilmiş olmayı isterdi.

Körfezin kuzeyine ulaştıklarında Blafjell'in eteğinde durdular. Maggie boynunu iyice geri yatırıp başını kaldırdı.

Bakışları siyah, pürüzlü kayalardan oluşan duvarın üzerindeydi. Sabah bulutlarına doğru yükselen ikiz zirve, iki başlı bir canavara benziyordu. Zirveler dar, dik kenarlı bir sırtla birbirine bağlanıyordu. Parkurları üzerindeki yol aşağıdan tekinsiz görünüyor, kıvrımlı kaya katmanları arasında hızla gözden kayboluyordu. Maggie'nin içine soğuk, huzursuz edici bir his yayıldı.

Dönüp arkalarında bıraktıkları çöken dağ yamacına baktı. Yüzlerce ton toprak ve kaya enkaz yığını hâlinde duruyordu. Bir adım daha atmayı reddederek kamplarını orada kurmak onun fikriydi. Hiçbir malzemelerinin olmaması, Helena'nın annesinin küllerini kaybetmesi, erzakları olmadan bir dağa tırmanmak üzere olmaları onun suçuydu.

Blafjell'in devasa varlığıyla karşı karşıya gelmek korkusunun artmasına neden oldu. Arkasını dönüp kaçmak istedi. Tüm bunların yok olmasını diledi. Yeterince formda değildi. Yeterince güçlü değildi. Yeterince cesur değildi.

Ama tırmanmaktan başka seçeneği yoktu. Bunu yapmak *zorundaydı*.

Büyük bir kayanın üstüne boyanmış ilk soluk kırmızı T işaretine baktı. Ona doğru gidip sanki kutsal bir objeye dokunuyor, güvenli geçmeyi diliyormuş gibi avucunu işaretin yanına bastırdı. Tırnaklarının dibine toprak birikmişti, elinin arkasında lanet bir kaşıntı vardı.

Joni sessizce yanına geldi ve elini Maggie'nin elinin yanına koydu.

Ardından Liz ve Helena da yanlarına gelip avuçlarını kayaya yasladı.

Hiç konuşmadılar. Dördünün eli de kayanın üstündeydi.

Maggie her birinin gözlerine baktı.

Orada, elleri parkur işaretinin üstündeyken kalbinin içinde güçlü, şiddetli bir şeyin ateşlendiğini hissetti: Bunu yapabilirlerdi.

Maggie bu dağa tırmanabilirdi. Arkadaşlarını güvende tutabilirdi. Kızına geri dönebilirdi.

Konuşamayacak kadar yorgunlardı, durmaksızın tırmanmaktan bacakları iyice güçsüzleşmişti. Bir saat geçti. Ardından bir saat daha, sonra bir saat daha.

Maggie çaresizce dinlenmek istiyordu ama ne anlamı vardı? Dağ hâlâ onları bekliyor olacaktı. Durmak sadece yeniden başlamak zorunda kalacakları anlamına geliyordu.

Yukarıda hava soğuktu, yamacı döven sert rüzgâr sırtındaki teri kurutmuştu. "Çok soğuk," dedi.

"Her yüz metrede sıcaklık bir derece azalıyor," diye açıkladı Liz.

Joni panikledi. Grupta şort giyen tek kişi oydu. "Yani zirveye ulaştığımızda hava kumsaldakinden on derece daha mı soğuk olacak?"

Liz başıyla onayladı.

İleride ayağı taşa takılan Helena tökezledi. Öne doğu sendeleyip ellerinin ve dizlerini üstüne düştü. Maggie yanına koştu, dirseğini tutup kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Sadece başım döndü. İyiyim."

"İleride şelale var," dedi Maggie parmağıyla işaret ederek. "Hadi biraz mola verelim."

Üstünden akan su nedeniyle dik kaya yüzeyinin bir kısmı beyaz görünüyordu. Şelale, çatlaklarda büyüyen eğrelti otlarının üzerine dökülüyordu.

Yoldan uzaklaşıp yürüyüş botlarına dolarak çoraplarının altında bir katman oluşturan toz toprakla kaplı dağ eteğinde ilerlemeye çalıştılar.

Yaklaştıkça şelalenin uğultusu kulaklarını doldurdu. Maggie avuçlarını birleştirdi ama güçlü akıntı avuçlarına çarpıp suyu yüzüne sıçrattı.

Akıntının daha yavaş olduğu bir nokta bulup bir kez daha denedi ve ellerine içebileceği kadar su doldurmayı başardı. Suda

taş, toprak ve mineral tadı vardı ama yine de kana kana içip midesini doldurdu.

"Hadi," dedi Helena'yı yanına çekerek. "İç."

Helena dediğini yaptı. Biraz içti, sonra yüzüne su çarpıp yanaklarındaki ve şakaklarındaki çamuru temizledi, gözlerin altında oluşan çukurları ıslattı.

Liz omuzları çökük hâlde diğerlerinden uzakta oturuyordu. Onu gücü ve enerjisi bitik, yüzü solgun, bakışları donuk görmek Maggie'yi endişelendirdi. "Ceplerinde işe yarar bir şey olan var mı?" diye sordu Liz, kendi ceplerini yoklayıp bir paket kâğıt mendille kafa lambasını masa gibi düz bir kayanın üstüne bıraktı.

Joni uzanıp telefonunu ve yarım paket sakızını koydu.

Helena fenerini bıraktı, ceplerini karıştırıp bir ruj buldu. Bir süre baktı, ardından kapağını açıp dudaklarına sürdü. Gözleri kısa bir an için kapandı. Maggie ruj kokusunun Helena'yı kayalık dağ yamacından uzaklaştırdığını hayal etti. Gözlerini açıp çenesini kaldırırken omuzları da hafifçe dikleşti.

"Helena geri döndü," dedi Maggie göz kırparak.

Helena gülümsemeyi başardı.

"Maggie, sende ne var?" diye sordu Liz.

Maggie çok sayıda gizli ceplerin birinde mucizevi bir atıştırmalık bulma umuduyla üzerini yokladı ama tek bulduğu kalp şeklinde küçük bir deniz kabuğu, toka ve Karin'in bilekliği oldu.

Parmaklarını nazikçe gümüş harflerin üstünde gezdirdi, nedense bilekliğin varlığı önemli gibi geliyordu. "Sizce," dedi usulca ve onu rahatsız eden düşüncesini dile getirdi, "Karin mağaradaki kokaini buldu mu? Acaba bir şekilde o da bu işe karıştı mı?"

Diğerleri ona baktı.

"Belki de bu yüzden kayboldu..."

Çıkan tek ses şelalenin uğultusuydu.

Arkadaşlarından birinin, *Elbette hayır! Saçmalama!* demesini istedi. Ama kimse konuşmadı.

Bir tıkırtı sesi hepsinin başını kaldırmasına neden oldu. Biraz uzaklarındaki dağ yamacından minik taşlar yuvarlanıyordu. Bir tür taş şelalesine benziyordu, minik taşlar dik yamaçtan sekerek kayarken diğerlerini de yanlarına alıp aşağı düşüyordu.

Maggie donup kaldı, toprağın daha da gevşemesini, gümbürtünün başlamasını bekledi. Dağ yamacının ayaklarının altında titremesini, zeminin kaymaya başlamasını bekledi.

Ama daha fazla bir şey olmadı. Minik taşlar yere indi ve durdu.

Kimse yorum yapmadı. Hepsi bölgenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Çok dikkatli olmaları gerektiğini de.

Maggie ayağa kalkıp tırmanmaya devam etti.

44 | HELENA

Parkur dik ilerliyor, yürümekten ziyade büyük bir mücadele vermeleri gerekiyordu. Taş ve kayalarla kaplı yolda Helena ellerinden destek alarak tırmanıyordu. Fazlasıyla dik bir bölümde yürüyüşçülerin kendilerini yukarı çekmesine yardımcı olmak için kayaya zincir monte edilmişti.

Helena çok açtı. Tuzlu, atıştırmalık yiyeceklerden istiyordu; kavrulmuş yer fıstığı ya da deniz tuzlu, elma sirkeli krakerler veya bir dilim kaliteli çedar peyniri olabilirdi. Tam şu an bir parça peynir için ne kadar ödeyeceğini düşündü.

Binlerce sterlin verirdim, diye geçirdi içinden.

Önünde, Joni bir kayanın gri çıkıntısına tutunup inleyerek kendini yukarı çekti. Vücudu gerildiği sırada ceketinin iç cebinde bir şişkinlik belirdi.

Tuhaf, diye düşündü Helena. Şekil bir telefon ya da yarım paket sakız olamayacak kadar büyüktü ve Joni daha önce ortaya sadece bu ikisini koymuştu.

"Joni?" diye seslendi ve ona yetişmeye çalışırken yanaklarını şişirerek nefes verdi. "Cebinde ne var?"

Joni'nin parmakları ânında cebine gitti. "Mendil," dedi yavaşlamadan.

Ses tonu fazla umursamaz, cevabı fazla hızlıydı. Helena onun yiyecek bir şey saklayıp saklamadığını merak etti.

"Bir tane alabilir miyim?"

Joni duraksadı. "Ne için?"

"Çişimi yapmam gerek."

"Onları tasarruflu kullanmalıyız," dedi Joni yürümeye devam ederken.

Joni tırmanırken Helena bakışlarını arkadaşının cebindeki şişkinlikten ayırmadı. Mendil olamayacak kadar büyük ve sert bir şeye benziyordu.

"Cidden," dedi Helena ona yetişemeye çalışarak. "Cebindeki ne?"

Joni duymamış gibi davrandı.

Helena nefes nefese, güçlükle ilerleyip nihayet ona yetişti. Bir elini Joni'nin koluna koydu.

Joni gözlerini kısarak ona döndü. "Ne var?"

Helena nefes aldı. "Cebinde ne var?"

Joni onu başından savıp yola devam etmeyi denedi.

Helena peşinden gitti, öfkesi onu hızlandırmıştı. Ama sonra aniden durdu. Neler olduğunu anlayıp gözlerini kırpıştırarak Joni'nin arkasından baktı. "Aman Tanrım! Bunu yapmış olamazsın!"

Önden giden Joni durdu.

Onlara yetişen Maggie ve Liz, "Neler oluyor?" diye sordu.

Joni yavaşça dönüp arkadaşlarına baktı. Yüzü bembeyazdı.

Helena ona dik dik baktı. "Lanet kokaini çaldın!"

Joni'nin ifadesi tuhaftı; gözleri sert baksa da parlıyordu. "Torba zaten yırtılmıştı. Ne işlerine yarardı ki?"

"Onu almak için geri mi döndün?" diye sordu Liz dehşet içinde.

"Ne olmuş?"

Mağaradan son çıkan Joni olmuştu. Torbayı alıp ceketinin cebine tıkıştırmış olmalıydı.

"Onu neden aldın?" diye sordu Liz. Sesi şaşkın ve kısık çıkmıştı.

Joni omuz silkti. "Enerjimiz azalırsa üstesinden gelmemize yardımı olur."

Helena irkildi. "Lanet bir dağın ortasında kokain çekmemizi mi istiyorsun? Aklını mı kaçırdın? Bir müzik festivalinde değiliz! Issız bir dağın yamacındayız! Kendimizi toparlayıp dağdan inemezsek burada ölürüz!"

"Hepimizi tehlikeye attın!" diyen Maggie'nin sesi güçsüzdü.

Joni köşeye kıstırılmış bir hayvan gibi bakıyordu. Hatalı olduğunda saldırıya geçerdi.

"*Ben* mi sizi tehlikeye attım? Çadırlarımızı dağın dibine kurmak benim fikrim değildi..."

Maggie çok utandı. "Özür dilerim, aklıma asla..."

"...fırtına uyarısına rağmen vahşi doğada yürüyüş yapmak da benim fikrim değildi!"

Kızarma sırası Liz'deydi.

"Kokain sizi o kadar endişelendirdiyse," diyen Joni paketi cebinden çıkarıp aralarındaki bir kayanın üstüne attı, "o zaman ondan kurtuluruz."

Helena torbaya baktı. Joni paketi saran bandın bir kısmını kullanarak yırtığı kapamayı başarmıştı. "Ondan kurtulamayız! Birileri uyuşturucuyu almaya gelecek ve bir paketin kayıp olduğunu anladıklarında hiç mutlu olmayacak." Başını iki yana salladı. "Hiç düşünmüyorsun! Senin sorunun bu, Joni!"

"Benim sorunum bu mu?" diye çıkıştı Joni kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Biri bu."

"Sen ne ara bu kadar tutucu oldun?" diyerek meydan okudu Joni. "Eskiden ilk çeken olmak için hemen öne atlardın."

"Evet. Bir kulüpte. Hafta sonlarında. Yirmili yaşlarımda. Bir dağ yürüyüşünde değil! Norveç'e kafa bulmaya gelmedim, buraya gelme nedenim arkadaşlarımla zaman geçirip annemin küllerini serpmekti." Binlerce ton toprağın altında kaybolan külleri yeniden hatırlayınca kalbi acıyla sızladı. Onları geri alamazdı. Gözlerini kısıp Joni'ye baktı. "Ama *senin* bunu umursayacağını sanmam."

Joni tartışmanın hızla kayan ekseni karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu da ne demek?"

Maggie ellerini kaldırdı. "Lütfen–"

"Ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun!" diye bağırdı Helena. "Annem ölürken orada değildin. Cenazesinde yoktun. Sonrasında da ortalarda görünmedin."

Joni tokat yemiş gibiydi. Hiç kıpırdamadan dururken sığ nefesleriyle göğsü inip kalkıyordu.

"Annem cenaze töreninde hangi şarkının çalmasını istedi, biliyor musun?"

Joni yutkundu.

"Seninkilerden birini. *Rainbows*. Annem son dileklerini yazmış: *Joni Rainbows'u söylesin.* Ama sonra parantez içine şunu eklemiş, *Joni orada olmazsa CD'den çalınsın.*" Helena nefes aldı. "Bunu görmek kalbimi parçaladı çünkü annem bile gelmeyeceğini biliyordu."

Joni gözlerini hızla kırpıştırdı. "Gelemezdim. Turnedeydim. Konserim vardı."

"Programını kontrol ettim," dedi Helena gözlerini ondan ayırmadan. "Konserin yoktu."

45 | JONI

Joni utançla doldu. Helena haklıydı, konseri yoktu.

Helena, "Turne tarihlerini kontrol ettim," derken dudakları doğru düzgün hareket etmiyordu bile. "Cenazeden önceki gece Madrid'deydin, sonraki konserin iki gün sonra Prag'daydı. Yetişebilirdin. Zaman vardı." Sesi titreyerek sordu: "Anneme veda etmekten daha önemli ne işin vardı?"

Joni arkadaşlarının hepsinin bakışlarını üstünde hissetti. Peş peşe yutkundu, nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Helena cenaze bilgilerini mesajla gönderip şarkı söyleyip söylemeyeceğini sorduğunda Joni turnenin ortasındaydı. Kırk sekiz saat içinde uçakla gidip gelmenin zahmetli olacağını biliyordu. Programı çok sıkışıktı –otuz üç günde yirmi yedi konser– bu yüzden baskıyı azaltmak için bu kısa araya ihtiyacı vardı.

Turnenin nasıl bir şey olduğunu açıklamak imkânsızdı. Çılgın, berbat, çarpık bir gerçeklikti. Uyuşturucu ve alkol, saat farkının neden olduğu sersemlik. Korkunç bir uykusuzluk. Vücudunu asla terk etmeyen ya da uyumasına izin vermeyen adrenalin. Çığlık atan hayranlar. Her hareketini takip eden medya. Gözüne sokulan kameralar.

Verecek hiçbir şeyi kalmadığını bilerek her gece farklı bir arenaya çıkmaktı. Hayranları adını haykırıp Joni Gold'u beklerken sahnenin kenarında durup yüzler deryasına bakmaktı. Ancak artık o kendi değildi. Yüzüne bir gülümseme kondurup

göz kamaştıran ışıkların altına adım atan ve kollarını iki yana açarak, *Merhaba Brooklyn! Merhaba Sydney! Merhaba Tokyo!* diyen bir başkasıydı. Joni'nin tek istediği dertop olup karanlıkta kalmaktı çünkü ait olduğu yer orasıydı. Ama yapamazdı. Bir yerden enerji bulup koca bir stadyumu onunla doldurması gerekiyordu. Ne var ki onun enerjisi kalmamıştı. Sadece bir kabuktu. İçi boş, kırık bir kabuk! Bu yüzden ihtiyaç duyduğu enerjiyi bulabildiği her yerden –kafein, kokain, antidepresan, şampanya, votka, nikotin, ketamin– almalıydı.

Eve dönme, büyüdüğü kasabadaki küçük, saygın bir kilisede olma, onu tanıyan, destekleyen, ona inanan insanları görme fikri... Bunu yapamamıştı.

Helena'nın annesi hastalandığında onu görmeye gitmemişti. Şimdi o ölmüştü. Joni, cenazeye gidip tüm kilisenin önünde şarkı söylemeye ve insanların övgüsünü almaya layık görmemişti kendini. Bu yüzden gitmemişti. Bir otel odasında tek başına oturup kör kütük sarhoş olmuştu.

"Benim... benim zamanım..." diye açıklamaya çalıştı. "Kötü bir durumdaydım. Anneni o şekilde uğurlamak istemedim."

"Bu yüzden de hiç veda etmemeyi tercih ettin," diyen Helena'nın gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Çiçek gönderdim–"

"Muhtemelen menajerinin ayarladığı büyük, gösterişli bir buket. Ben orada seni istedim. Annem senin orada olmanı istedi. Sonraki haftalarda aramadın bile. Sadece görkemli, güzel hayatına devam ettin ve beni yalnız bıraktın." Son üç kelimeyi söylerken Helena'nın sesi titredi.

Joni'nin gözleri doldu. Boğazının daraldığını hissetti. Dağdaki oksijenin nefes almasını güçleştirecek kadar az olduğunu hissetti. Yan yana duran Liz'le Maggie'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Özür dilerim," dedi Joni sonunda. "Böyle hissettiğini bilmiyordum. Anneni önemsiyordum–"

Helena başını iki yana salladı. "Sen sadece kendini önemsiyorsun."

"Helena..." dedi Liz usulca.

"Araya girip onu savunma," diye tersledi Helena.

"Ben öyle bir şey–"

"Herkes onun şakşakçılığını yapıyor. Ondan bir parça ilgi gördüğünde minnettar kalıyor. Sen de aynısını yapıyorsun, Maggie. Düğününde jet sosyetenin süperstarı olarak boy gösterdi, mikrofonda kendi istediğini yaptı ve herkes onun bir kahraman olduğunu düşündü. Sonra onu bir daha görmedin. Boşanma sırasında da Phoebe'yi tek başına büyütürken de yanında yoktu. Bana yanıldığımı söyleyebilir misin?"

Maggie bakışlarını yere indirirken üzgün görünüyordu.

"Parlayan her şey altın değildir," dedi Helena. "Benim için arkadaş, ihtiyacın olduğunda yanında olandır. Anne baban öldüğünde, boşanırken, hayat o kadar da günlük güneşlik değilken. Sadece tatillerde ve bayramlarda ya da ailece bir Noel deneyimlemek istediğinde kalacak bir yere ihtiyacın olduğunda değil."

Joni göğsü sıkışıyormuş gibi hissetti. "Benim hayatımı anlayamazsın!"

"Çabuk! Gitarını al! Bu güzel bir nakarat cümlesi."

"Siktir git," diye bağırdı Joni, artık yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Arkasını döndü. Zihni dört dönüyor, adrenalin seli kaslarının yorgunluğunu ve bitkinliğini alıp götürüyordu. Liz'in bağrışlarını duymazdan gelip koşmaya başladı.

Rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Rüzgâra karşı hayal kırıklığı, acı, *ne-olduğunu-bilmiyorum!* duygusuyla çığlık attı. Sadece bu dağ yolundan başka bir yerde olmak istediğini biliyordu.

Derisi yüzülüyor gibi hissetti. Kokain istiyordu. Kendinden uzaklaşmak istiyordu.

"Dur dedim!" diye bağırdı Liz.

Joni arkasını döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Maggie.

Liz'in yüzü buruşmuştu. Kumsalı işaret ediyordu. "Bakın! Aşağıda biri var."

46 LIZ

Liz, aşağıdaki kumsalda bir kişinin silüetini seçebiliyordu.

"O kim?" diye fısıldadı Maggie.

Liz gözlerini kısarak görüşünü keskinleştirmeye çalıştı ama tek görebildiği başka hiçbir hareketin olmadığı kumsalda bir figürün ilerlediğiydi. "Her kimse mağaraya gidiyor."

Yan yana dururlarken gerginlikleri arttı, Joni ve Helena'nın tartışması arka planda kalmıştı.

Maggie başını iki yana sallayarak, "Kumsala inen yol toprak kayması yüzünden kapandı. Oraya nasıl girmiş?" dedi.

Liz denize doğru baktı. "Görünürde tekne yok."

"Dağ yolunda da kimseye rastlamadık," diye ekledi Helena.

"Yoksa..." diye söze giren Liz aklındaki düşünceyle buz kesti, "...bunca zaman orada mıydı?"

"İçeri giriyor!" dedi Maggie kollarını vücuduna dolayarak.

Sessizce durup yalnız figürün mağaranın ağzında kaybolmasını izlediler.

Liz, onun cebinden fenerini çıkardığını, ışığın ıstakoz avlama sepetlerine doğru giden yolu aydınlattığını hayal etti. Yere dökülen tozu ve devrik sepeti fark edecek miydi? Paketlerden birinin eksik olduğunu anlaması ne kadar sürecekti?

"Anlayacak, değil mi?" diyen Maggie'nin sesi panik doluydu. "Birinin kokaini aldığını anlayacak."

"Özür dilerim," dedi Joni usulca, sesi üzgün geliyordu. Elleri iki yanına düşmüş, başı öne eğilmişti. "Her şeyi berbat ettim. Onu almamalıydım, çok özür dilerim."

Kimse bir şey demedi.

Tüm gözler mağaradaydı.

"Sence aşağıdaki kim?" diye sordu Maggie sesini alçaltıp.

"Herkes olabilir," dedi Liz ceketinin yakasını çekiştirerek. Her kimse onunla karşı karşıya gelmek istemediğini biliyordu.

Önlerindeki kayanın üstünde duran kokain torbasına baktı. "Bununla ne yapacağız?"

"Dağdan aşağı at!" dedi Maggie.

"Hayır!" dedi Joni öne çıkarak. "Eğer biri bunu aramaya gelirse geri vermek en iyisi olur." Cebine koymak üzere torbayı aldı ama Liz yanına gidip elini uzattı.

Joni'nin gözleri Liz'in avucuna kaydı. Bakışları donuktu, gözlerinin altında geniş halkalar vardı. Parmakları kokain paketini sarmıştı. Liz durumun ne kadar kötü olduğunu merak etti. Joni'nin uyuşturucu kullanmasının ortama uyum sağlamak, tempoya ayak uydurmak için olduğunu düşünmüştü, belki de öyle düşünmek istemişti. Ama Joni'nin –bu şartlar altında bile– kokain çalma riskine girmesi onu endişelendirmişti.

Torbayı uzatmasını beklerken Joni'yle göz geldi.

Dağ yamacında soğuk, keskin bir rüzgâr esti.

Bir süre sonra Joni kokaini Liz'in avucuna bıraktı. Ardından sanki aniden üşümeye başlamış gibi kollarını kendine doladı.

Liz torbayı ceketinin en geniş cebine sokup fermuarı çekti.

Başını çevirdiğinde Helena hâlâ mağaraya bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Maggie.

"Mağaradaki her kimse kokainin bir kısmının kaybolduğunu anlayacak. Sonra onu aramaya başlayacak." Durup diğerlerine baktı. "Blafjell'den tek çıkış yolunun üstünde duruyoruz."

Arkadaşlar birbirlerine baktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Liz.

ARAMA

Leif dağın bir sonraki bölümüne tırmanıyordu. Eğim dikleşmişti, bu yüzden büyük kayalara tutunup kendini çekmek için iki eline de ihtiyacı vardı. Çabuk varmak adına bir dizi zikzakla daha yavaş yükselen parkurdan çıkmıştı. Leif'in izledi yol –eğer düşmezse– ona yarım saat kazandıracaktı.

Bir çıkıntının üzerinde hareketsiz yatan yaralı kadını düşündü, her saniyenin önemli olduğunu biliyordu. Yüksek irtifada, uzun süre doğa şartlarına maruz kalmak iyi değildi. Yaraları ciddiyse çoktan geç kalmış olabilirdi.

Tırmanırken tişörtüyle çantası arasında biriken teri hissedebiliyordu. Kendini büyük bir kayanın üstüne çekti, dikkatli gözlerle etrafına bakarken tetikteydi.

Çocukken buraya sık sık Erik'le gelirdi. İkisi de iyi tırmanıcıydı. Öyle ki bu öğrenilecek bir şey gibi gelmemişti onlara, orada yaşadıkları için dağlara tırmanmak gündelik hayatlarının bir parçasıydı. Kasabalarında düz arazi yoktu. Vadi tabanı dışında futbol oynayabilecekleri bir yer bulunmuyordu ve orası da yazın büyük kısmında nemli, kış mevsiminde de karla kaplı olurdu. Bu yüzden Erik ve Leif futbol oynamak yerine dağa tırmanırdı.

Leif büyüyüp de Avrupa'da başka yerleri ziyarete gittiğinde kare şeklindeki bahçeleri, beton ve tuğladan yapılma geniş alanları görüp çok güzel bir yerde yaşadığını anlamıştı.

Erik'in üç gün önce Svelle parkuruna çıktığını biliyordu. Ona söylemeden öylece gitmişti. Adını kayıt defterine yazmış, çantasını sırtlamış ve yola koyulmuştu. Her daim ketum davranmıştı. Kapalı bir kutuydu. Leif'i asla içeri almamıştı.

Belki ben de farklı değilim, diye düşündü Leif.

Başını kaldırıp önce dağın tepesine, ardından sırtta ilerleyip ikinci zirveye baktı. Erik'in nerede olduğunu merak etti. Alman yürüyüşçülerin sözlerini düşündü. *Genç bir adam. Yalnız. Başı ellerinin arasında.*

Bu görüntü ona babalarının cenazesini hatırlattı; Erik ilahinin ortasında kalkmış, kapıyı tekmeleyerek açarak kendini dışarı atmıştı. Leif onu daha sonra mezarlıkta değil, babalarının sabah kahvesini içerken kuşların sinek yakalamak için pike yapmalarını izlediği otelin aşağısındaki göl kenarında bulmuştu. Erik bir banka çökmüştü, başı ellerinin arasındaydı, parmaklarını şakaklarına bastırmıştı. Leif onunla konuşmaya, her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmış ama Erik bağırmış, dağlara tırmanıp kurtarma ekiplerinin hayatlarını tehlikeye atma hakları olmayan turistler hakkında ağzına geleni söylemişti. Öfkeliydi, acı çekiyordu, suçlayacak, saldıracak birilerini arıyordu.

Erik Svelle parkurundaysa şimdiye kadar tamamlamış olması gerekirdi. Birbirlerine denk gelmeleri gerekirdi.

Leif bir kez daha etrafa bakındı.

Kardeşinden hiçbir iz yoktu.

47 MAGGIE

Maggie hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Bacak kasları biriken laktik asitle yanıyordu, şakaklarında şiddetli bir zonklama vardı, kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Helena ve Joni birbirlerine tek kelime etmemişti. Bitiremedikleri tartışma havayı ağırlaştırıyordu. Helena en önde yürüyordu, Joni arkadaydı. İkisinin kini arasında sıkışıp kalmış Liz ve Maggie de sessizce ilerliyordu.

Rüzgâr şiddetlenmesine rağmen Maggie'yi sıcak bastı. Durup ceketinin fermuarını açtı ve çıkarıp beline bağladı. Çilli kolları pembeleşmişti. Sırtını rahatlatmak için bir sağa bir sola doğru esnedi.

Maggie'ye yaklaşan Joni'nin bakışları yerde, ifadesi kasvetliydi. Bir tutam saçı bandanasından çıkmıştı. Otelin sahnesinde onu cana getiren enerji ve ışıltı sönüp gitmişti, şimdi yorgun ve kırılgan görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Maggie.

Joni başını iki yana salladı. "Ben berbat bir insanım."

"Böyle söyleme."

"Helena'nın hakkımda söylediği her şey doğru. Annesi öldüğünde yanında değildim. Olmalıydım. Ve sen, Mags," derken gözleri doldu, "o konuda da haklıydı. Aidan'la ayrıldıktan sonra seni yeterince aramadım. Seni yüzüstü bıraktım."

Belki bunda doğruluk payı vardı. O zamanlar Maggie kendini terk edilmiş hissetmişti ama zaten düşmüş birine bir tekme daha atmanın anlamı yoktu. "Uzaktaydın. Anlıyorum."

"Ama anlaman gerekmemeliydi! Ben güvenebileceğin türden bir arkadaş olmak istiyorum. Liz ve Helena gibi."

Joni haklıydı, Liz ve Helena muhteşemdi. Şu an kirada oturduğu evi Liz bulmuş, bir hafta sonunu feda ederek taşınmasına yardım etmişti. Helena da dolapları dolduracak kadar erzak ve iki şişe şampanyayla gelmişti. "Kadehlerimizi özgürlüğüne kaldıralım!"

"Seni arayabilir, mesaj atabilir, Phoebe için bir şeyler gönderebilirdim. Ama yapmadım," dedi Joni. "Bende bir sorun var. Hoş bir şeyler yapmayı düşünüyorum ama sonra onu yerine getiremiyorum!"

Maggie, Joni'nin ânı dolu dolu yaşadığını, bazen durup bunun dışındaki gerçekliği düşünmediğini biliyordu. İçmeye çıktıysa asla erken başladığını ya da sonrasında yaşayacağı sersemliği düşünmezdi. Joni'nin uzakta olduğu zamanlarda onlar yokmuş gibi hissettiğinden şüpheleniyordu. Bunun nedeni Joni'nin duygusuz ya da bencil olması değildi, o sadece başka bir anda yaşıyordu ve dostları o ânın bir parçası değildi.

"Üçünüz... Siz benim her şeyimsiniz." Joni'nin gözleri yaşlıydı. "Ama ben... bunu berbat edip duruyorum."

"Biz hep yanında olacağız. Seni seviyoruz."

"Ama ben sizi hak etmiyorum. Hiçbirinizi. Yaptığım şeyler..." dedi önce Helena'ya, ardından Liz'e bakarak. Başını iki yana sallayıp sustu.

"Joni?"

"Üzgünüm. Sohbetim pek iyi değildir. Sanırım... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Cevap beklemeden adımlarını hızlandırıp Maggie'nin yanından ayrıldı.

Taşlı yol kayaların arasından geçerek dik şekilde yükselmeye devam etti. Seyrekleşen bitki örtüsü sert otlar ve kayalar

arasındaki çalılardan ibareti. Maggie birkaç haftaya yürüdükleri patikanın kar altında kalacağını hayal etti.

Elini cebine sokup bilekliğe dokundu. Soğuk gümüşü parmaklarının arasına alıp Karin'in ismini oluşturan harfleri tespih gibi çekti.

Düşünceleri ormanda patikadan çıkıp diğerlerinden ayrıldığı âna kaydı. Kaybolduğunu anladığı anda içini kaplayan korku dalgasını hatırladı. Ormanda yalnız olmanın soğuk dehşetini. Sonra Erik'in gölgelerin arasında belirip ona bakışını. Kısık gözlerindeki karanlık, huzursuz eden bakışı. *Karin*, diye fısıldayarak kanını dondurmasını.

Maggie daha hızlı çekmeye başladığı harfleri tek tek hissetti.

Kumsalda mağaraya girdiğini gördükleri kişi Erik miydi? Ormanda taşıdığı sarkık sırt çantasını düşündü. Kokain torbalarını doldurmak için yeterince yer vardı.

Erik –ya da aşağıdaki her kimse– çok geçmeden kokainin bir kısmının kayıp olduğunu fark edecekti. Ayak izlerini takip edecekti. Ne yaptıklarını anlayacaktı.

Omzunun üstünden bakıp arkayı kontrol etti. Onlar için gelip gelmediğini merak ederken göğsü sıkıştı. Onları yakalaması ne kadar sürerdi? Yakaladığı zaman ne olacaktı?

48 HELENA

Helena diğerlerinin önünden yürüyordu. Gözünün önünde parlak noktalar süzülmeye başlamıştı. Kendini çok zorladığını biliyordu ama yavaşlayıp diğerlerinin ona yetişmesine izin vermek istemiyordu. Biraz zamana ihtiyacı vardı.

Yürüyüş botları taşları ve kayaları dövüyordu. Pantolonuna bulaşan ve çoraplarına yapışan çamur kuruyup çatlamaya başlamıştı, parçalar botunun içine düşüyordu. Neyse ki ayağındaki yaralar dün gece bantlamayı başardığı için daha az acı veriyordu.

Kalp atışının hızlandığını fark etse de yürümeye devam etti. Sonra garip bir his oluştu, sanki bacaklarında hiç kemik yoktu.

Tuhaf, diye düşündü.

Ne olduğunu anlamadan vücuduna bir sıcaklık yayıldı, görüşü bulanıklaşmaya, zemin ayaklarının altından çekilmeye başladı.

Sonrası karanlıktı.

"Helena!" Maggie'nin uzaklardan ona seslendiğini duydu.

Gözlerini kırpıştırarak yavaşça açtı. Yatıyordu, yanağı soğuk zemine değiyordu. Maggie yanına çömelmiş, elini omzuna koymuş, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Ne oldu?"

"Bayıldın," dedi Maggie.

Bayılmış mıydı? Helena avuçlarından destek alarak doğruldu. Başı dönüyordu.

Kaygılı görünen Liz ve Joni de yanı başındaydı. Helena dudaklarını birbirine bastırdı. Rujuna yapışan toprak zerrelerini hissetti. Elinin tersiyle ağzını sildi.

Maggie sırtını okşuyordu. "Yemek yemen gerek. Kan şekeri hamilelikte çok..."

Helena gözlerini kırpıştırdı.

Joni ve Liz'in başlarını Maggie'ye çevirdiğini gördü.

Maggie tek eliyle ağzını kapadı. "Üzgünüm! Ben–"

"Tanrı aşkına!" diyen Helena ayağa kalkarken yer hafifçe sallanıyor gibi hissetti.

"Hareket etme," dedi Maggie. "Dinlenmen gerek."

"Yakınlarda bir dinlenme tesisi varsa söyle," dedi Helena sivri bir dille. Üstünü silkelerken Liz ve Joni ona bakıyordu. "Ne?" diye çıkıştı sessiz bakışları karşısında.

"Hamilesin..." diyen Liz'in gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

"Evet, hamileyim. Hayır, babasının kim olduğunu bilmiyorum. Evet, hâlâ şoktayım. Hayır, henüz ne yapacağıma karar vermedim. Sanırım bunlar başlıca sorularınızı cevaplar." Onları geçmek için hamle yaparken, "Müsaadenizle," dedi.

"Ama dur! Sen iyi misin?" diye soran Liz'in ses tonu endişeliydi. Dar patikada durup Helena'nın önünü kesti. "Bu çok büyük bir şey. Nasıl hissediyorsun?"

"Üç gündür yürüyormuş ve yiyecek ya da su olmadan bir dağın ortasındaymış gibi."

"Yola çıkmadan önce bize söylemediğine inanamıyorum!" dedi Liz. "Bunu yapmana asla izin vermezdim. Sen iyi misin? Gerçekten?"

Helena iyi olduğunu söylemek istiyordu ama boğazının tıkandığını hissetti. "Bakın, bunu yapmayalım. Şu an endişelenmemiz gereken daha büyük şeyler var."

Maggie ona dik dik baktı. "Şu an önemli olan *sensin*," dedi ve ekledi, "Ne istediğini düşünebildin mi?"

Helena burada normal hayatından o kadar uzaktı ki kendini özgür hissediyordu. Bunda bir mantık olduğundan emin değildi, sadece kim olduğu ve hayatının nasıl olması gerektiğine dair görüntü bulanıklaşmaya başlamıştı. Her şey mümkünmüş gibi hissediyordu. Bu olasılıklarla dolu alanda istediğini hissetmesi için yer olduğunu düşünüyordu.

Maggie ona bakarak cevap vermesini bekledi.

Helena küçükken yeni doğum yapan büyük kuzenlerinden birini ziyarete gitmiş, bebeği kucağına almıştı. Bebek ona bir kez bakmış ve sonra ağlamaya başlamıştı. Helena bebeğin onunla ilgili bir şey sezmiş olabileceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Sanki onun yanındayken güvende olmadığını anlamıştı. Diğer kızlar bebekleri kucağına almaya hep çok hevesli olurdu ama Helena geride durup kendisinin *bebek insanı* olmadığını söylerdi, artık her ne demekse. Çocuk istemediğini söylemeye başlamıştı. Bunu o kadar sık tekrarlamıştı ki kendi de inanmıştı.

Ama şimdi bu hikâyeyi sırf iyi bir anne olamayacağından korktuğu için uydurup uydurmadığını merak ediyordu.

"Tüm seçeneklerimi düşüneceğim," derken bir iş toplantısındaymış gibi konuştuğunun farkındaydı.

Liz'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Bebeği doğurmaya karar verirsen yanında olacağımızı biliyorsun, değil mi?" dedi Maggie. "Bunu tek başına yapman gerekmeyecek."

Joni grubun kenarında duruyordu. "Harika bir anne olacaksın," dedi usulca.

Helena gözlerini kırpıştırdı. Tartışmalarından bu yana Joni onunla hiç konuşmamış, gözleri yerde, elleri yumruk hâlinde geriden yürümüştü. Ama şimdi orada durmuş, doğrudan ona bakarak öyle şaşırtıcı bir şey söylemişti ki Helena nefesinin kesildiğini hissetmişti.

Bu kelimeler –*Sen. Harika. Anne*– içinde bir şeyleri araladı. Tam da bu kelimeleri duymaya ihtiyacı vardı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Joni sanki Helena'nın kim olduğunu görüyormuş gibi doğrudan gözlerine bakmaya devam etti. "Öyle olduğunu biliyorum."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

49 LIZ

Tırmandıkça rüzgârın şiddeti de artıyordu. Ceketlerini vücutlarına yapıştırıyor, ağızlardan kelimeleri çalıyor, saçlarını yüzlerine çarpıyordu.

Liz her adımda kokainin kalçasına çarpan ağırlığını hissediyordu. Her birkaç dakikada bir içlerinden biri durup takip edilip edilmediklerini görmek için omuzunun üstünden yolun gerisine bakıyordu. Görünürde başka kimse olmasa da Liz izlendiği hissinden kurtulamıyordu.

Maggie ceketini giymiş, ellerini ısıtmak için kumaşı üzerlerine kadar çekmişti. "Hava daha ne kadar aydınlık olacak?"

Grubun önünde yürüyen Helena saatine baktı. "Güneşin batmasına bir buçuk saat kaldı."

Yeterince uzun bir süre değildi ve yukarı uzanan dağ yoluna bakan Liz bunu gayet iyi biliyordu. "Joni, haritaya bakabilir miyim?"

Kapüşonunu çenesinin altına sıkıştırmış hâlde yürüyen Joni telefonunu çıkarıp Liz'e uzattı.

Liz düşük batarya bildirimini görmezden gelip konumlarını bulmaya odaklandı. Gözlerini kısarak dikkatini vermeye çalıştı. "Zirveye bir kilometre kalmış gibi görünüyor." Düz yolda yürüyor olsanız ciddi bir mesafe değildi ama söz konusu dik, zorlu bir tırmanış olduğunda durum bambaşkaydı.

"Ondan sonra," dedi Liz, "sırtı geçmemiz gerek. DNT kulübesi diğer tarafta olmalı." Haritada kırmızı kulübe sembolüyle işaretlendiğini görebiliyordu.

"Ya kulübeyi bulamazsak?" diye sordu Maggie.

O zaman geceyi dağın tepesinde çadırımız, uyku tulumumuz ya da ocağımız olmadan geçireceğiz, diye düşündü Liz. Joni çoktan ceketinin içinde büzüşmüştü, çıplak bacaklarındaki ince tüyler diken diken olmuştu. Liz, Joni'nin geceyi hipotermiye girmeden atlatma ihtimalinin çok az olduğunu düşündü.

"Bulacağız," dedi kararlı bir sesle.

"Bu dağ geçidi olmalı!" diye seslendi önden yürüyen Helena. Yanakları kıpkırmızıydı ve kesik kesik soluyordu.

Joni elleri belinde durup dinlendi. Karanlık basmadan geçide ulaşmak için sınırlarını zorlamışlardı ama şimdi onları neyin beklediğini görmeleriyle hepsi sessizliğe bürünmüştü.

"Çok dar," diyen Maggie'nin yüzü bembeyazdı.

Üzerinde durdukları zirveyle beş yüz metre ötedeki Blafjell'in en yüksek zirvesi birbirine bağlıydı. Patika dik yamaçlı bir sırtın üstünde ilerliyordu. Durdukları yerden bakınca bazı kısımlar o kadar dar görünüyordu ki Liz tek bir yanlış adımın onları ölüme götürebileceğini tahmin edebiliyordu.

Kürek kemiklerinin arasında tuhaf bir his dolaşıyordu. Korku gibi net olmayan, daha belirsiz bir şeydi. Kararan gökyüzünü kesen siyah, kayalık sırta baktı. Yüreği sıkıştı.

Dağ yamacından esen rüzgâr ceketlerini bir kez daha üzerlerine yapıştırıp onları birbirlerine doğru itti.

"Sırtı geçerken rüzgârdan korunmanın yolu yok, bu yüzden gerekirse çömelin," dedi. "Bir arada kalmaya özen göstermeliyiz."

Liz üzerine kırbaç gibi çarpan rüzgârdan korunmak için ceketinin kapüşonunu sıkıca bağladı. En güçlü rüzgârın hangi yönden estiğini söylemek zordu, denizden gelen soğukla dağlar

kendi hava sistemini yaratıyor, soğuk yukarı çekiliyor, ardından daire çizip uzaklaşıyordu.

Maggie, Joni ve Helena'nın önünde karşıya geçmeye başlayan Liz'in damarlarından korku fışkırıyordu. Titreyen bacakları, çok çalışmaktan yorulan kaslarıyla yere yakın hâlde ileri doğru sendeledi.

Gün ışığı yerini alacakaranlığa bırakmıştı, toprağın dokusunu, adımların derinliğini görmek zorlaşmıştı.

Tek yön ilerisiydi. Ceketinin fermuarlarından biri rüzgârda sallanıyordu. Gözünün gördüğü tek bir düz alan yoktu, sırtın her iki yanı da dik uçurumdu. Derin bir nefes aldı, ciğerlerine dolan hava soğuktu.

Bir anda zemin sanki hareket ediyormuş gibi altından kaydı. Çömelip ellerini taşlı patikaya koyarken başında bir karıncalanma hissetti. Vücudundan ter boşandı. Boylu boyunca yere uzanıp yanağını toprağa bastırırken nefes alıp verişleri hızlanıp sığlaştı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Maggie.

Liz daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ama içgüdüsel olarak ne olduğunu biliyordu. "Vertigo..."

Dehşet verici, sarsıcı bir his bedenini ele geçirmişti, sanki devriliyor, tüm dünya etrafında dönüyordu. Altındaki sert toprağı hissediyor olmasına rağmen âdeta zemin tepe takla oluyor, altından kayıyor, onu uçurumdan atmaya çalışıyordu.

Vertigo yükseklik korkusu değildi. Zemin düz olmadığında beyne giden sinyallerin birbirine karışması, bu yüzden beynin bütün duyusal bilgileri işleyememesiydi. Liz soğuk sırtta dümdüz yatıyordu, donup kalmıştı, kendine ya da zemine güvenmiyordu. Midesinin bulandığını, sıcak bir sıvının boğazına yükseldiğini hissetti.

Maggie elini Liz'in elinin üstüne koydu. "Güvendesin. Sadece nefes al."

Liz soluk alıp verdi. Arkasında Joni ve Helena'nın iyi olup olmadığını sorduğunu duyabiliyordu ama dik uçurumu görmekten korktuğu için arkaya bakma riskini alamıyordu.

Bakışlarını Maggie'ye çevirmeye çalıştı ancak etrafındaki her şey dönüyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı. Ağzının tükürükle dolduğunu hissetti.

"Gözlerini aç!" dedi Maggie.

Liz söyleneni yaptı.

"Sadece bana odaklan, geçecek, tamam mı?"

Liz başıyla onaylayıp bakışlarını Maggie'ye sabitledi. Arkadaşının kestane rengi kirpiklerine, burnunun üstündeki çillere ve gülümserken aralanan dudaklarına baktı. "Geçecek ve geçtiğinde devam edeceğiz," dedi Maggie.

"Yapamam."

"Yürüyemezsen o zaman ellerimizin ve dizlerimizin üstünde emekleyerek devam ederiz, tamam mı? Yolu neredeyse yarıladık. Kulübe diğer tarafta bizi bekliyor. Isınacağız. Dinleneceğiz. Bunu yapabiliriz."

Liz bir nefes daha aldı.

"Söz veriyorum, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Dünyanın sallanması yavaşlamıştı. Şimdi Maggie'nin yüzüne biraz daha fazla odaklanabiliyordu. Başını aşağı yukarı sallamayı başardı.

"Emekleyeceğiz, tamam mı?"

Liz ellerinin ve dizlerinin üstüne kalktı, yürüyüş pantolonunun gergin kumaşının altındaki taşlar tenine batıyordu. Maggie'nin peşinden santim santim ilerlemek için kendini zorladı.

Işıkla birlikte baş dönmesi de yavaş yavaş azaldı, dört arkadaş karanlıkta, acıyan dizleri ve sıyrılmış avuçlarıyla ilerlerken sadece rüzgâr, nefes ve etraflarındaki dünyanın sesi duyuluyordu.

ARAMA

Leif su içmek için durdu. Soğuk sıvı boğazından aşağı kaydı. Kalbinin göğsünde hızla çarparak kan pompaladığını hissedebiliyordu. Vücudunu zorlayıp yaşadığını hissetmek hoşuna gidiyordu.

Neredeyse Blafjell'in zirvesine varmıştı. Arazi gri ve çıplaktı. Taş, toprak ve liken lekeli kayalardan başka bir şey yoktu. Sert rüzgâr rahatça ilerlemesine engel oluyordu.

Blafjell'de kendini hiçbir zaman huzurlu hissetmemişti. Sevdiği başka zirveler vardı –yıldızların altında kamp yapıp kendini süzülüyormuş gibi hissettiği zirveler– ama burası kasvetliydi. Dağın kendine çektiği bulutlar birbirlerine yakın durarak her türlü manzarayı kapatıyordu.

Dağın üzerinden esen rüzgâr sanki onu itiyordu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu ama bunun sebebi soğuk değildi.

Babasının Blafjell hakkında söylediklerini hatırlıyordu. *İnce alan. Doğanın güçleri.* Kısık sesle söylenen kelimelerdi bunlar.

Leif küçük bir çocukken babasının tanıdığı bir öğretmen her yaz lise son sınıf öğrencilerini dağlara getirirdi.

Bir yıl grupta, bazı şeyleri hissedebilmesiyle tanınan on yedi yaşında bir erkek çocuğu vardı. Öğretmeni *bazı şeyler hissetmeye* inanan biri değildi ama sonrasında buna pişman olmuştu.

Çocuk Blafjell'i yarısına kadar tırmanmış ama sonra birdenbire durmuştu. Yolun ortasında öylece durup dağın zirve-

sine bakarak daha fazla ilerlemeyi reddetmişti. Bu yerle ilgili bir sorun olduğunu, geri dönmeleri gerektiğini söylemişti.

Öğretmeni bunu umursamamıştı. Onu ilerlemeye ikna etmeye çalışmış, aksi hâlde cezalandırmakla tehdit etmişti ama çocuk ikna olmamıştı. Öğretmenin seçeneği kalmamıştı. Çocuğun yalnız dönmesine izin veremeyeceğinden başka bir öğretmen ona eşlik etmişti. Çocuk onunla dağdan inen öğretmene diğerlerinin devam etmesine engel olması için yalvarsa da grup tırmanmaya devam etmişti.

Acil çağrıya Knut cevap vermişti. Korkunç bir kar fırtınası başlamıştı. Birkaç saat içinde kar kalınlığı bir metreyi bulmuştu. Temmuz ayıydı. Tahminlerde kar yağışına dair bir gösterge yoktu.

Öğretmen ve öğrencileri Blafjell'in zirvesinde mahsur kalmışlardı, yol işaretleri bembeyaz örtüyle kaplanmıştı.

Leif'in babasının da aralarında olduğu kurtarma ekibi onlara ertesi gün ulaşmıştı. Öğretmen ve çocuklar kurtulmuştu. Kardan barınak yapmak, birbirlerine sımsıkı sokulmak, uyanık kalmak için konuşup şarkı söylemek gibi tüm gerekli şeyleri yapmışlardı ama yine de dehşete kapılmışlardı. Sürekli olarak düşen ilk kar tanelerinin beyaz değil siyah olduğunu söylemişlerdi.

Babası kolay korkan bir adam değildi ama Leif o yaz onun yüzünde endişeyi görmüştü. Yeni bir ihtiyatlılık hâli ifadesindeki yerini almıştı. Korku içine sızmıştı.

Leif kollarında diken diken olan tüylere baktı. Yumruklarını sıktı. Yürümeye devam etti.

50 MAGGIE

Çizik içinde kalmış, kanayan dizleriyle kesik kesik soluyarak dağ geçidini geçmeyi başardılar. Maggie, Liz'i kontrol etmek için arkasına baktı. Arkadaşı oturmuş, başını geceye doğru kaldırmıştı; kafa lambasının ışığı karanlığın içinde kayboluyordu. "İyi misin?" diye seslendi Maggie.

"Evet... sanırım. Beni karşıya geçirdin. Sen olmasan yapamazdım..."

Maggie yorgunluğuna rağmen göğsünün gururla kabardığını hissetti. Dağ geçidini geçebileceğine inanmamıştı ama yapmıştı. Hatta diğerlerine de yol göstermişti.

"Kulübe nerede?" diye soran Joni kollarını kendine dolamıştı ve ısınmak için durduğu yerde hareket ediyordu.

Liz ayağa kalktı. "Hemen burada olduğunu sanıyordum," dedi. Fenerin ışığıyla önündeki boş yolu taradı.

Maggie arkasından gelen ürkütücü bir inilti duydu; bir an zayıf bir feryat çınlamış, ardından susmuştu. Rüzgâr burada canlı gibiydi, saçlarını kaldırıyor, giysilerinin arasına giriyor, ensesine tırmanıyordu. "O neydi?"

Diğerleri birbirine sokuldu. "Bilmiyorum," dedi Helena korku dolu bir sesle.

Kısık bir homurtuya benzeyen ses yine duyuldu.

Maggie lambayla etrafı taradı ama görünürde karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Telefon çekiyor mu tekrar kontrol edelim," dedi Helena.

Joni telefonunu çıkardı, kanı çekilmiş elleri titriyordu.

Ekran ışığının yanmasıyla Maggie pil seviyesinin yüzde ona düştüğünü ve sinyal çubuğu olmadığını gördü. Joni yine de numarayı tuşladı, rüzgârı kesmek için telefonu sıkıca kulağına dayadı.

Diğerleri kayalara çarpan rüzgârın uğultusunu dinleyerek bekledi.

Maggie'nin ayak parmakları uyuşmuştu, kan akışını sağlamak için botun içinde parmaklarını kıvırıp açıyordu.

"Bağlantı yok," dedi Joni. Telefonu cebine geri koydu, o minicik umut ışığı da sönmüştü.

"Yürümeye devam etmeliyiz. Kulübe yakında olmalı," dedi Liz ellerini ovuşturarak.

Güçlükle yürümeye başladılar. Maggie lambasının ışığıyla yolu tarıyordu. Onları koruyacak bir tavan ya da duvar olmadığından karanlık rüzgâr gözü dönmüş biçimde üzerlerine saldırıyordu. Maggie'nin içinde, yakınlarda pusuda bekleyen bir şey olduğuna dair meşum bir his belirdi. Lambayı ayaklarının önüne tutuyor, sonra sanki onları takip eden şeyi yakalayacakmış gibi yukarı kaldırıp gecenin içine ışık saçıyordu.

Arkada, Helena kendi lambasını dağ zirvesinde gezdirerek kulübeden bir iz arıyordu. Gökyüzünde onlara yol gösterecek yıldızlar ya da ay yoktu, kalın bulutlar ışığı engelliyordu.

Maggie buz kesen ellerinden birini ceketinin cebine sokup Karin'in bilekliğine dokundu. Vilhelm'in, Karin'in en son Blafjell'de görüldüğünü söylediğini hatırladı. Burayı ince alan olarak tarif etmişti. *Bizim idrakimizin ötesinde bir şey. Huzursuzluk, yalnız olmadığın hissi, bunlar kolay açıklanabilecek şeyler değil.*

Bir kez daha dağdan zayıf bir inleme sesi yükseldi, rüzgâr giderek daha da soğuyordu. Kollarındaki tüyleri diken diken eden ürperti ensesine kadar yayılmıştı. Sanki birinin onları izlediğini hissedebiliyordu.

Bu hisse çok fazla odaklandığından ayağını nereye koyduğuna dikkat etmemiş olmalıydı. Altındaki kaya hareket etti, sağlam zemindeki kayma ansızın dengesinin bozulmasına neden oldu. Bileğinin etrafında garip, soğuk bir şey hissetti, sanki buz gibi bir el onu çekmişti. Yürüyüş botlarının sert tabanları zemini hissetmesini zorlaştırdı ve bileği döndü.

Bileğindeki bir şeyin gerilip çıtırdadığını hissetti. Keskin bir acının saplanmasıyla çığlık attı.

Ellerini uzatırken lamba parmaklarının arasından fırladı. Sert bir şekilde yere kapaklandı, çarpmanın etkisiyle nefesi kesilmişti.

Liz yanına koştu. "Maggie?"

"Bileğim!" diye soludu Maggie. "Burktum." Acı, yoğun dalgalar hâlinde üstüne çöküyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Helena yanına çömelirken.

"Ayağım takılmış olmalı..." Maggie çarptığı taş ya da kayayı görmek için kafa lambasını yolun üstüne doğru tuttu ama orada hiçbir şey yoktu. Bileğini bir şeyin sertçe çekiştirdiği hissini hatırladı. Korkusunu bastırdı. "Kulübeyi bulmamız gerek..." dedi. Nefes aldı. "Kalkmama yardım edin."

Joni bir kolundan, Helena diğerinden tutarak Maggie'yi ayağa kaldırdılar.

Liz lambasının ışığını Maggie'nin bileğine doğrulttu. "Üzerine basabiliyor musun?"

Maggie denedi ama bileğine şiddetli bir acı saplandı. Botunun ağırlığı bile canını yakıyordu. "Hayır!"

"Bize yaslan," diyen Joni'nin dişleri takırdıyordu. "Yaklaşmış olmalıyız."

Joni ve Liz'e tutunarak devam eden Maggie acıyı bastırmak için dişlerini sıkıyordu.

Dağdan esen kuvvetli rüzgâr üzerlerine çarptı. Birbirlerine daha da sokuldular.

Liz'in kayalık yolun ilerisine doğrulttuğu ışığın tek gösterdiği karanlıktı.

Hepsi sessizce ışığın yol boyunca ilerleyip devasa kayaların üstünde gezinmesini izliyordu.

"Bir dakika! Durun!" diye bağırdı Joni. "İşte! Geri git!"

Liz ışığı yavaşça onlara doğru çevirdi.

"Ah!" diye bağırdı Maggie. Sadece elli metre ileride, dağın kenarında duran küçük bir ahşap kulübe vardı.

51 JONI

"Şükürler olsun!" dedi Joni, lambanın ışığı bir kaya çıkıntısının üzerinde yer alan küçük ahşap kulübeyi aydınlatırken. İki küçük pencere lambalarının ışığını yansıtıyordu.

Joni lambayı yanında kırmızı bir tabela bulunan ince ahşap kapıya doğru çevirdi: DNT BLAFJELL. "Başardık!"

"Ya kilitliyse?" dedi diğerlerinin arkasında duran Helena.

"Olmamalı," diye cevapladı Liz. Kulübeler dağdaki herkesin girebilmesi için açık bırakılıyordu.

Joni, Liz'in haklı olması için sessizce dua ederek elini soğuk ahşaba dayadı.

İtti.

Kapı gıcırdayarak açıldı, içeri doğru temkinli bir adım atan Joni rutubetli ahşap kokusunu içine çekti. "Merhaba?" dedi içgüdüsel olarak.

Cevap gelmedi.

Ahşap kulübenin içinde gezdirdiği ışık dört ranzayı, küçük bir masayı, sandalyeleri ve bir odun sobasını aydınlattı. Ana odadan ayrı bir köşede iki gözlü kamp ocağı, metal lavabo ve dolaplardan oluşan konsol vardı.

"Açık! Gelin!" diye seslendi diğerlerine ve kapıyı ardına kadar açıp tuttu, böylece Liz, Maggie'nin sekerek içeri girmesine yardım etti.

Kapının arkalarından kapanmasıyla rüzgâr kesildi. Botlarının altında gıcırdayan döşeme tahtaları ve ceketlerinin hışırtısı

dışında ses yoktu. Hava buz gibiydi ama en azından rüzgârdan kurtulmuşlardı.

"Başardık!" diyen Helena'nın sesi rahatlama hissiyle dolup taşıyordu.

Günlerce doğanın acımasız güçlerine karşı koyarak yürüdükten sonra dört duvar arasında olmak tuhaf bir histi. Başlarının üstünde bir çatı, ayaklarının altında sağlam bir zemin olmasının şaşkınlığıyla kirli avuçlarını minnetle ahşap duvarlara bastırdı.

Liz bir sandalye çekip Maggie'nin oturmasına yardım etti. Ardından ayağını uzatabilmesi için bir sandalye daha çekti. Liz Maggie'nin bileğini incelerken Joni lamba ışığıyla dolapların içine bakıyordu.

"Mumlar!" dedi. Mumluklara yerleştirilmiş yarım düzine kullanılmış mumun yanında bir kutu kibrit buldu. Uyuşmuş parmaklarıyla kararmış fitillerin her birini yaktığı tek kibritin alevi parmak uçlarına kadar geldi.

İkisini Maggie'nin yanındaki masaya, diğerlerini de pencere pervazına, sobanın ve ocağın yanına koydu. Mumların sıcak alevleri anlık bir rahatlama sağladı.

"Yiyecek var! Su da!" diye bağırdı Helena fenerini dolaplardan birine doğrultarak. Su şişelerini, erişte paketlerini, fasulye ve et konservelerini çıkardı.

"Burada da var," diyen Joni diğer dolabı açmış, kahve, sıcak çikolata ve süt tozu poşetleri bulmuştu. Bir notta dolapların kuru gıdalarla dolu olduğu ve ödemenin dürüstlük kutusuna bırakılarak yapılacağı yazıyordu.

İlk yardım kutusunu bulup Maggie'nin dizindeki kesiği temizlemeye koyulan Liz, "Maggie'ye biraz su verebilir misiniz?" diye seslendi.

Joni suyla yanlarına gelip, "Dizin nasıl?" diye sordu.

"İyi olacak. Kulübeyi bulmayı başardık. Önemli olan buydu," diye cevapladı Maggie cesur bir gülümsemeyle.

"Dağ geçidinde kahramanım oldun," dedi Liz. "Sen olmasan karşıya geçemezdim."

Joni, Maggie'nin elini sıktı. "Odun sobasını yakayım."

Joni içi kuru odun ve çıra dolu bir sepet buldu, yanındaki kutu Norveç gazeteleriyle doluydu. Çömeldi, çıplak dizini soğuk ahşap zemine dayadı ve buz kesen parmaklarıyla gazeteleri top hâline getirdi. Çırayı üstlerine koyarken çocukluğunda okula gitmeden önce büyükannesi için şömineyi yaktığını hatırladı.

Kibriti çakıp gazetelere doğru tuttu, tutuşup kıvılcımlanmalarını, alevlerin kuru odunları yalamasını izledi.

Helena kamp ocağının başına geçmiş, erişteleri hazırlamak için bir tencere su kaynatıyordu.

Mumların yanması ve alevlerin sıcaklık vermeye başlamasıyla Joni omuzlarının gevşediğini hissetti. Güvendeydiler.

Haşlanan erişlerin kokusu kulübeyi doldurdu. Sandalyeleri sobanın yakınına çekmişlerdi, mum ışığında buharlar yükselirken tek duydukları emaye kâselere çarpan çatalların tıkırtısıydı.

Açlıktan erişlenin soğumasını bekleyecek sabrı kalmayan Joni dilini yaktı.

"Bu şimdiye kadar yediğim en leziz şey," dedi Maggie kâseyi ağzına yakın tutarken.

"Biraz ısındın mı?" diye sordu Helena Joni'ye.

Joni başını evet anlamında salladı. "Kulübeyi bulmasak geceyi atlatabilir miydim bilmiyorum." Dışarıda hava dondurucu rüzgârın etkisiyle şu an sıfıra yakın olmalıydı.

"Şükürler olsun ki bulduk," dedi Maggie ciddi bir ifadeyle. Şayet bulamasalardı ne tür risklerle karşı karşıya kalacaklarını hepsi biliyordu.

Kimse sabahın ne getireceğini, Maggie'yi dağdan nasıl indireceklerini düşünmek istemiyordu. Yemeklerinin kalanını sessizce yediler, bitkinlik üstlerine iyice çökmüştü.

Joni erişteşini bitirince boş kâseleri toplayıp ocağın yanına koydu. Nihayet ısınmıştı, ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarken Liz'in ceketinin de orada olduğunu fark etti, cebinde kokainin şişkinliği görülüyordu.

Aniden içini güçlü bir istek kapladı.

Fırsatı varken torbayı atmış olmayı dileyerek bakışlarını kaçırdı. Orada, kulübede onunla olduğunu bilmek aklını bulandırıyordu. Biraz çekmek işini kolaylaştırırdı.

Karanlık, nahoş bir nefret duygusu hissetti. Kendinden tiksindi. Kulübeyi bulmuşlardı, güvendeydiler ama yine de ona yetmiyordu.

Masanın üstünden orada duran deftere uzandı. Ön tarafına DNT KAYIT DEFTERİ yazısı basılmıştı, defterin sırtına bir iple tükenmez kalem tutturulmuştu. Joni defteri açtı, isimlerin, tarihlerin, notların yazılı olduğu sayfaları çevirdi. Mumu yaklaştırıp bugünün tarihinin yazılı olduğu sayfayı aradı ve boş olduğunu gördü. Birkaç satır geri gitti ve on gündür kulübeye kimsenin uğramadığını fark etti.

Kayıt defterini kendine yaklaştırdı, tükenmez kalemin kapağını açtı ve bugünün tarihinin altına isimlerini ekledi. El yazısı küçük ve titrekti. Dördünün isminin sayfada olması, adını tam olarak koyamadığı bir sebeple önemli geldi.

Kafasını pencereye çevirdi, rüzgârın kasıp kavurduğu yıldızsız gece karanlıktı.

Camda kendi yansımasını görebiliyordu, saçları dağınık bir topuz hâlindeydi, gevşek tutamlar kaymış bandanasından dökülmüştü. Yanan mumun yansıması yüzünün yanındaydı, ona odaklanıp alevin kendi görüntüsünü bozmasına, dünyanın gördüğü maskeyi yakmasına, kat kat eritmesine izin verdi, sonunda geriye sadece çarpık, dehşete düşmüş bir şey kaldı.

Gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını kaçırdı, düşüncelerinin kaydığı karanlık yerlerden rahatsız olmuştu.

Parmaklarıyla masada tempo tutarken bir kez daha kokaini düşündü. Bir kez çekse... Tüm ihtiyacı olan buydu.

Dikkatini başka yöne çevirmek için yeniden kayıt defterine döndü. İsimleri ve geldikleri ülkeleri okuyarak sayfaları çevirdi. Kış aylarında kulübe genellikle boş kalmıştı ama yaz aylarının çoğu haftası doluydu.

Joni kendini bir yıl önce bugünün tarihinin altında yazan iki ismi okurken buldu. "Bir yıl önce bugün," dedi usulca, "Erik kulübedeymiş."

Karşısında oturan Maggie kaşlarını kaldırdı. "Kimleymiş?"

Joni el yazısıyla yazılmış ismi okudu. "Karin."

52 HELENA

Helena kayıt defterine yazılı Erik ve Karin'in isimlerine baktı. Bir yıl önce tam burada olduklarını düşünmek kulübenin içinde uğursuz bir yankı varmışçasına rahatsız ediciydi.

Bacadan esen bir rüzgâr alevlerin harlanmasına neden oldu. Maggie ürperdi. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa dağ içeri girmeye mi çalışıyor?"

Gece pencerelere baskı yapıyor, rüzgâr pervazdaki boşluklardan içeri dolmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Helena döşeme tahtalarından yükselen hava akımını hissedebiliyordu. Kabin iki metal payandayla kayaya tutturulmuştu ve aralarından esen rüzgâr uğuldayarak çığlık benzeri ürkütücü bir ses çıkarıyordu.

"Kumsalda gördüğümüz, mağaraya giren kişiyi düşünmeden edemiyorum," diyen Helena boynundaki kolyenin ucundaki at nalına dokundu.

"Ben de," dedi Liz ateşe biraz daha yaklaşırken. "Kumsalda yürüme şekli. Doğrudan mağaraya girmesi. İçeride ne olduğunu biliyordu, değil mi?"

Joni'nin baktığı alevlerin ışığı göz bebeklerinde dans ediyordu. "Kokaini almamalıydım. Üzgünüm..."

Kulübenin karanlığında yerde bağdaş kurmuş oturan Joni küçücük görünüyordu. Helena ona bakarken Joni'nin kokaini sadece kafa bulmak için çalmadığını fark etti. Belki eskiden, çok önceleri amaç buydu ama burada, dağda onlarlayken niyeti bu değildi. Joni kokaini kendinden kaçmak istediği için almıştı.

Helena ona uzanıp canını sıkanın ne olduğunu sorabilirdi. Dostlukları için bir adım atabilirdi ama çok yorgundu. Belki de bunu yapmamasının nedeni, kırgınlıklarının bu kadar uzaktan bir zeytin dalı uzatamayacağı kadar büyük olmasıydı.

"Kokaini almak için mağaraya giren her kimse birazının eksik olduğunu fark etmemiş olabilir," dedi Maggie umutla.

Helena bu yoruma kaşını kaldırarak tepki verdi. "Sanırım uyuyacağım," diyerek ayağa kalktı. Bitkinlik bir duvar gibi üstüne çökmüştü ve ona direnmeye çalışmanın anlamı yoktu.

"Ben de," dedi Liz.

Helena ranzalara doğru giderken pencereden dışarı baktı ve bir parıltı gördüğünü sandı. Başta bunun mumlardan birinin yansıması olabileceğini düşündü ama tekrar baktığında ışığın hareket ettiğini fark etti.

Bu bir yansıma değildi. Dışarıdan geliyordu.

"Bunu gören oldu mu?"

"Neyi?" diye sordu Liz pencereye doğru yürürken.

Helena yüzünü cama yaklaştırdı, nefesi camda daire şeklinde buğu oluşturdu. O sırada baktığı şeyin ne olduğunu anladı. "Lamba ışığı."

Kulübenin içinde kapının altından giren rüzgârın uğultusu dışında ses yoktu.

Hep birlikte ışığın dağ geçidinde ilerlemesini izlediler.

"Orada biri var," dedi Helena, "ve bu tarafa doğru geliyor."

53 | JONI

"Pencereden uzaklaşın!" dedi Joni. "Oradaki her kimse sizi görebilir."

Helena geri çekilip vücudunu kulübenin duvarına yapıştırdı.

"Mumları söndürmeli miyiz?" diye sordu Maggie.

Liz başını iki yana salladı. "Bacadan çıkan duman kokusunu alacaktır. İçeride olduğumuzu anlayacak."

Lambanın ışığı pencereyi aşıp kulübenin duvarlarında gezindi.

"Yaklaşıyor," diye fısıldadı Helena.

Joni kumsalı geçip mağaraya doğru yürüyen kişiyi hatırladı. "Kokain için geliyor..." diye fısıldadı kendi kendine, koltuk altlarından ter boşanıyordu. Bir şeyi harekete geçirmişti ve şimdi durduramıyordu.

Liz nefes aldı, titreyen ışıkta ifadesinin gerildiği görünüyordu. "Hiçbir şey söylemeyeceğiz, tamam mı? Bir arada kalacağız. Biz dört kişiyiz."

Yaklaşan ayak seslerini duydular. Ağır ve yavaştı. Botlar taşlar üstünde güçlükle ilerliyordu.

İçgüdüsel olarak birbirlerine sokulup incinmiş bileğini sandalyeye uzatmış hâlde oturan Maggie'nin etrafında toplandılar.

Ayak sesleri kulübenin yolunu takip ederek yaklaştı, ardından doğruca kapıya yöneldi.

Ve durdu.

Joni nefesini tuttu. Arkadaşlarına baktı. Mum ışığında Liz'in kaşlarını çattığını, Helena'nın ellerini iki yanında yumruk yaptığı görebiliyordu.

"Orada ne yapıyor?" diye fısıldadı Maggie.

Dışarıdaki her kimse kapının diğer tarafında duruyor olmalıydı.

Joni ateşin yanında duran demir maşayı alıp güven verici ağırlığını avuçlarında hissetti. Maşayı yanında tutarken kapıyı kilitlemeleri gerektiği aklına geldi ama artık çok geçti.

Kulübenin kapısı ardına kadar açıldı. Dağdan içeri esen sert rüzgâr mumları söndürdü. Perdeleri havalandırdı, kayıt defterinin sayfalarını çevirdi, açık dolabı tıngırdattı ve yabancının içeri girip kapıyı kapamasıyla hepsi durdu.

Lambanın göz kamaştıran ışığı kulübeye dolarken Joni boştaki elini gözlerine siper etti. Yabancının kafa lambasını söndürmesiyle bir an için her yer karardı. Kan Joni'nin kulaklarında uğulduyordu.

Gözleri yavaş yavaş sobanın loş ışığına alışan Joni çıkışı kapayan karanlık figürü gördü.

Adamın yüzünü seçebiliyordu: Koyu bir sakal, zayıf yüzünü dengeleyen kemikli bir burun ve başına sımsıkı taktığı turuncu bir bere.

Maggie'nin yutkunduğunu duydu. "Erik."

Joni odun sobasının ışığında Erik'in Maggie'ye gözlerini kırpmadan bakmasını izledi. Birkaç saniye sonra adam sanki istenmeyen bir düşünceyi uzaklaştırmaya çalışır gibi elini yüzünde gezdirdi.

Boğazını temizledi. Diğerlerine baktı. "Merhaba," dedi, sesi boğuktu.

Yarı karanlıkta el yordamıyla kibritleri bulan Liz mumları yeniden yaktı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi bakışlarını indirerek, ifadesinde tuhaf bir resmiyet vardı.

"Yürüyüş yapmak için geç bir saat," diyen Joni maşayı onun göremeyeceği biçimde bacağının arkasında tutuyordu.

"Evet," dedi Erik ve başka bir şey söylemedi.

Kulübede sessizlik oldu, gözler geziniyor, ayaklar kıpırdanıyordu.

"Acaba... gelebilir miyim?"

Arkadaşlar birbirlerine baktı. Ne diyebilirlerdi? Burası onların kulübesi değildi. Joni, Liz'in DNT kulübelerinin ardındaki felsefenin kimseyi dışarıda bırakmamak olduğunu anlatışını hatırladı.

Sonunda başıyla onayladı.

Erik'in bıraktığı sırt çantası yere güm diye düştü. Maggie ormanda karşılaştıklarında çantanın yarısının boş olduğunu söylememiş miydi? Şimdiyse şişkin görünüyordu, klipsleri gerilmişti.

Erik önce ceketini, ardından bağcıklarını çözdüğü botlarını çıkardı ve kapının yanına düzgünce koydu. Mutfak tarafına doğru giderken çoraplı ayakları ahşap döşemelerde nemli izler bırakıyordu. Joni ondan gelen ağır kokuyu alabiliyordu.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve günlerdir doğru dürüst uyumamış gibi görünüyordu. Erik ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek mutfak dolaplarının içini karıştırırken huzursuz bir enerji yayıyordu. Omzunun üstünden yan gözle Maggie'ye bir bakış attı, ardından hızla önüne döndü.

Çekmecelerden birini karıştırıp bir tava ve tahta kaşık çıkardı. Bir sonraki dolaptan etli bir konserve aldı, halkasını çekip açtı ve içindekileri tavaya boşalttı.

Kulübede tuhaf bir gerilim vardı. Erik'in aniden ortaya çıkma sebebini anlamaya çalışan Joni kendini endişeli ve tehlikede hissediyordu. Kokain için mi gelmişti? Yoksa sadece yürüyüş mü yapıyordu? Onları korkutacak bir şey yapmamıştı

ama yine de Joni'nin kalbi tehlikedeymiş gibi hızla çarpıyordu. Ne yapacağını bilemeden maşayı elinde çevirdi.

"Nereden geldin?" diye sordu Erik'e.

"Dağdan."

Joni arkadaşlarına bakıp diğerlerinin ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Erik'i konuşturmak, neyin peşinde olduğunu ve buraya neden geldiğini öğrenmek istiyordu. "Sen Leif'in kardeşisin, değil mi?"

Erik ocağı yaktı, tavayı ateşin üstüne koydu. "Evet."

"Bir süredir uzakta olduğunu söylemişti."

Başıyla onayladı. "Geziyordum."

"Birbirinizi yeniden görmek hoş olmalı," dedi Joni, sesinde zoraki bir ton vardı.

Erik omuz silkti. "Uzaktayken daha kolay oluyor."

Joni'yle göz göze gelen Maggie en az onun kadar kuşkulu görünüyordu.

Erik turuncu beresini kavrayıp ucunu koyu renk saçlarının üzerine çekti. Joni iki kardeşin kemik yapılarındaki benzerliği fark etti ama Leif'in sağlam, huzur veren duruşuna karşın bakışlarını yerden kaldırmayıp küçük, sarsak hareketler yapıp duran Erik gergin görünüyordu.

Yemeğinin ısınmasını beklerken bir matara çıkarıp içti. "Ateşi körükleyeceksin herhâlde?" dedi Joni'ye, bakışları bir an için elindeki maşaya kaydı.

Joni yanaklarının kızardığını hissetti. "Aynen." Sobanın önüne çömeldi, ateşe bir odun attı ve maşayı kullanarak düzeltiyormuş gibi yaptı.

Yanında oturan Helena kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ormanda kaybolduğunda Maggie'yle karşılaştığını duyduk," dedi.

Erik'in karanlık bakışları kısa bir an Maggie'ye kaydı. "Evet."

"Onu yoldan o kadar uzak bulduğumuza şaşırdık," dedi Helena, ses tonunda açık bir meydan okuma vardı. "Onu kıyıya götürüyor olmalıydın."

Erik gözlerini hafifçe kıstı. "Öyle yapıyordum ama nehri geçmemek için başka yol kullandım."

Helena ikna olmamış gibiydi. "Biz gelince bir anda ortadan kayboldun."

Maggie Helena'ya uyarıcı bir bakış attı.

Sessizlik oldu. Sonra Erik, "Buraya yalnız kalmaya geldim," dedi.

Helena etrafına bakındı. "Evet ama bak ne durumdasın."

Erik'in ağzı gerildi. Başka bir şey söylemedi. Tıpkı kokaineden bahsetmediği gibi Karin'den de bahsetmedi. Huzursuz edici olan konuşmuyor olmasıydı.

Joni tavadaki yemeğin suyundan gelen ilk fokurtuları duydu.

İçinde bir şey olacakmış gibi endişeli bir his vardı ama ne olacağını bilmiyordu.

54 MAGGIE

Maggie'nin burkulan bileği iyice şişmişti ve çok fena zonkluyordu.

Sobadan yoğun, kuru bir sıcaklık yayılıyordu. Hava yıkanmamış vücutlar ve nemli çorapların kokusuyla ağırlaşmıştı. Kulübenin sıkışıklığı içinde klostrofobik bir his uyandırıyordu ve Maggie'nin ışığa ihtiyacı varken mumlar gölgeler oluşturuyordu.

Tek istediği evde kızıyla olmaktı. Kollarına aldığı Phoebe'nin sıcaklığını, minik ağırlığını, ensesinin kokusunu, yanaklarının pürüzsüzlüğünü hayal etti.

Gözyaşları her an akabilirdi. Tavana bakıp gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı.

Erik tavayı ocaktan alıp küçük masaya taşırken bir tıkırtı duyuldu ve otururken sandalyenin ayakları gıcırdadı. Dirseğini masaya dayayıp bir kaşık dolusu eti ağzına götürdü. Uzun zamandır yemek yememiş gibi hızlı hızlı yiyordu.

Masaya giden Joni kayıt defterini aldı. "Daha önce DNT kulübesinde kalmışsın."

Erik başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak cevap verdi.

"Geçen yıl bu zamanlarmış."

Erik yavaşça başını çevirdi, önce kayıt defterine, ardından Joni'ye baktı. "Bu doğru."

"Burada Karin'le birlikte olduğun yazıyor."

Erik kaşığını bıraktı. Joni'ye baktı. "Karin benim kız arkadaşımdı."

Maggie onun *geçmiş zaman* kullandığını fark etti.

Erik kaşığını yeniden eline alırken bir an donup kaldı. Yüzünün geri kalanında hiçbir mimik yokken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Masanın diğer ucundaki bir şeye bakıyordu.

Maggie bakışlarını takip edince gördüğü şeyin ne olduğunu anladı. Karin'in bilekliğini masada bırakmıştı.

Erik yemeğini kenara itti, elini yavaşça uzatıp bilekliği kendine çekti.

Mum ışığına doğru tuttu. Maggie adamın kaşlarının nasıl çatıldığını gördü. Erik yine gözlerini kırpıştırdı, bir elini başının arkasına götürdü ve ensesinde siyah dağ dövmesi bulunan yeri ovuşturdu.

Ayağa kalkarken dizinin masaya çarpmasıyla mum ışı titredi. Yüzündeki kan çekilmişti. Gözleri parlayarak hızla onlara doğru döndü. "Bu nereden geldi?"

Maggie diğerlerine baktı.

Kimse konuşmadı.

Erik, "Nereden!" diye bağırdığında sesindeki öfke hepsinin sıçramasına neden oldu. "Bunu Karin'e ben vermiştim! Burada! DNT kulübesinde! Bileğine taktım. Yatağa kolunda onunla gitti!" Kaşını ovuşturdu. "Polis kulübeyi aradı. Arkasında hiçbir şey bırakmamıştı. Hiçbir şey!" Dik dik baktı. "Onu içinizden biri koydu buraya, değil mi?"

Maggie başını iki yana salladı. "Hayır! Onu buldum."

Erik sendeleyerek ona doğru bir adım attı. "Nerede? Bana nerede bulduğunu söyle!"

"Dün gece buldum. Kumsalda kamp yaptık. Mağaradaydı."

Erik'in gözleri kocaman açıldı.

Maggie bunu söylediği anda hata yaptığını anladı.

Maggie'nin içini yakıcı bir panik dalgası sardı: Nerede olduklarını ağzından kaçırmıştı.

"Mağara mı?" diye tekrarladı Erik gözlerini kırpıştırarak.

Maggie yavaşça başıyla onayladı.

"Ama... Karin mağaraya hiç gitmedi. Biz buradaydık. DNT'de. Ertesi sabah yürümeye devam edecek, Blafjell'den aşağı inip otele dönecektik... Anlamıyorum... Nasıl olabilir?"

Volta atmaya başladı, adımları telaşlıydı.

Maggie'nin yanına gelince durdu. Sesi daha sakindi. "Bana bilekliği nasıl bulduğunu anlat."

Maggie'nin ondan uzaklaşmak için geriye yaslandığı sandalye gıcırdadı. "Bir çıkıntıya takılmıştı. Örümcek ağı kaplamıştı. Sanırım bir süredir oradaydı."

"Mağarada başka bir şey var mıydı?"

Maggie kucağına baktı. Başını iki yana salladı.

Erik gözlerini kıstı. "Emin misin?"

Öne çıkan Helena otoriter bir tavırla araya girdi. "Evet. Hepimiz oradaydık. Mağarayı kontrol ettik. Başka bir şey yoktu, sadece birkaç ıstakoz avlama sepeti depolanmıştı." Ses tonu sanki onu test ediyormuş gibi kışkırtıcıydı.

Erik tepki vermedi, sadece başını eğip büyülenmiş gibi bilekliğe baktı.

"Karin'e ne oldu?" diye sordu Maggie. "Ormanda bana onun adıyla seslendin."

Erik acı çekiyor gibi görünüyordu. "Kayboldu."

Bilekliği avucunda sallayarak bir sandalyeye yığıldı. "Buraya Karin'in doğum günü için gelmiştik. Bugün doğum günü. Yirmi altısına girecekti," dedi, başı önde, omuzları çöküktü. "Bileklik doğum günü hediyemdi. Geceyi burada geçirip ertesi sabah yola koyulacaktık. Ama... tartıştık."

"Neden?" diye sordu Helena.

Anılar acı veriyor gibi dudaklarını büktü. "Önemli bir şey değildi." Avucunu göğsünün üstünde gezdirdi. "Bergen'de bir

işe başvurduğunu söyledi. Resmi seviyordu ve orada çok güzel bir galeride iş imkânı çıkmıştı. Ona kabul etmesini söylemeliydim. Ama korktum. Gitmesinin bencillik olacağını söyledim." Başını iki yana salladı. "Öfkelendim. Dışarı çıktım. Bir süre yürüdüm. Nihayet sakinleşip geri döndüğümde Karin eşyalarını toplayıp gitmişti."

Sobanın bacasından içeri üfleyen rüzgâr alevlerin sessizlikte dans etmesine neden oldu.

"Otele geri döndüğünü sandım ama hiç gelmedi. Kimse nedenini bilmiyor. O... kayboldu."

"Onu bir daha gören olmadı mı?"

"Gördüğünü sanan birileri oldu... Bir süre umutlandık... Ama bir şey çıkmadı."

Ateşin içindeki bir kütük parçalanıp kırmızı közler hâlinde döküldü.

"Üzgünüm," dedi Maggie usulca.

"Ben de," diyen Erik parmaklarını narin gümüş bilekliğin etrafına kapayıp avucunun içinde emniyete aldı.

55 LIZ

Kulübenin içindeki hava Erik'in itirafının ardından gerginliğini korudu.

"Biraz uyumam gerek," dedi Helena esneyerek.

Liz çökük duruşundan onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Ruju uzun zaman önce çıkmıştı ve gözlerinin altında şişkin halkalar oluşmuştu.

Küçük kulübede sadece dört ranza vardı, bu yüzden Erik yer matını alıp ateşin önüne serdi. "Ben burada uyuyacağım." Yatmadan önce botlarını giyip dışarı çıktı.

Kapıyı arkasından kapar kapamaz Liz diğerlerinin yanına gitti. "Ne düşünüyorsunuz? Erik buradayken hepimizin uyuması güvenli mi?"

Helena başını iki yana salladı. "Erik otele girdiğinde insanların verdiği tepkiyi gördük. Kendi abisi bile endişeli görünüyordu."

Erik'in Karin'in ebeveynleriyle göl kenarındaki tartışmasını hatırlayan Liz başıyla onayladı. "O hâlde sırayla uyuyalım. İlk nöbeti ben tutarım."

Maggie kapıya bakarken kaşları çatıktı. "Kokainle bir bağlantısı var mı sizce?"

Liz omuzlarını silkti. "O zaman bize soru sormaz mıydı? Mağara hakkında daha çok şey öğrenmek istemez miydi?"

"Bunu öğrenmenin bir yolu var," dedi Joni adamın sırt çantasını işaret ederek. "Mağaraya gidip onları aldıysa hepsini çantasına doldurmuş olmalı."

"Sence bakmalı mıyız?" diye sordu Maggie.

Joni başıyla onayladı. "Ben bakarım. Sizin gözünüz camda olsun, geleceği zaman–"

Daha Joni cümlesini bitiremeden açılan kapı mumun alevlerini titretti. Erik fermuarını çekerek içeri girdi. Ardından uyku tulumu açıp içine girdi.

Yapacak bir şeyi kalmayan kadınlar ranzalara yatarken Maggie dolaplardan birinde bulduğu battaniyeleri dağıttı.

Liz ateşi ve mumları kontrol ettikten sonra üstteki ranzaya çıktı. Dişleri pütürlü ve yapış yapıştı, onları fırçalayabilmek, temiz giysiler giyebilmek isterdi ama yapabileceği tek şey topaklanmış döşekte yatıp kulübeye vuran rüzgârı dinlemekti.

Nefes alıp verişlerinden ilk önce Joni'nin, bir süre sonra Maggie'nin ve en son Helena'nın uykuya daldığını anladı. Sessizlik çökünce sobadaki odunların parçalanıp küllere karıştığını duydu.

Orada yatarken yalnızlığın keskin sancısını hissetti. Patrick'e duyduğu özlem yüreğini sızlattı. Tam şu anda evlerindeki büyük boy yatakta her gece olduğu gibi üstünde tişörtü ve baksırıyla yattığını hayal etti. Acaba Liz'in olmadığını unutup yatakta onun tarafına uzanıyor muydu? Yoksa yatağın tamamının ona kalmasından memnun hâlde bir güzel yayılmış mıydı?

Bu ayrılık denemesi Patrick'in *hoşuna* giderse ne olacaktı? Gerçekten ayrılmak isterse ne yapacaktı?

Liz eskisi gibi olmalarının bir yolunu bulmalarını umdu. Aptal değildi. Çiftlerin yıllar sonra hâlâ midesine sancılar girmediğini, kelebekler uçuştuğu hissini yaşamadığını biliyordu. Ama ya yaşananlar? Evet, buna hâlâ ulaşabilirlerdi.

Liz kıpırdamadan yatıp kulübe duvarlarında dans eden gölgeleri izlerken, *Belki de bu yolculuğun amacı buydu*, diye

düşündü. Buraya eskiden olduğu kişiyi aramaya gelmişti. Patrick'in âşık olduğu kızı.

Yatakta yan döndü. Gözleri odun dumanından yanıyordu. Kulübe çok sıcaktı. O kadar yorgundu ki göz kapakları güçlükle direniyordu.

Yerdeki uyku tulumunun hışırtısını duydu, Erik'in de uyanık olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Saatini kontrol etti. Joni'yi kaldırmasına daha kırk beş dakika vardı.

Arkadaşlarının uyurken çıkardıkları sesleri, soluk alıp verişlerinin ninniyi andıran dalgalı ritimlerini dinledi.

Uyanık kalmaya çalıştı –gerçekten uğraştı– ama azalan mum ışıkları, yavaşlamış nefeslerin yumuşak sesleri ve ateşten gelen sıcaklık göz kapaklarının yavaşça kapanmasına neden oldu.

@ayisigikitap

4. GÜN

56 JONI

Joni uyandı. Loş ışıkta diğerlerinin yumuşak horultularını duyabiliyordu. Üstüne derin bir sıkıntı çökmüştü, sanki göğsünde büyük bir ağırlık vardı. İçini bir korku dalgası kapladı.

Aklına ilk gelen şuydu: *Kokaine ihtiyacım var.*

Bu yüzden kendinden nefret etti. Hissettiği manyetik çekimden nefret etti, kanı kaynıyor, çaresizce kokain çekmek istiyordu. Turnedeyken bu hissi başka türlü adlandırmak kolaydı: Partilemek, kafa bulmak, yollarda olmak.

Ama burada, dağların yarattığı netlikte tek bir adı vardı: Bağımlılık.

Alttaki ranzadan sessizce kalktı. Buz gibi zeminde parmak uçlarında yürürken dünkü tırmanış nedeniyle baldırlarının gergin ve düğüm düğüm olduğunu hissetti. Şortu ve polarıyla uyumuştu ama şimdi soba söndüğü için kulübe buz kesmişti. Çıplak bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu ve nefesinin buhar çıkardığını görebiliyordu.

Loş ışıkta Liz'in ceketini astığı sandalyeye doğru yürüdü. Yer matının üstünde uyku tulumunu çenesine kadar çekmiş uyuyan Erik'in etrafından dikkatlice geçti. Cekete uzanıp elini cebine soktu. Boştu.

Kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. Kokaine ihtiyacı vardı!

Arkasında Erik kıpırdandı. Uyku tulumuna daha sıkı sarınıp yan döndüğünü duyan Joni donup kaldı.

Nefesini tutup bekledi. Birkaç dakika sonra uyuduğundan emin olunca elini Liz'in ceketinin diğer cebine soktu.

İşte! Torbanın tanıdık şekli, ağırlığı parmaklarının ucundaydı. Müthiş bir rahatlama hissetti.

Kendi ceketini aldı, kokaini cebine attı ve yürüyüş botlarını eline alıp kapıya doğru yürüdü.

Şafak sökmek üzereyken dışarı çıktı, ayakları nemli zeminle buluşurken derin bir nefes aldı ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Joni çıplak ayak parmaklarını taşlı zemine bastırarak bir süre yürüdü. Hava soğuktu, yoğunlaşmış nem partiküllerinin oluşturduğu sis kalındı.

Bunu rahatça yapabilmek için kulübeden uzaklaşmak istediğinden hızlı hareket ediyordu. Dağın kenarından yavaş yavaş aşağı inen yol taş ve topraktan oluşuyordu.

Omzunun üstünden arkaya baktı, kulübeyi hâlâ görebiliyordu. Gözden uzak olması gerekliydi.

Joni dağ kenarından sarkan pürüzsüz bir kaya çıkıntısını fark ettiğinde on beş dakikadır yürüyordu. Bulutlu vadinin üstünde asılı bir platforma beziyordu.

Yoldan ayrılıp oraya doğru yaklaştı. Platform sadece birkaç metre genişlikteydi ve imkânsız gibi görünse de havada asılı duruyordu.

Bir gün kırılıp dağ yamacından aşağı yuvarlanacaktı.

Bu ne zaman olacaktı?

Otuz yıl sonra mı?

Yarın mı?

Şimdi mi?

Joni kayanın üstüne çıktı.

Gözlerini geniş açıklıkta gezdirdi, engebeli dağları, sürüklenen bulutların parıltılarıyla kendini gösteren uzaktaki kıyıyı ve çok çok aşağıda kıvrılan nehri gördü.

Yüzüne vuran rüzgârı, cebindeki kokainin ağırlığını hissederken gün yavaşça ağarıyordu. Buranın o yer olduğunu anladı. Liz'le birlikte hazırladıkları coğrafya projesinin ön kapağındaki yer. Svelle parkuru üstünde bir yerde olduğunu biliyorlardı ve işte buradaydı.

Joni içini saran bir coşku hissetmedi çünkü bu ânın ikisi için olması, çocuklukta verdikleri sözü yerine birlikte getirmeleri gerekiyordu. Masumca verilmiş bir sözdü. Yine de gerçek daha karanlıktı, ceketine tıkıştırdığı çalıntı kokainle tek başına duruyordu. Joni Gold böyle biri olmuştu. Arkadaşlarının eşyalarını karıştıran türden biriydi. Grubunu yüzüstü bırakan. Gerektiğinde ortalıkta görünmeyen. Yalan söyleyen. Aldatan.

Dün Helena'nın sözleri iliklerine kadar işlemişti. Söylediği her şey doğruydu. Joni cenazeye gitmek yerine otelde kalıp kafayı bulmuştu. Helena'nın annesinin şerefine bir kadeh dahi kaldırmamıştı. Haftanın hangi günü olduğunun bile farkında değildi.

İşte o böyle biriydi.

Bir arkadaşına bunu yapan biri.

Bir arkadaşına daha kötüsünü yapan biri.

Bir adım daha atmanın nasıl bir his olacağını merak etti. Tam kenardan aşağı. O hafiflik ânını düşündü. Aşağı doğru düşmeyi, yüzüne çarpan bulutların nefesini.

Birazcık ilerleyip bir şey hissetmeyi bekledi.

Kalp atış hızı değişmedi. Hâlâ düşüktü, sakindi. Tiksintiden daha güçlü bir şey, bir korku patlaması hissetmeyi bekledi. Ama hiçbir şey yoktu.

Ayaklarını biraz daha ileri sürdü.

Kendinden başka onu durduracak kimse yoktu.

ARAMA

Leif haritayı kayalık zemine serip düzgün durması için dizi ve avucuyla destekledi.

Rüzgârda çırpınan kâğıda gözlerini kısarak baktı. Evet. Alman yürüyüşçülerin tarif ettiği yer tam önündeydi. DNT kulübesinin oldukça yakınında, dağ kenarından çıkıntı yapan kayalık bir platform vardı.

Haritayı mümkün olduğunca düzgün bir şekilde katlayıp çantasına soktuktan sonra yürümeye devam etti.

Şiddetli rüzgâr yüzüne vuruyor, nefes almasını zorlaştırıyor, sırtındaki teri soğutuyordu. Leif ona doğru eğildiğinde sanki ağırlığının bir kısmını o taşıyormuş gibi hissediyordu.

Açık havada doğudaki uzak zirvelerin kilometrelerce ötesini ve batıdaki denizi görebilirdiniz. Ama o öğleden sonra bulutlar çok yoğundu ve beyaz bir duman misali dağların üzerine çömüştü.

Leif çıkıntıya doğru tedirginlikle yürürken midesi kasıldı. Bunun bir hata olmasını, Alman yürüyüşçülerin yanılmış olmasını diledi. Sonuçta aşağıdaki patikadan hayli uzak bir mesafedeydiler. Bir kadın gördüklerini sanmışlardı ama belki de bir muşambadan fazlası değildi. Vahşi doğada gördüklerini yanlış yorumlayan ilk kişiler olmazlardı.

Derin bir nefes aldı, ardından kayanın üstüne çıktı ve dengesini korumak için içgüdüsel olarak kollarını iki yana açtı.

Dağ yamacından yükselen rüzgârın tenine şiddetle vurduğunu hissetti.

Bir yürüyüşçü burada tek başına ne yapıyordu? Neden kimse yardım çağırmamıştı? Leif'in kafasını kurcalayan bunlardı.

Ayağını kenara koydu ve aşağı baktı.

57 LIZ

Joni'nin ranzasının boş olduğunu gördüğü an Liz anlamıştı. Kokainin gittiğini görmek için ceketinin cebine bakmasına gerek yoktu. Onu orada bırakması aptallıktı! Liz ya öngörüsüzdü ya da Joni'nin durumunun bu kadar kötü olduğunu kabullenmeye hazır değildi.

Şimdi botları sert, kayalık zemini döverken dağ tepesini arıyordu. Dışarısı soğuktu, Liz ceketinin kollarını çekiştirdi.

Sola doğru baktı, görebildiği kadarıyla zirve boştu ancak alçalmış sis bazı tarafların görülmesini engelliyordu. Joni zirveden ormana doğru inen diğer yöne yürümüş olmalıydı.

"Joni?" diye seslendi.

Yürümeye devam etti, kasları sert ve gergindi. Kendini dinlenememiş ve susuz kalmış gibi hissediyordu, şu an kulübede olmayı, ateşi körüklemeyi, çaydanlıkta su kaynarken bir kahve paketini açmayı, yavaş yavaş ayılıp günün planını kurmayı tercih ederdi.

Bunu değil.

Bir parmağıyla gözünü ovuşturdu. Gözleri odun dumanından kurumuş, tahriş olmuş gibiydi... Uykusunda ağlamış mıydı? İki gözü de şişmişti ve göğsünde bir sızı, aklında Patrick'le uyanmıştı. Ancak şu an evliliğinin enkazını düşünme zamanı değildi. Joni'yi bulması gerekiyordu. Ona yardım etmeliydi. Hepsini dağdan güvenli şekilde indirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Dizlerindeki acıyı, botlarının altında yuvarlanan taş ve toprakları hissederek yürümeye devam etti.

Üzerinde kırmızı T işareti bulunan büyük bir kayanın etrafından dolaştı, tanıdık görüntü az da olsa güven vericiydi. Maggie'ye destek olmanın yolunu bulabilirlerse gece olmadan dağdan inebilirlerdi.

Liz uzakta, dağ yamacından çıkıntı yapan kayalık bir platform gördü. İşte, Joni oradaydı. İçinde kabaran bir sevinç dalgasıyla fark etti: Bu, okul projelerindeki zirveydi.

Ardından gördüğü manzarayla kanı dondu. Joni kenarda duruyor, başını öne eğmiş, aşağıdaki uçuruma bakıyordu. Konsantrasyonunun bir anlık dağılması, düşmesine o kadarı yeterdi.

Liz ona seslenmek, geri çekilmesini söylemek istedi ama onu şaşırtma riskini alamazdı.

Derken bir anda Joni hareket etti, cebinden bir şey alıp parmakları arasında çevirdi. Sonra elini kaldırdı ve elindeki nesneyi bırakıp aşağıdaki boşluğa düşmesine izin verdi.

@ayisigikitap

58 | JONI

Joni kenardan geri çekildi. Arkasını döndüğünde Liz'in ona doğru geldiğini gördü, yanakları pembe, saçları dağınıktı, ifadesi endişeyle gerilmişti.

Kayanın üstüne çıkmadan durdu. Elini uzattı. "Çok uçtasın!"

Evet, diye düşündü Joni. Liz'in uzattığı eline baktı. Arkasında boşluk, önünde Liz olduğunu biliyordu. Kalbi sıkıştı. Liz. Liz. Liz. Hep peşinden geliyordu.

Kenardan uzaklaşıp Liz'in elini tuttu ve arkadaşının onu kollarına doğru çekmesine izin verdi.

"İyi misin?" diye sordu Liz, Joni'yi kollarından tutup doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Liz'in cildi ışıl ışıl, gözleri parlaktı. Joni onun dünyasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Gözlerinin içine bakan iki çocuğunun olması. Akşam yemeğini yaptığı sebzeleri kendi yetiştiren bir kocasının olması. İnsanların hayatında fark yaratacak bir işinin olması. Geri döneceği, sevdiği insanlarla dolu bir evinin olması. Liz'in hayatı sağlam, verimli bir zemin üzerine kurulmuştu ve orada hep güzel şeyler büyüyordu.

Joni'nin sessizliği karşısında Liz, "Lütfen, konuş benimle," diye yalvardı.

Ah, Liz, diye düşündü Joni. Onu muayenehanesinde, ellerini masaya yaslamış, karşısındakini dikkatle dinlerken ve kaşlarının arasında oluşan derin bir V ile çözüm ararken hayal edebiliyordu.

Liz herkesin sorununu çözmek istiyordu ama bazı insanlar düzeltilemezdi.

"Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum," dedi Joni. "Bazen berbat bir arkadaş olduğumu, hayatımın karmaşık olduğunu, işleri iyi idare edemediğimi biliyorum ama seni seviyorum."

Liz onu sıkıca tuttu. "Biliyorum."

"Cebinden kokaini aldım," dedi Joni usulca.

Liz başıyla onayladı. "Sorun değil–"

"Ama çekmedim. Bak," dedi dönüp uçurumu işaret ederek. Paketi kenardan atması sembolik olarak yeni bir başlangıç yapmak, temizlenmek istediği anlamına geliyordu. Ne yazık ki torba yirmi metre kadar aşağıda bir çıkıntıya düşmüştü, yine de yaptığı şey önemliydi.

Liz'in yüzünde bir tebessüm belirdi. "Aferin sana!"

Onu dürüst olduğu, övgülerini esirgemediği için seviyordu. Joni, iki dünyayı –grup, müzik, turne ve uyuşturucular ile Liz, Maggie ve Helena'nın yerleşik ve dopdolu hayatlarını– dengede tutmanın hep imkânsız olduğunu düşünmüştü. Ama tek bildiği bunu denemek istediğiydi.

"Kendimi toplamak istiyorum. Temizlenmek. Aklı başında olmak. Biraz dinlenmek, iyi kararlar vermeye başlamak, anlıyor musun?"

Liz başıyla onayladı. "Başladın bile."

Joni gülümsedi, içindeki karanlık bir nebze dağıldı.

Liz manzaraya doğru döndü. "Bizim yerimizdeyiz. Coğrafya projesindeki."

"Biliyorum!" dedi Joni kolunu Liz'in beline dolarken.

"Yürüyüş umduğumuz gibi gitmemiş olabilir. Ama bak işte buradayız. Ve bununla gurur duyuyorum."

"Ben de."

Birlikte manzaranın tadını çıkardılar. Sis giderek alçalmaya başlamıştı, yoğun bulutlar aşağıdaki nehri kısmen gizliyordu.

Joni buraya geldiğinden beri görüşün ne kadar hızlı azaldığını fark etti. "Sisin görünüşü hoşuma gitmedi. İyice yoğunlaşacak. Dağdan inmek için planımız ne? Sence Maggie yürüyebilecek mi?"

"Telefon çekmezse başka şansı yok," dedi Liz.

"Erik yardım eder mi? Ona güvenebilir miyiz?"

Liz tereddütle omzu silkti.

Joni cebinden telefonunu çıkardı, açtığında pil sembolünün kırmızı olduğunu gördü. Batarya yüzde bire düşmüştü ve çektiğini gösteren çubuk hâlâ yoktu.

"Hadi hemen haritaya göz atalım. Bakalım otel ne kadar uzakta," dedi Liz.

Joni haritayı açması için telefonu Liz'e uzattı ama başparmağı yanındaki simgeye dokundu: *Mesajlar.*

Liz ana ekrana dönecekti ama tereddüt etti.

"Patrick mi?" dedi.

Joni ekrana baktı. "Ne?"

"Patrick neden..." –bakışlarını ekrana çevirip tarihe baktı– "...üç gün önce sana mesaj attı?"

Joni buz kesti. "Ah. O sadece... yürüyüşe katıldığımı duyduğunu söyledi."

Liz ona bakarken kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşiyordu. "Ama ben onunla konuşmadım. Bilmiyordu."

Joni'nin ağzı kurudu.

Liz'in mesaja tıklamak üzere olduğunu gördü.

"Yapma!"

"Yapma mı?" dedi Liz şaşkınlıkla. "Kocamın sana gönderdiği mesaja bakmayayım mı?"

"Ben... sadece..."

Liz başını yana eğmiş ona bakıyordu.

"Lütfen, Liz. Yapma."

Çok geçti. Liz çoktan mesajı açmış, okumaya başlamıştı.

Joni yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Hiç kımıldamıyordu, dehşetle donup kalmıştı.

Liz'in telefondaki mesajları okumasını izledi; silinmesi gereken ama Joni'nin saklamak istediği düzinelerce mesaj vardı. Neden silmemişti? Yaşandığını kanıtlamak için mi?

Şimdi ne büyük aptallık ettiğini görebiliyordu.

Patrick Wallace. Yüzüne yayılan rahat, yavaş gülümsemesiyle okuldaki ilk aşkıydı. Gülümsemesi kahkahaya dönüştüğünde başını geriye atardı. Karşısındakini tüm benliğini vererek gerçekten dinlerdi.

Patrick'in ona nasıl baktığını görmüştü ama Liz ona sırılsıklam âşıktı. Patrick'ten o kadar çok bahsetmişti ki Joni nihayet onunla kendi konuştuğunda en sevdiği grubun Green Day olduğunu, koşmayı ve kaymayı, açık havada olmayı sevdiğini biliyordu.

Liz'le ikisinin on sekiz yaşına girdikleri yaz Liz'in abisi bir parti vermiş ve Patrick'i de çağırmıştı. Patrick akşam boyunca Joni'yi aramış ve onu bahçede tek başına sigara içerken bulmuştu. Bir süre birlikte takılmışlardı, Joni onun diş macunu, sabun ve çamaşır deterjanı karışımından oluşan temiz kokusunu hatırlıyordu. En yakın arkadaşının aşkına el uzatmaması gerektiğini biliyordu. Bunu biliyordu. Ama Patrick elini beline hafifçe bastırıp ona doğru eğildiğinde tüm çekinceleri arzularının sıcaklığıyla eriyip gitmişti.

Daha sonra Maggie onu ağlarken bulmuştu.

Joni olanları anlatıp ne yapacağını bilmediğini söylediğinde Maggie elini sıkıp, "Önümüzdeki ay seyahate çıkacaksın. Yüzlerce erkek olacak," demişti.

Maggie haklıydı. Yüzlercesi vardı. Patrick sadece bir çocuktu ve dışarısı onun gibilerle doluydu. Yapılacak doğru şeyi bir başkasından duyma ihtiyacı onu utandırmıştı.

Joni seyahate gitmişti.

İki yıl sonra geri döndüğünde Liz ve Patrick çift olmuştu.

İkisini birlikteyken izler ve *Doğru olan bu,* diye düşünürdü. Birbirlerine yakışıyorlardı. Mükemmel gülüşüyle Patrick ve iyi uyku alışkanlığı, dikkati ve çalışkanlığıyla Liz.

Ama ara sıra, Patrick'le yalnızken adını koymak istemediği bir enerji hissediyordu. Böyle bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Bu böyle yıllarca sorunsuz devam etmişti. Patrick ve Liz evlenmiş, ikizleri olmuştu. Joni, ailesine baktığında Patrick'in yüzüne yayılan gurur ve hayranlığı görebiliyordu. Patrick Liz'i varlığının her zerresiyle seviyordu, bu yüzden Joni içindeki ateşi başka erkekler, müzik ve şöhretin parlak ışıklarıyla söndürmeye çalışmıştı.

Ama sonra bir gün o ateşin hâlâ yandığını fark etmişti.

Liz mesajları okumayı bitirdi. Başını kaldırdı.

İfadesi sert ya da öfkeli değildi. Korkmuş görünüyordu.

59 | LIZ

Liz kulaklarındaki kanın uğultusundan başka bir şey duyamıyordu. Mesajların her birini okumuş, *Dublin... otel odası... Liz asla öğrenmemeli...* gibi laflar ekranda dans ederken gözleri kocaman açılmıştı.

Gözlerini kırpıştırdı. Başını salladı.

Hayır.

Lütfen... Tanrım. Hayır!

Patrick, Joni'yi neredeyse Liz'i tanıdığı kadar uzun süredir tanıyordu. Joni'ye saygı duyuyor, onu güldürüyordu, ona karşı korumacıydı, onu destekliyordu ama Liz kendine daima Patrick'in ondan etkilenmediğini söylemişti.

Neden buna inanmayı seçmişti? Geçen yıl bir kadın dergisi Joni'yi *Gezegendeki En Seksi Kadın* olarak nitelemişti. O ve Patrick mutfakta *queasadilla*[12] yaparken makaleye gülmüşlerdi.

Liz bakışlarını yüzü bembeyaz kesilmiş, dudakları kurumuş Joni'ye çevirdi.

"Dublin," diye fısıldadı. "Migren yüzünden otele döndüğümde siz ikiniz..." Cümlesini bitiremedi.

Kulise gittiğinde migrenin çoktan gözlerinin önünde ışıklar dans ettirmeye başladığını ve Joni'ye konser sonrasındaki partiye katılamayacağını söylediğini hatırlıyordu. Joni o kadar

12 Bir tür Meksika yemeği. *–ç.n.*

üzgün görünmüştü ki Liz, "Patrick seninle gelir!" diye eklemişti hemen. Kocasını bir teselli ikramiyesi gibi önermişti.

Patrick Liz'e dönüp, "Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" diye sormuştu.

"Ben taksiye binerim. Kal! Eğlen! Lütfen. Bana sabah anlatırsın."

Patrick'i ikna etmek için pek de çabalaması gerekmemişti. Partileri hep çok severdi. Liz kocasının geç gelmesinden, ertesi sabah akşamdan kalma ve sevgi dolu uyanmasından keyif alırdı. Bu yüzden ikisini göndermişti. Joni elbisesi ve sahne makyajıyla parlıyordu, Patrick yanında çok sağlam ve yakışıklı görünüyordu. Ve o –aptal, saf Liz– evliliğine bir kibrit çaktığından habersiz taksiyle otele dönmüştü.

60 JONI

Joni'nin göğsünde şiddetli bir baskı vardı. Önünde Liz duruyordu, arkasındaysa bulut, hava, dik ve yüksek bir uçurumdan başka bir şey yoktu.

Liz'in sesi duygularının yoğunluğuyla incelip çatallanmıştı. "Patrick'le yattın mı?"

Joni bakışlarını yere indirip tekrar tekrar yutkundu. Çıplak bacaklarındaki tüylerin diken diken olduğunu, botlarından birinin bağcıklarının çözüldüğünü fark etti. Rüzgâr ensesini okşuyordu.

Dublin. Liz ve Patrick'in orada olacağını bildiğinden o konser bir umut ışığı olmuştu. Turne sırasında aklını kaybetmek üzereydi. Onlara ihtiyacı vardı. Konserden sonra kuliste Liz migreninin tuttuğunu ve gitmesi gerektiğini söylediğinde Joni büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Her şey kontrolden çıkıyordu; hayatı, düşünceleri, uyuşturucular, hepsi. Liz onun dayanağıydı.

Ama sonra Liz, "Patrick seninle gelir!" demiş ve Joni, Patrick'in elini bir can simidi misali kavramıştı.

Patrick'i partiye götürmüş, büyük bir gururla, "Patrick Wallace, kendisi en eski arkadaşlarımdan biridir," diyerek onu grupla tanıştırmıştı. Çoktan yatmaya başladığı menajeri Kai onu kokain çekmeye çağırmıştı ama Joni ayık kalmak istemişti. Patrick'le olup arkadaşlığının tadını çıkarmak istiyordu. Bu yüzden Kai'ye *hayır* demişti.

"Hayır diyebileceğini bilmiyordum," diye fısıldamıştı Kai gülümsemesini bozmadan. "Sonrası için baş ucuna biraz hazırlayacağım."

Joni partiden ayrılması gerektiğini o anda anlamıştı. "Hadi başka bir yere gidelim," demişti Patrick'in elini tutarak.

Kimsenin onu tanıyamayacağı karanlık bir otel barı bulmuşlar, soğuk deri koltuklarda oturup Guinness içmişlerdi. Joni partiden payetli elbisesiyle çıkmıştı, bu yüzden Patrick ceketini onun omuzlarına sarmıştı. Joni, o ve Liz'in evlerinin mis kokusunu içine çekmişti. Güvenli bir yer gibi kokan cekete sokulmuş, çıplak ayaklarını altına almıştı.

"Nasılsın, Joni?" diye sormuştu Patrick barın sessizliğinde. Bunu doğrudan gözlerine bakarak söylerken sanki onun gerçekte nasıl olduğunu görmüş gibiydi.

Joni dürüstçe turnenin yoruculuğundan, şarkı sözü yazamadığından, mutsuz olduğundan bahsetmişti. Patrick ellerini avuçlarının arasına almıştı. Joni, konuşurlarken birbirlerine değen parmaklarının alev aldığını hissetmişti. Patrick kenetlenen ellerine bakmıştı. Yutkunmuştu. "Ellerini tutmalı mıyım bilmiyorum," demişti yavaşça.

Joni öylesine yoğun bir elektrik hissetmişti ki kendine engel olamayıp ona doğru eğilmişti. Öpüşmüşlerdi.

Bu bir patlamaydı. Şimdiye kadar kullandığı en kuvvetli uyuşturucunun etkisindeymiş gibi tüm vücudunu saran his heyecan verici, enfes, yumuşak, canlandırıcı ve öylesine bağımlılık yapıcıydı ki bedeni daha fazlası için can atmış, bu olağanüstü şeyin bitmesini hiç istememişti.

"Üzgünüm..." demişti Patrick. Sanki onları fiziksel olarak bağlaması gerekiyormuş gibi ellerini kollarının altına sokmuştu. "Yapamam–"

"Biliyorum," demişti Joni ve gerçekten biliyordu. Liz ve Patrick bu dünyada en sevdiği iki insandı ve ikisini de kaybetmek istemiyordu.

Yine de bu düşünceler arzuların, ihtirasın ve ihtiyacın yoğunluğu altında silinip gitmişti… Bir anda vücutları birbirine eğilmiş, öpüşmeye başlamışlardı. Joni, Patrick'in onu istediğini biliyordu. Bu, hayatının en güzel sarhoşluğuydu. Joni Gold'un sevdiği bir şey varsa o da sarhoş olup kafayı bulmaktı.

Zaten bir oteldeydiler. Tek ihtiyaçları olan bir odaydı. İçki kadehe dökülüp dudaklara ulaştıktan sonra kim hayır diyebilirdi?

Joni yüksek sesle nefes aldı.

Liz ona bakıyor, sorusunu cevaplamasını bekliyordu: *Patrick'le yattın mı?*

61 LIZ

"Evet," diyerek itiraf etti Joni sonunda. "Yattım."

Liz elleriyle yüzünü kapadı. Göğsü oyuluyormuş gibi hissediyordu.

Joni konuşuyor, özür diliyordu ama Liz onu dinlemiyordu çünkü tek düşünebildiği arkadaşının kocasını becerdiğiydi.

Kafası allak bullaktı. *Ayrılık denemesi: Benim fikrimdi. Ben istedim. Ben önerdim.* Bunun kendi tercihi olduğunu düşünmüştü. İyi bir fikir olduğunu sanmıştı. Evliliklerinde bir sorun olduğunu teşhis etmiş, doktor şapkasını önüne koymuş ve uzun konuşmalarının ardından –çünkü iyi iletişim onların en güçlü yanıydı– ayrılık denemesi teklif etmişti.

Patrick bunun kulağa iyi bir fikir gibi geldiğini söylediğinde kalbinde sanki biri onu sökmeye çalışıyormuş gibi derin, güçlü bir acı hissetmişti.

Kendine bunun sorun olmayacağını söylemişti. Hatta iyi bile olabilirdi çünkü ayrı kaldıklarında Patrick hayatının onsuz nasıl olacağını düşünmek zorunda kalacak, sonra da mücadeleye hazır, daha güçlü bir çift olarak birbirlerine döneceklerdi.

Ama şimdi her şey çok farklı görünüyordu.

Joni Gold.

Oteldeki ilk gecelerinde Joni'yi göl kenarında telefonla konuşurken görmüştü. Kısık sesle konuşuyordu ve Liz'i görünce rengi atmış, telefondaki kişiye, "Kapamam lazım," diye fısıldamıştı.

Liz'e Kai'yle konuştuğunu söylemişti.

Ama konuştuğu aslında Patrick'ti.

Liz titremeye başladı. Parmak uçlarının karıncalandığını hissediyordu. Ansızın kendini savunmasız hissetti, ailesinden fiziksel olarak ayrıydı. Onları bırakmıştı ve içeri bir kurt girmişti.

Joni'yi kahvaltı masasında otururken hayal etti, ikizler ona gülümsüyordu, ocağın başındaki Patrick yüzünde bir tebessümle kahvenin demlenmesini bekliyordu.

"Ne istiyorsun? Kocamı mı? Ailemi mi?"

"Hayır! Sana bunu asla yapmam!"

"Patrick'le yattın! Biz ayrılık denemesindeyken ona mesajlar gönderdin!"

Joni alt dudağını dişledi.

"Onca erkek varken, Joni. Onca erkek dururken!" Okul yılları boyunca Liz oğlanların Joni'ye doğru çekilmesini hayranlıkla izlemişti. Unutulmaz, tok kahkahasıyla, şaşırtıcı bir şey söyleyip insanı hazırlıksız yakalamasıyla ya da kimin ne diyeceğini umursamadan canının istediğini giymesiyle etrafına cazibesini yayardı. Liz görmezden gelinme hissine alışmıştı, bu yüzden de Patrick onu öptüğünde –onu seçtiğinde– Liz diğer oğlanların artık öneminin kalmadığını fark etmişti çünkü Patrick vardı.

"İstediğin kişiyi elde edebilirdin, Joni. İstediğin kişiyi! Neden Patrick?"

Joni derin bir nefes aldı. "Ona âşık olduğumu düşündüm."

"Âşık mı?" dedi Liz dişlerini sıkarak. "Bu kelimeyi kullanmaya cüret etme! Bu bir şarkı değil, Joni! Bu benim hayatım!"

Liz ona doğru bir adım attı. İlkel, güçlü öfke vücudunu titretiyordu. Joni'nin gözlerinin aklarını, kenara ne kadar yakın olduğunu anlamanın şokuyla gözlerinin kocaman açıldığını gördü.

Liz kocasını düşündü, çocuklarını, ailelerinin nasıl dağılacağını. Yoğun bir öfke kanını kaynattı. Kaldırdığı elleri titriyordu.

Parmakları Joni'nin ceketinin kumaşını kavradı. Öfkesi gözünü kör etmişti ve o anda hiçbir şey düşünmüyordu, sadece giderek artan, içini kavuran bir öfke vardı ve Liz kendini ona bıraktı.

ARAMA

Leif yürüyüş botlarını sıkıca bastırdığı tepe çıkıntısında duruyordu. Rüzgâr çıplak baldırlarının etrafında yılan gibi kıvrılıyor, tişörtünün yakasını çekiştiriyor, sırtında biriken teri kurutuyordu.

Konum burasıydı.

Ayağını kenara koyup aşağıya baktı.

İyice aşağıya.

Hayır!

Alman yürüyüşçüler haklıydı. Aşağıda bir kadın vardı. Hareketsiz yatıyordu. Sanki biri ona koma pozisyonu verdirmeye çalışmış gibiydi; bacakları bükülmüş, yan yatmıştı, bir kolu sıkıca vücuduna sarılmıştı.

Alman yürüyüşçülerden haberi aldığından beri kulağında aynı karanlık fısıltı çınlıyordu: *O olmasın.*

Şimdi bile kendine emin olamayacağını söylüyordu. Kadının saçlarının örttüğü yüzünü göremiyordu. Yirmi metre kadar aşağıda olmalıydı, nehrin üstündeki bir çıkıntıya düşmüştü.

Leif bağırdı. "Hey! Hey! İyi misin?"

Soru kulağına aptalca geldi. Hiç iyi görünmüyordu.

Telsizini çıkarıp açtı. Eli titriyordu. "Onu buldum," dedi Knut'a. GPS konumunu söyledi. "Tepedeyim. Ona seslendim cevap vermiyor. Kımıldamıyor."

"Sence bir ceset alınması durumuyla mı karşı karşıyayız?"

Leif yutkundu. Cevap verirken keskin soğuğu dudaklarında hissediyordu. "Belki." Gözlerini kadından ayırmadan sordu, "Ekip ne kadar uzakta?"

"Kamyondaki adamlar daha derine ilerleyebilmek için tomruk yoluna girmeye çalışıyor." Leif'in koşarak oraya ulaşması üç saat sürmüştü. Ekip tomruk yolunu kullanarak yolu birkaç kilometre kısaltsa bile oraya varmaları iki saat sürerdi. Bu iyi değildi.

"Ya helikopter?" diye sordu umutla.

"En az bir en çok üç saat sürer. Sana bilgi vereceğim. Yanında kimse var mı?"

"Hayır. Yalnızım," diye yanıtladı Leif. Aşağı inmeyi değerlendirirken bakışları hâlâ kadının üstündeydi. Halat kullanarak ona ulaşmak mümkün olabilirdi. Mekanizmayı kurabileceği alanları gözünde canlandırdı. Olası bir nokta bulduğunu düşündü.

"Ne yapacaksın, Leif?" diye sordu Knut.

"Halatla aşağı ineceğim. Ona bir bakacağım."

Knut'un onu durdurmaya çalışmasını bekledi. Bu, tüm kurtarma protokollerine aykırıydı. Kahramanlığa gerek yoktu. Her şey değerlendirilecek, kontrol edilecek ve ekiple yapılacaktı.

Bir süre sonra Knut'un sesini duydu. "Tamam."

62 | HELENA

Helena kulübede ürkütücü bir sakinliğe uyandı. Gözleri kapalı, hareket etmeden dinledi. Geceki rüzgâr dinmişti, her yer sessizdi. Dondurucu soğuğa bakılırsa ateş sönmüş olmalıydı ama is kokusunu alabiliyordu.

Hafif mide bulantısı vardı, araba tutmuş gibi bir histi. Ne olduğunu hatırlayınca gözleri irileşti: Bebek.

Gözlerini kırpıştırdı. Bir dakika. Fetüs değil, *bebek*.

Tuhaf olan bu kelimenin paniğe yol açmamasıydı. Sadece aklında belirivermişti. *Bebek*.

Midesinin yeniden kalktığını hissetti ve düşündü: *Tamam, işte buradasın ve kendini hatırlatıyorsun.* Belli ki onun ne istediğine bakmaksızın vücudunda bir şeyler oluyordu; hormonlar salınıyor, kimyasallar ateşleniyor, kan dolaşımı hızlanıyordu.

Annesini arayabilmek istedi. *Anne! Ben hamileyim!* diyebilmek. Annesinin sesini duymak. Tanrı aşkına, annesinin sesini duymayı çok ama çok istiyordu, o neyin doğru olduğunu söylerdi ki Helena'nın neyin doğru olduğunu duymaya ihtiyacı vardı çünkü kendisi bilmiyordu.

Annesi Helena'yı herkesten iyi tanırdı. Binlerce kilometre uzakta bir telefonun ucundayken sadece, *Benim*, demesinden Helena'nın nasıl hissettiğini anlardı. Onu başka kimsenin bilemeyeceği şekilde tanırdı, mesela burun köprüsünü çevreleyen iki kuru deri parçasından hasta olduğunu anlardı, dizlerini

beğenmediğini ve bu yüzden hep pantolon tercih ettiğini bilirdi. Bunlar ufak tefek şeylerdi. Önemli değillerdi. Ama aynı zamanda her şeydi.

Yalnızlık, etrafınızda insanların olmaması değildi, bunu anlamıştı. Yalnızlık, sizi anlayan insanların olmamasıydı.

Annesi Helena'yı herhangi bir insanın sevebileceğinden daha çok, daha dolu, daha şiddetli seviyordu. Onu kaybetmek kendinden bir parça kaybetmek gibiydi. Tam göğsünde açılan yas kuyusu o boş karanlığa düşmesini bekliyordu. Helena sallandığını, yana yattığını hissedebiliyordu, kendini karanlık tarafından yutulmaya hazırladı.

Ama o sırada bir bulantı dalgası daha hissetti, ağzı tükürükle doldu. Duygu o kadar güçlü ve beklenmedikti ki hemen doğrulup nefes almaya odaklandı.

Bir süre böyle durup bulantının geçmesini bekledi, diğer yandan içinde büyüyen hayat tarafından şimdiki zamana çekildiğinin farkındaydı.

Sonunda ranzadan kalktı, yere basınca su toplamış topukları gerildi. Gözlerini ovuşturup kulübenin içine baktı. Joni ve Liz'in yattığı, onlarınkine bitişik ranzalar boştu. Gözlerini kırpıştırdı, yüzünü ovuşturdu.

Erik'in çantası masaya dayalıydı ama kulübenin zeminine serili matı boştu.

Herkes nereye gitmişti?

Ardından zayıf bir mırıltı duydu. Maggie! O hâlâ buradaydı, alt ranzada yatıyordu, yüzünü yastığa gömmüştü.

"Mags, herkes nerede?"

Maggie başını kaldırdı. Bilmediğini söyledi.

Helena pencereye gitti, perdeleri çekerken bir güvenin rahatını bozdu. Zirveye baktı ama bir şey göremedi. Alçalmış bulutlar zirveyi yutmuş, tüm dağ silsilesini gizlemişti. Kulübenin aşağısında duman kadar yoğun bulut denizinden başka bir şey seçilmiyordu.

Başka bir dünyaya uyanmış gibiydi. Kendini tecrit edilmiş gibi hissetti. Kapana kısılmış gibi.

Kulübenin içinde yürüyüp kapıyı gün ışığına açtı. Rüzgâr dinmişti ama sıcaklık da düşmüştü. Tüyleri ürperdi, ceketini aldı.

Liz ve Joni'nin botlarının olmadığını gördü. Erik'inkiler de orada değildi. Helena ayakkabılarını giyme zahmetine girmeden çıplak ayakla dışarı çıktı, ayaklarının altındaki taşlı yol soğuktu.

Birkaç adım atıp arkadaşlarından bir iz ararken gözleri puslu gün ışığına yavaş yavaş alıştı.

Kulübenin kapısının yeniden açıldığını duydu, arkasına bakınca Maggie'nin topallayarak dışarı çıktığını gördü. Bir süpürgeyi değnek gibi kullanarak dikkatle yürüyüp Helena'nın yanına geldi.

"Sence Erik onlarla mı?" diye sorarken sesi uykudan yeni kalktığı için kalındı.

"Çantası hâlâ içeride," dedi Helena, hafiften hızlanan nabzıyla. Bunun dağda uyanmanın verdiği huzursuzluktan mı yoksa ters bir şeyler olduğuna dair içgüdüden mi kaynakladığını bilmiyordu.

Maggie ona yaklaşıp sesini alçalttı. "Erik'in çantasını kontrol etmeliyiz."

"Kokain için mi? Hâlâ bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı Helena.

Maggie omuz silkti. "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

Helena kulübeye doğru baktı. "Çabuk olmalıyız."

Dönüp kulübeye doğru yürüdüler, Helena kapı eşiğinden geçmesi için Maggie'ye yardım etti.

İçeriye döndüklerinde Helena omzunun üstünden arkasına baktı, ardından Erik'in çantasına doğru ilerledi. Çömeldi, önce klipslerini açtı, ardından büzme ipini gevşetti ve çantanın içine baktı.

"Ah! Tanrım!" dedi.

Maggie başını kaldırdı. "Ne?"

Kalbi hızla çarpan Helena'nın dikkati çantaya o kadar yoğunlaşmıştı ki kulübenin kapısının yavaşça açıldığını ve Erik'in içeri girdiğini duymadı.

63 LIZ

Liz topuklarıyla zemini döverek tepeden uzaklaştı. Etrafta sadece kaya, çakıl, toprak ve taş vardı. Nefesi düzensiz, boğazı kuruydu.

Düşünceleri onu yakıp kavuruyordu. Atkuyruğu yaptığı saçları açılmış, omuzlarından dökülüyordu. Vücudundan soğuk terler boşanıyordu.

Ter, öfke ve nabızdan ibaretti.

Nereye gittiğini bilmiyor, sadece koşuyordu. Sis iyiden iyiye yoğunlaşmış, dağ ardında kaybolmuştu. Yine de tüm gaddarlığı ve duygusuzluğuyla oradaydı.

"LANET OLSUN!" diye bağırdı sisin içine, gırtlağı kuru, dudakları çatlaktı. Kayaların çatırdamasını, altındaki zeminin gümbürdeyerek ufalanmasını ve düşmeyi istedi.

Sağlam ve istikrarlı olduğuna inandığı her şey bir yalandı! Sendeleyerek ilerlemeye devam etti, kendi nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Aşk, demişti Joni.

Kelime onun dudaklarında bıçak gibiydi.

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hıçkırıklarını duydu, ses çok uzak, çok yabancıydı, dağda yankılanan acı dolu bir feryattı.

İçinde tuttuğu her şey, özenle biriktirdiği tüm o duygular ve endişeler ona olumlu olana odaklanmasını söylüyordu. Şükret. Nezaketini koru. Asla incitme. Sakin, destekleyici, güçlü

ve faal kal. Çünkü sen busun, Liz Wallace. Başkalarına yardım edersin. Rehberlik edersin. Sana itimat edilir. Güvenilir.

Gülmekle ağlamak arası tuhaf bir ses çıkardı. O Liz artık yoktu!

O tepede öne atılıp ellerini Joni'ye uzattığında eski Liz Wallace disiplinli davranırdı. Kendini durdururdu. Bir adım geri çekilirdi. Joni'nin konuşmasına, açıklamasına, özür dilemesine izin verirdi.

Ama bu Liz –Joni'nin gözlerinin kocaman açıldığını ve uçurumun kenarına çok yakın olduğunu fark ettiğinde o gözlerdeki korku parıltısını görmüştü– bunu istemişti. Joni'nin korkmasını istemişti.

Vahşi benliğinizi ortaya çıkarmadan vahşi doğada dolaşamazsınız.

Ellerinin altında Joni'nin omuz kemiklerini hissetmiş, başparmaklarını köprücük kemiğine bastırmıştı. Yüzüne, uzun kirpiklerle çevrili koyu kahverengi gözlerine bakmış ama tanıdık hiçbir şey görmemişti. Neredeyse burunları birbirine değecek kadar yakın dururlarken, "Helena haklıymış. Gözünde hiçbir kıymetimiz yok. Çünkü sen duygusuzsun," diye homurdanmıştı.

Joni yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırmıştı.

Liz kalbindeki fırtınayı ve ellerinin arasındaki Joni'nin vücudunun sıcaklığını hissetmişti.

Ve o sırada onları sadece dağ izlemişti.

ARAMA

Leif hızlıca emniyeti sabitledi, ipi kayış takımındaki halat klipsine bağlayıp sıkıca çekti.

Ardından dikkatle kenardan aşağı inmeye başladı. Ayağında tırmanış ayakkabısı yoktu, yürüyüş ayakkabıları ağır ve burunları kalındı. Bir eliyle ipin rahatça akmasını sağlarken diğeriyle yukarıdaki gergin ipi tutuyordu. Ayaklarını kayaya yaslayarak dengeli inmeye çalışıyordu.

Uçurumun yüzeyinde bir çıkıntı vardı ve etrafından dolanmak için kendini dışa doğru sallaması gerekti. Çok fazla güç kullanarak kendini itti ve geri dönüşte ayakları yüzeye çarpınca bir taş gevşedi. Leif taşın sallanmasını izledi.

Düşme.

Ama düştü.

Dik dağ yüzeyinden aşağı yuvarlanıp kadının yattığı çıkıntıya çarptı. Korku dolu bir an boyunca Leif kadının başına vuracağını sandı ama taş birkaç santim ötesinden sekip dağın altında akan nehre düştü.

Derin bir nefes aldı. Kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı. Ardından yeniden inişe geçti ama bu kez ayağını nereye koyduğuna daha çok dikkat ediyordu.

Nihayet çıkıntıya ulaştığında ipi sabitledi.

Çıkıntı sadece birkaç metre genişliğindeydi, sonrası dik bir uçurumdu. Bir an için, sadece bir an için Leif şöyle düşündü: *Onu bırakıp gidebilirdim.*

Burada olmak istemiyordu çünkü artık her şey ona bağlıydı. Yanına gitmeliydi. Bilmeliydi.

Ama zaten biliyordu.

Kayıt defterindeki isimleri gördüğü an anlamıştı.

Alman yürüyüşçüler başı ellerinin arasında, ensesinde dağ dövmesi olan bir adam gördüklerini söylediği an anlamıştı.

Şimdi hareketsiz yatan kadına doğru yürürken de biliyordu.

Yanına çömeldi. "Buradayım. Sana yardım edeceğim," dedi. Korktuğu ama kontrol kendisindeymiş gibi davranmaya çalıştığı için kelimeler boğuk, cansız ve yapmacık çıkmıştı. Bu kadar yakındayken vücut şeklinden, saç renginden, bileklerinin narinliğinden kim olduğu belli oluyordu.

Leif biliyordu.

Saçlarını yüzünden çekti.

Hep biliyordu.

Yüzünü, hiç hareket etmeyen gözlerini gördü. Kardeşiyle birlikte dağa çıkan kadındı.

"Yanındayım, Karin," dedi.

64 HELENA

Kulübenin eşiğinde duran Erik'in kolları iki yanında sarkıyordu, çenesi kasılmıştı. Koyu renk saçlarının uçları geriye ittiği turuncu beresinin altında kıvrılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Helena çantadan uzaklaşıp ellerini kaldırdı.

Erik kulübenin içine doğru bir adım attı. Kapanan kapının önünde durarak geçişlerini engelledi.

Maggie, Helena'ya bakıp sessizce sordu: *Ne gördün?*

Helena arkadaşını kenara çekip Erik'in çantasında ne olduğunu söylemek istedi ama buna zaman yoktu.

"Sana sordum, ne yapıyorsun?" dedi Erik.

"Özür dilerim, ben sadece... bakıyordum..." Helena sustu.

Erik iki adım daha attı, çantasını alıp kendine çekti. Önce içine, ardından Helena'ya baktı. "Gördün mü?"

Helena başını iki yana salladı. "Hayır! Hiçbir şey görmedim!"

Ama görmüştü.

Helena'nın çantada bulduğu kokain değildi. Bir sürü – düzinelerce– mektuptu, üstünde aynı el yazısıyla yazılmış bir isim vardı.

Karin.

Erik koyu renk gözleriyle dik dik baktı. Sanki ona yalan söylediği için hayal kırıklığına uğramış gibi başını bir kez üzüntüyle salladı. Ardından çantasının içine elini sokup lastik

bantla birbirine bağlanmış zarfları çıkardı. Helena, Erik yutkunurken âdemelmasının hareket ettiğini gördü.

"Karin'e yazdım," dedi sonunda.

Helena başını kaşları çatık hâlde zarflara bakan Maggie'ye çevirdi.

Erik başparmağını yavaşça zarfın üstündeki Karin yazısında gezdirdi. "Bu çok zor..." diye başladı, sesi kısıktı, "...bir cevap bulamadığında peşini bırakamıyorsun."

Helena hiçbir şey söylemedi.

"Bu yüzden ben de yazdım."

"Peki onları neden buraya getirdin?" diye sordu Maggie yumuşak bir sesle.

"Yakmak için. Burada. Kulübede. Yıl dönümünde." Erik ikisine de tek tek baktı.

"Ama biz buradaydık," diyen Helena dün gece onları kulübede görünce neden o kadar rahatsız olduğunu anladı. Yılın bu zamanında kulübenin boş olacağını düşünmüştü.

Ağırlığını sağlam ayağında tutan Maggie nazikçe sordu: "Mektuplarda ne yazıyor?"

Erik omuz silkti. "Ona söyleyemediğim şeyler."

Helena onu anlıyordu. Annesini kaybettiği ilk haftalarda onu arar, hiç dinlenmeyeceğini bildiği hâlde telesekretere mesajlar bırakırdı. Bu bağlantıya, içindekileri dökebileceği bir yere ihtiyacı vardı. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Eşyalarını karıştırdığım için. Yaptığım yanlıştı."

Erik mektupları çantasına geri koydu. "Ne arıyordun?"

Maggie'ye baktığında, *Başka seçeneğimiz var mı?* der gibi omuz silktiğini gördü.

"Kokain," dedi Helena.

Erik gözlerini kırpıştırdı. "Kokain mi? Neden?"

Helena onu dikkatle izliyordu. "Dün görmememiz gereken bir şey gördük. Birkaç kilo kokain."

Erik'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Burada mı?"

Helena başıyla onayladı. "Kumsalda kamp yapıyorduk, fırtına çıkınca mağaraya sığındık. Orada bulduk. Istakoz avlama sepetlerinin içine saklanmıştı."

"Bir dakika," dedi Erik kaşlarını çatarak. "Karin'in bilekliğini bulduğunuz mağara mı?"

Maggie başıyla onayladı.

Erik elini başına götürüp turuncu beresini düzeltti. "Neden kokainin bana ait olduğunu düşündünüz?"

Maggie temkinli bir tavırla cevap verdi. "Kokaini almak için yola çıkmış olabileceğini düşündük. Yani seni ormanda gördüğümde çantanın yarısı boş gibiydi. Ama sonra dün gece... dolu bir çantayla geri geldin."

"Seni gördüğümde gece için kampımı kurmuştum. Arkadaşlarının yanına dönmene yardım etmek için yanına geldiğimde kamp alanını ve uyku tulumu orada bıraktım."

"Ah, anladım," diyen Maggie'nin yanakları pembeleşti.

"Kokaini oraya kim bıraktı? Herhangi birini gördünüz mü?" diye soran Erik'in kaşları çatılmıştı.

"Körfezden ayrılan bir tekne vardı ama güvertede kimseyi görmedik."

"Nasıl bir tekneydi?

Helena kumsala girdikleri akşamı düşündü. "Kırmızıydı."

"Dümen köşkü beyazdı," diye ekledi Maggie, saçlarını kulaklarının arkasına atarken.

Erik'in ifadesi gölgelendi. "O Bjørn'un teknesi. Karin'in babası."

Helena otelde gördüğü zayıf, karısına sıkıca tutunan, yüzü kederle maskelenmiş adamı düşündü. "*Bjørn'un* uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bjørn o tekneyi yirmi sene çalıştırdı. Kasabadaki tüm balık ve ıstakoz teminini sağladı. Ama sonra sırtı kötüleşti. Sepetler için bir yardımcıya ihtiyaç duydu. Yanına çırak

almayı umuyordu. Ama kasabadan bir adam, Austin, tekneyi devralmayı teklif etti."

"Austin mi?" dedi Maggie. "Şu senin?.." diye başladı Helena'ya bakarak.

Helena başıyla onayladı. Austin'in bara girişini, ondan aldığı tuzlu kokuyu hatırladı. Sonrasında Helena bacaklarını ona dolamış, Austin de nasırlı sert elleriyle memelerini avuçlamıştı. Kolunda gördüğü pahalı saati düşündü. Helena giderken arkasından nasıl baktığını anımsadı.

"Onunla otelde karşılaştık," dedi Helena. "Kısacık açık sarı saçları olan adam, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Erik. "Karin onun tekneyi almasında şüpheli bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Babası hiç çok büyük paralar kazanmamıştı, buna rağmen Austin iyi bir fiyat vermişti. Tekneyle doğru düzgün çıkmamasına rağmen hiç parasız kalmıyordu."

Erik cebinden Karin'in bilekliğini çıkardı. Bileklik iri avucunda çok narin görünüyordu.

"Dün birini mağaraya girerken gördük," dedi Maggie, "ama uzakta olduğumuz için kim olduğunu seçemedik."

"Sizi fark etti mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama birinin mağaraya girdiğini anlayacaktır. Joni bir torba kokain almış."

"Kahretsin," dedi Erik.

Maggie çadırlarına neler olduğunu açıkladıktan sonra, "Toprak kayması yüzünden otele dönmek için tek seçeneğimiz Blafjell'e tırmanmaktı," dedi. "O mağaraya giren her kimse bunu tahmin edecektir."

"Sizce peşinizde mi?"

"Bilmiyoruz," dedi Helena.

Erik yine Karin'in bilekliğine baktı. Bir süre sonra, "Herkes Karin'in benim döndüğüm yoldan gelmiş olacağını düşündü.

Blafjell'den aşağı, ormanın içinden kulübeye. Ama ya öyle yapmadıysa? Ya diğer yöne, kumsala gittiyse?"

Kulübenin penceresine doğru yürüdü.

"Ya Austin'i sepetleri boşaltırken gördüyse? Belki de onu mağaraya kadar takip etti."

"Sence Karin kokaini gördü mü?" diye sordu Helena.

Erik bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı.

Kulübe havasız ve sıcaktı. "Karin'in kaybolduğuna hiç inanmadım. Bu dağları hepimiz kadar iyi biliyordu. Tecrübeliydi, akıllıydı."

Erik bakışlarını pencereden ayırdı ve yüzünü onlara döndü.

"Kasabalılarla tanıştınız. Benim Karin'i öldürdüğümü düşündükleri ortada."

Helena adamın yenilgiye uğramış ifadesine, acıyla dolu gözlerine baktı.

"Bir konuda haklılar, biri Karin'i öldürdü. Peki ama bunu ben yapmadığıma göre kim yaptı?"

ARAMA

Leif Karin'e baktı.

Cesedi dağın yamacında iki büklüm yatıyordu. Koyu renk kayaların üstündeydi, çatlak kafatasının altında yemyeşil bir liken örtüsü vardı.

Gözlerinde gökyüzünün yansıması asılı kalmıştı, görmeyen göz bebeklerinden bulutlar geçiyordu. Yüzü –neredeyse ürpertici biçimde– hiç hasar almamıştı, cildi soluk ve tertemizdi. Rüzgâr toprak, tuz, kan kokusu taşıyordu. Esinti alnına düşmüş bir tutam saçı havalandırıyor, bluzunun yakasını çekiştiriyordu. Bunun dışında bir hareket yoktu.

Leif kendi kalp atışını duyabiliyordu, nabzı hızla atıyordu. Karin'i ayağında kar botları, pespembe yanaklarıyla donmuş gölün üstünden ona seslenen bir çocuk olarak hatırladı.

Karin'in üç gün önce yürüyüş yapmak üzere Erik'le birlikte otelden ayrıldığını biliyordu. Kardeşi hava durumunu kontrol edip mumları, güzel yiyecekleri ve fazladan ağırlığı umursamadan bir şişe şarabı paketleyerek yürüyüş için hazırlanırken çok neşeli görünüyordu. Onu mutlu görmek güzeldi.

Ama şimdi Karin burada yatıyordu.

Erik gitmişti.

Tuhaf bir şey dikkatini çekti: Karin'in çantası neredeydi? Etrafa baktı. Acaba kenardan yuvarlanıp nehre mi düşmüştü? Karin de kenardan yuvarlanmış olsaydı burada olduğuna dair iz kalmazdı.

Bir sorun olduğunu düşünerek daha dikkatli incelemeye başladı. Sol kolunun üstünde dört adet kalp şeklinde çürüğü görünce midesine buz gibi bir his yayıldı. Kadının tırnaklarının dibinde biriken kurumuş kanı fark edince ağzı zımpara gibi oldu.

Parazit sesleri yükselen telsiz onu ürküttü. Telsizi kemerinden çıkardı, Knut'la konuşmaya hazırdı. Ona ne gördüğünü, yanılıyor olmayı delicesine istediği şeyi anlatmaya hazırdı: *Bu bir kaza gibi görünmüyor.*

65 LIZ

Liz sendeleyerek ilerlemeye devam etti, düşünceler zihninde dört dönüyordu. Baş döndürücü, neredeyse vertigo benzeri bir his onu ele geçirdi, sanki zemin hareket ediyor, gevşiyor, kayıyordu.

Bacakları titrese de yürümeye devam etti. Solukları hızlı ve sığdı.

Joni'yi itmeye çok yaklaşmıştı. Elleriyle omuzlarını kavradığı an bunu, Joni'nin ayaklarının yerden kesildiğini görmeyi istemişti. Yüzündeki şaşkınlığı, kollarının yel değirmeni misali hareket ettiğini, ıslık gibi bir sesle aşağı düştüğünü görmeyi istemişti.

Her nasılsa ellerini indirip geri çekilmeyi başarmıştı. Ama o vahşi yok etme güdüsü oradaydı.

İki kadın birbirine bakmıştı. Ardından Liz sadece, "Bitti," deyip uzaklaşmıştı.

Ne kadar süredir yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu – tek bildiği ayaklarının toprağı dövdüğü, tüm vücudunun kan pompaladığıydı– ama sonunda durdu. Ellerini beline koydu, nefesi kesik kesikti.

Olduğu yerde dönüp etrafına baktı. Sis iyiden iyiye çökmüştü. Manzarayı kaplayıp görüşü bulanıklaştırıyor, insana kendini bir rüyadaymış gibi hissettiriyordu. Görüş mesafesi birkaç metreye inmişti. Liz alnını ovuşturup yönünü tayin etmeye çalıştı.

Kırmızı yol işaretlerinden birini aradı ama görmedi. Yoldan çıkmış mıydı? Joni'nin yanından hışımla uzaklaşırken hangi yöne gittiğini düşünmemişti ve şimdi sis yolu yutmuştu.

Liz bir kez daha dönüp bakındı. Kulübeden bir iz yoktu. Tek görebildiği taşlar, kayalar, toprak ve sisti.

Kalbi daha telaşlı bir biçimde atmaya başladı.

Kıpırdamadan durup durumu değerlendirmeye çalıştı. Telefon yoktu, yiyecek yoktu, su yoktu ve nereye gittiğini kimseye söylememişti. Kendi kendine paniklememesini söyledi. Sisin kalkmasını bekleyecekti, o zaman etraf yeniden görünür olacaktı.

Bir kayanın üstüne oturdu, sonra yine kalktı, hareketsiz duramayacak kadar gergindi. Bu sırada bir şey duydu.

Ayak sesleri miydi?

Dikkatle dinledi.

Toprağa sürtünen botların ritmik sesini duyabiliyordu.

"Merhaba!" diye sesledi sisin içine doğru.

Ayak sesleri durdu.

"Merhaba?" dedi tekrar ama bu kez daha temkinliydi.

Bir anda sisin içinde beliren silüeti gördü. Yürüyüş şeklinden, omuzlarının genişliğinden ve botların içindeki kalın bacaklarından yaklaşan kişiyi tanıdı. Kolunu kaldırıp ona el salladı.

ARAMA

Telsiz konuşması sona erdi. Leif çıkıntının üstünde çömelmişti, emniyet için bağladığı ip bacağını kesiyordu. Elindeki telsize baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Vücudundan ter boşanıyordu.

Bakışlarını Karin'e çevirdiğinde artık korkmaya başlamıştı. Hiç hareket etmeyen kadının teni soluktu.

Yaşadığı gerginlikle çenesi kasıldı.

Erik, diye düşündü. *Ah, hayır. Erik.*

Sağlık durumu kötü olan annelerinin otelde tek başına oğullarının dönmesini bekleyişi gözünde canlandı.

Başını geriye attı, dişlerini sıktı, dağ titreyene kadar bağırmak istiyordu. Ama şimdi duygusal olma zamanı değildi.

Derin bir nefes aldı, ardından Karin'e yaklaştı. Ellerini Karin'in vücudunun altına soktu, birini omzunun, diğerini bacaklarının altına kaydırdı.

Saçlarının kokusunu solumamaya, teninin yumuşaklığını hissetmemeye çalıştı.

Kalbi gümbürdüyordu. Düşünceleri birbiriyle yarışıyor, çığlıklar atıyordu ama duyulur olan tek şey şuydu: *Başka çare yok.*

Ardından büyük bir kuvvetle doğrulmaya çalıştı. Kasları gerildi, midesi kasıldı, Karin'i çıkıntıdan aşağı yuvarlamak için harcadığı efor yüzünden inliyordu. Sonra kızın ağırlığı birden kayboldu.

Cesedin düşmesini izledi. Kahverengi saçları rüzgârda uçuşuyordu. Açılan kollarıyla sanki son kez veda ediyordu. O kadar uzun sürmüş, zaman öylesine yavaşlamıştı ki Leif vücudunun boşlukta süzülüşüne, bitmek bilmeyen düşüşüne dair her ayrıntıyı netçe görmüştü. Aşağıda gümüş rengi bir nehir vardı. Leif cesedin suya çarpmasını ve tamamen kaybolmasını izledi. Su o kadar uzaktı ki ses duyulmamıştı. Sıçrama olmamıştı. Dalgalanma görmemişti.

Leif kımıldamadı, kalbi hızla çarpıyor, rüzgâr ensesine vuruyordu.

Geriye, güvenli bir alana çekilebilirdi ama rüzgâr tişörtünü göğsüne yapıştırırken kenarda kaldı.

Düşünceleri yavaşlamıştı. Şimdi sadece bir bedenden ibaretti. Göğüs kafesinin altındaki kalbi düzensiz atıyordu. Elleri titriyordu. Teni enerjiyle ve tuhaf bir soğukla karıncalanıyordu.

Bakmaya devam etti, ardına kadar açtığı gözleri kurumuştu. Görecek bir şey yoktu. Karin gitmişti.

Hayatının son altmış saniyesini kesip atmak, tümör çıkaran bir cerrah misali temizlemek istiyordu.

Ama düşünceler zihnine akın etmeye başladı. Bjørn ve Brit evde, masalarının üstündeki saate bakıp Karin'in ne zaman döneceğini merak ediyor olmalılardı.

Knut'un kurtarma ekibi yakında dağ yamacına varacaktı.

Arama başlayacaktı.

Atılan her adım bir yalan olacaktı.

66 LIZ

"Leif!" diye sesledi Liz, o kadar rahatlamıştı ki neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti. "Şükürler olsun! Sensin!"

Leif sisin içinden çıktı, çantası sırtında, ifadesi sertti. Üstünde kaslı bacaklarını açıkta bırakan bir şort, ayağında yürüyüş botları vardı.

"Bizi buldun," derken sesi şaşkınlıkla titriyordu. "Arayan biri olduğunu bilmiyorduk! Heyelanda her şeyimizi kaybettik! Ve Maggie... yaralandı. Onu dağdan nasıl indireceğimizi bilmiyorduk." Çok hızlı konuştuğunu fark edip nefes aldı.

"Sorun yok," dedi Leif ona doğru yürüyerek. "Bir yolunu bulacağız, *ja?*"

Liz ağlamanın eşiğinde olduğunu hissedebiliyordu. Nasıl göründüğünü tahmin ediyordu; saçları dağınıktı, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, tırnaklarının dibine kir dolmuştu. "Kulübeyi bulamıyorum. Sis çöktü... yönümü kaybettim."

"Diğerleri nerede?" diye araya girdi Leif. Ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. Leif'de Liz'in ilk başta gözden kaçırdığı bir telaş, neredeyse öfkeli bir hâl vardı.

"Joni dışarıda bir yerlerde. Biz... biz... tartıştık. Nerede olduğunu bilmiyorum–"

"Diğer ikisi?" diye sordu bakışlarını etrafta gezdirerek.

"Maggie ve Helena, onları DNT kulübesinde bıraktım. Hâlâ uyuyorlar. Kardeşin de orada."

Leif gözlerini bir anda ona çevirdi. "Erik mi?"

Liz başıyla onayladı.

Leif'in ifadesi değişti, ağzı gerildi, bakışları bir o yana bir bu yana kayıyor, hareketsiz duramıyordu.

"Sorun ne?"

Leif omzunun üstünden baktı, Liz adamın çene kaslarının kıpırdadığını görüyordu. "Erik nereden geldi? Kumsaldan mı? Sizinle miydi?"

Liz başını iki yana salladı. "Hayır. O hava kararıktan sonra geldi. Nereden geldiğini bilmiyorum. Sanırım zaten dağdaydı."

Sessiz kalan Leif'in alnı terden parlıyordu.

"Leif, ne oldu? Arkadaşlarım güvende mi?"

Leif çenesini sağa sola kaydırdı ama cevap vermedi.

Liz sisin nemli baskısını ve teninin ürperdiğini hissetti.

Bir terslik vardı. Otel barında onlara katılan sıcak, dost canlısı Leif gitmişti. Şu anki endişeli, huzursuz hâli Liz'i korkutmaya başlıyordu.

Kulübeye giden yolu bulup arkadaşlarıyla birlikte olması gerekiyordu.

Bir cızırtı duydu, Leif'in çantasının dış cebinden telsiz çıkarmasını izledi.

Lief arkasını dönüp Norveççe konuştu.

Telsizin diğer ucundaki kişi hızlı konuşuyordu ve ses tonu hiddetliydi.

"*Ja. Det er greit*[13]," diyerek karşılık verdi Leif, yan gözle Liz'e bakarken.

Liz'in sırtı ürperdi.

"O kimdi?" diye sordu Leif telsizi çantasına sokarken.

"Kurtarma merkezi."

"Onlara beni bulduğunu söyledin mi?"

Gözlerini hızla kırpıştıran Leif tedirgin görünüyordu. "Evet," dedi ama Liz yalan söylediğini yüzünden anladı.

---

13 (No.) Evet. Sorun yok. –*ç.n.*

"Hemen kulübeye dönmek istiyorum."

Leif ona baktı, yüzündeki sıcaklığın son izleri de silinmişti.

Kulübede Erik'le birlikte olan Maggie ve Helena'yı ve burada Leif'le birlikte duran kendini düşündü. Arkadaşları için mi yoksa kendisi için mi daha çok korktuğunu bilmiyordu.

67 MAGGIE

Maggie kulübenin penceresinden baktı. Dışarıdaki sis tüm manzarayı yutmuştu. Artık dağın zirvesini de sırtlarını da göremiyordu. Kulübe bir bulutun içinde yüzüyormuş gibiydi.

"Uzun süredir yoklar," dedi.

"Yolunda gitmeyen bir şey var," diyerek onayladı Helena. "Gidip onları aramalıyım."

"Hayır!" diyen Maggie o kadar hızlı döndü ki bileğine bıçak gibi bir acı saplandı. "Tek başına olmaz. Çok tehlikeli."

Kulübenin diğer tarafındaki Erik elini kaldırdı. "Ben seninle gelirim."

Maggie ve Helena birbirlerine bakıp sessizce iletişim kurarak aynı soruyu sordular: *Erik'e güvenebilir miyiz?*

Kasabada kimse ona güvenmiyordu ama yine de Karin'in bilekliğine ve kokaine verdiği tepki samimi gibiydi. Maggie onun yardım edebileceğine inanmak istiyordu. Buna inanmaya *ihtiyacı* vardı.

Erik'in koyu renk gözleri iki kadın arasında gezindi, elini ensesine götürüp dalgın dalgın dövmesini kaşıdı.

Helena bir süre adama baktıktan sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

"Emin misin?" diye sordu aklı şüphelerle dolu olan Maggie.

Helena başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Ardından kapıya doğru yürüdü ve yüzünü buruşturarak ayaklarını botlarının içine soktu.

Sırt çantasını karıştıran Erik bir şey alıp ceketinin cebine koydu.

"O neydi?" diye sordu bir metal parıltısı gören Maggie.

"Çakı," dedi Erik. "Hazırlıklı olmakta yarar var."

Ne için? diye düşünen Maggie, Helena'yla göz göze geldi.

Helena Maggie'nin yanına gidip ona sarıldı. "Hemen döneceğiz."

Maggie yüzünü Helena'nın saçlarının arasına gömüp, "Erik'e güvenebileceğimizden emin misin?" diye fısıldadı.

Helena dudaklarını Maggie'nin kulağına yaklaştırdı. "Sadece birbirimize güvenebiliriz." Geri çekilirken normal bir ses tonuyla, "Kapıyı arkamızdan kilitle, tamam mı?" dedi.

Maggie başıyla onayladı.

Kapı eşiğinde durup uzaklaşmalarını izledi. Erik'in çıplak baldırları kaslıydı ve ona ayak uydurmaya çalışan Helena'nın pantolonu çamur içindeydi. Sis o kadar yoğundu ki sadece birkaç metre gittikten sonra belirsizleşen hatları çok geçmeden bir hayalet gibi yok oldu.

Maggie kulübenin kapısını kapadı.

Sessizlik endişe vericiydi. Kendi kalp atışı ve dışarıdaki hafif dağ esintisi dışında hiçbir şey duyamıyordu.

Kaydırdığı sürgü bir tıkırtıyla yerine oturdu.

68 | JONI

Joni kollarını bacaklarına dolamış, çenesini dizlerine dayamış oturuyordu. Sıcak, tuzlu gözyaşları yanaklarından akıyordu.

Çıplak bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu ama üşüdüğünü hissetmiyordu. Utanç dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Bu duygu tüm bedenini kaplamıştı, kendini içten dışa bütünüyle kirli hissetmesine neden oluyordu.

Liz'in, itirafıyla kahrolmuş hâli gözünün önünden gitmiyordu.

Liz onu severdi. Her durumda yanında olan tek kişiydi. Onu asla terk etmeyen. Üzerinde oturduğu kaya kadar sağlam olan tek kişiydi.

Ama Joni ona bunu yapmıştı.

Ne için?

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup kayalık platformun kenarına doğru emekledi.

Aşağı baktı ve çıkıntıda duran kokain torbasını gördü. Bir saat kadar önce güçlü ve cesur hissederek onu aşağı atmıştı. Şimdiyse kanına karışmasını, onu kendinden uzaklaştırmasını istiyordu.

Aşağı inebilir miydi? Kayalar epey dik görünüyordu ama muhtemelen tutunacak girintileri ve çıkıntıları vardı.

Ya kayarsa ne olacaktı?

O zaman her şey biterdi.

Boşluğa bakarken başı döndü. Zaten her şeyini kaybetmemiş miydi?

En yakın arkadaşını.

Patrick'i.

Helena ve Maggie'yi.

Grubunu.

Kariyerini.

Peş peşe kötü kararlar vermişti. Ekranda parlayan yüzünü, tezahürat yapan, adını haykıran, onun gibi olmak isteyen insanları düşündü.

Ama *o* kendisi olmak istemiyordu.

Dublin'de yaşananlar bir hataydı. O da Patrick de bunu biliyordu. Patrick bir geceliğine aile hayatının sorumluluğundan kurtulmuştu ve Joni kaçırdığı şeyleri temsil ediyordu: özgürlük, müzik, değişiklik, seks. Kaos ve hareket dolu bir dünyada yaşayan Joni içinse Patrick'le birlikte olmak uzun süre denize açıldıktan sonra karaya ulaşmak gibiydi.

Joni ve Patrick... Bu aşk değildi. Belki bir zamanlar öyle olduğunu sanmıştı. Ama şimdi aşk olmadığını biliyordu. Joni, Patrick'e çok değer veriyordu –onu bir arkadaş olarak seviyordu– ama ikisi de bundan daha fazlası olamayacağını biliyordu. Norveç'e geldiği gün Patrick'i bunları söylemek için aramıştı. Onunla yatmak, o hayatın kendine uyup uymayacağını görmekle ilgiliydi. İstediği Patrick değil, birinin onu Patrick'in Liz'i sevdiği gibi sevmesiydi.

Joni sadece sevilmek istiyordu.

İşte buydu. Her şeyin altında yatan acınası saf gerçek buydu.

Kendini ilk kez şaşırtıcı bir netlikle gördü. Bu istek hayatındaki her şeyin altında bir nehir gibi akıyordu. İnsanlar için performans sergileme ihtiyacı. Sahnede olmak. Adının haykırılması. Alkışlar, tezahüratlar sadece başka bir bağımlılıktı.

Gözyaşları yanaklarından akarken ayağa kalktı. Kenardan uzaklaştı ve yürümeye başlayıp kendi ıssızlığında kayboldu.

69 LIZ

Liz teninde buz gibi bir karıncalanma hissetti. Leif'in okunaksız ifadesine bakmak bir yabancıya bakmak gibiydi.

"Ne oluyor, Leif? Telsizdeki kimdi?"

Leif bakışlarını etrafta gezdirirken aşırı gergin görünüyordu. Liz'in sorusunu duymazdan gelip kendisininkini sordu. "Kumsalda fırtına başladığında korunmak için nereye gittiniz?"

"Mağaraya," diye yanıt verdi Liz.

Leif'in çenesi kasıldı, yüzünde farklı bir ifade belirdi.

Soğuk, çıplak gerçek Liz'in vücuduna bir ürperti gibi yayıldı: Leif buraya kokain için gelmişti.

Yutkundu. Leif'in gözlerini kısmasına bakılırsa kendi ifadesi Liz'i ele vermişti. "Kokain nerede?" diye sordu Leif.

Liz oteldeki nazik, yardımsever tavrını, onlarla oturup rotaları hakkında konuşmasını hatırladı. "Sen?" dedi dehşet içinde.

Leif bir kez daha arkasını kontrol etti. "Bu işe bulaşmamanız gerekiyordu. Kimse bulaşmamalıydı."

"Ama sen otel işletiyorsun, sana güvenmiştik–"

"Nerede?" diyerek sözünü kesti Leif.

"Madem yoluna çıkmamızı istemiyordun o zaman bize rotayı değiştirmemizi söyleyebilirdin!"

"Teslimat siz oradayken yapılmayacaktı. Güvenle geri dönecektiniz. Yol üstünde kimse olmayacaktı." Ensesini ovuşturdu. "Çaldığınız kokain nerede?"

Liz başını iki yana salladı. "Gitti."

Leif bir adım daha yaklaştı. İri yarıydı, Liz'den bir kafa boyu uzundu. Sürekli hareket eden gözleri parlıyordu. Liz iki kardeşin arasındaki benzerliği görebiliyordu.

"Erik de bu işin içinde mi? İkiniz birlikte misiniz?"

Leif cevap vermedi. "Bir kilo kayıp. Onu almam gerek."

Liz'in aklı karmakarışıktı. Kaçmayı denese hangi yöne gidecekti? Leif formda, güçlü ve hızlıydı. Bu dağları biliyordu. Onu ânında yakalardı.

"Onu attık," diye itiraf etti Liz.

Leif ellerini yumruk yaptı. "Nereye?"

Joni'nin kokaini platformdan atışını, torbanın çıkıntıya takılışını düşündü. Leif'i oraya götürürse gitmesine izin verir miydi?

"Nereye?" diye tekrar etti Leif ve bu kez sesi daha yüksekti.

"Buraya yakın bir tepe var. Birkaç dakika yürüme mesafesinde. Dışarı uzanan kayalık bir platform. Joni kokaini oradan attı ama... ama torba aşağıdaki başka bir çıkıntıya takıldı. Aşağı inebilirsin."

Leif iki yanında duran ellerinin parmaklarını esneterek ona bakarken kararını verdi. "Gidelim."

Leif, Liz'in yanında sessizce yürüyordu. Çevik adımlarla ilerlediği dağ yolunda sadece hangi yöne döneceğine dair direktif vermek için konuşuyordu.

Hava nemle ağırlaşmış, ceketi gümüş rengi damlalarla kaplanmış, dağınık saçları inceden ıslanmıştı.

Leif, Liz'in bahsettiği tepeyi biliyordu. Peki bulduklarında ne yapacaktı? Aşağı inip kokaini almaya mı çalışacaktı? Çantasına bağlı bir ip vardı; Liz onun bu inişi yapabileceğini tahmin ediyordu. Bu ona kaçma şansı verecek miydi? Kulübe çok uzakta olamazdı, peki sonra ne olacaktı? Leif peşlerine düşer miydi?

Zihni şüphelerle çalkalanıyordu. Tüm bu karmaşa ve korkunun altında Patrik ve çocukları vardı. Yıllar içinde büyüttükleri her şeyi, evliliğini, çocuklarını, aile hayatını kaybedebilirdi.

Yutkunmaya çalıştı ama duygularının yoğunluğuyla boğazı tıkanmıştı.

"Burası mı?" diye tersledi Leif. Çıkıntı yapan bir kayayı işaret ediyordu. Sis, çıkıntının altından nehre kadar uzanan yüzlerce metrelik uçurumu yutmuştu. "Bahsettiğin yer burası mı?"

Liz başıyla onayladı. Joni ile birlikte durdukları yer burasıydı.

"Göster bana," dedi Leif.

Liz dikkatli adımlarla kayalık platforma yürüdü.

"Aşağıda," dedi Liz işaret ederek. "Sis! Şimdi göremiyorum! Ama orada. Bir çıkıntı var... onun üstüne düşmüştü."

Leif'in parmaklarının kolunun üstünü mengene gibi sardığını hissetti. "Benimle oynama. Kokaini bulamazsam insanlar zarar görecek."

"Orada, yemin ederim."

Leif ona dik dik baktı. İfadesi otelde tanıştığı adamınkinden çok farklıydı, kaşlarının arasında derin çizgiler vardı.

"O hâlde," dedi çantasındaki ipi alarak, "aşağı inip alabilirsin."

Leif ipi Liz'in beline sıkıca bağlayıp düğümledi. "Tamam."

Liz'in bacakları titriyordu. Başını iki yana salladı. "Yapamam! Daha önce hiç tırmanmadım!"

Leif onu dinlemiyordu.

"Geçidi geçerken başım döndü. Bunu yapamam! Sen... sen in. Ben ipi tutarım."

Bu kez Leif başını iki yana salladı. "Kaçarsın."

Haklıydı. Kaçardı. İkisi de bunu biliyordu. Leif kenardan aşağı indiği an buradan giderdi.

"İp seni güvende tutacak. Sadece aşağı inmen lazım. Buradan başla. O kadar dik değil."

"Ya düşersem?"

"Ben ipi tutacağım." Leif emniyet kemeri takıyordu ve kendini askıyla bir kayaya sabitlemişti. "Güvendesin. Şimdi kımılda."

Kan kulaklarına hücum etti, düşünceleri paramparça olmuştu. Kenardan aşağı inmek istemiyordu. "Kokaini alırsam," dedi doğrudan Leif'in gözlerine bakarak, "sonra ne olacak?"

Leif gözlerini kaçırmadan cevap verdi. "Gitmekte özgür olacaksın."

Liz onun sözünü tutup tutmayacağını bilmiyordu ama başka ne seçeneği vardı? Nefes aldı, ardından platformun kenarına doğru yürümeye başladı. "Ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Önüne dön. Ayağını kenara koy ve tutunacak bir şey bul, sonra da inmeye başladı."

Tüm vücudu titriyor, nabzı deli gibi atıyordu. Ayağını sağlam zeminden ayırmak istemiyordu. Leif ipi çözebilirdi. Onu platforma asılı hâlde bırakabilirdi. Başı dönebilirdi. Donup kalabilirdi.

"Hadi!" diye bağırdı Leif.

Liz kenara yürüdü, ellerinin ve dizlerinin üstüne çömeldi. Avuçlarının altındaki kaya soğuktu. Ayağını dağın kenarından sarkıtırken midesinin ağzına geldiğini hissetti.

70 LIZ

Liz'in beline bağlı ip alt kaburgalarına baskı yapıyordu. Aşağı inerken panik tüm vücudunu ele geçirmişti. Aşırı salgılanan tükürüğün boğazında biriktiğini hissediyordu.

Aşağıdaki manzaranın görünmesini engelleyen sis sanki bir boşluğa iniyormuş izlenimi yaratıyordu.

Parmakları hızla çalışıyor, kendini dengede tutmak için bulduğu bütün köşelere tutunuyordu. Sol bacağını sarkıtıp basacak bir nokta bulduktan sonra sağ bacağını indirdi. Ellerindeki tendonlar yanarak gerilirken kaslarında laktik asit oluşumu artmıştı.

Durmak için güvenli bir yer bulunca yukarı baktı. Tanrı aşkına! Sis yüzünden Leif'i göremiyordu bile!

Kendini korkunç, bambaşka bir âleme girmiş gibi hissediyordu; gerçeklikle arasındaki tek bağ, can simidi misali uzanan ipti. Ayağının altında sağlam bir zemin hissetmek istiyordu. Korku giderek artıyordu. Kabaran dalgayı bastırmak için mücadele ediyordu.

Solukları hızlanmıştı.

"Devam et!" diye bağırdı Leif yukarıdan bir yerden.

Adamın sesi onu telaşlandırdı, ayağını koyacak sonraki yeri bulmak için acele etti ama bulduğu nokta yeterince güvenli değildi. Sadece parmak uçlarını basabildiğinden tüm gücünü ellerine vermek zorunda kaldı. Bir çıkıntıyı sıkıca kavradı ama

parmaklarının gevşemeye başladığını hissediyordu. Tutunmaya devam edemeyecekti!

Parmakları kayanın üzerinden kayarken çığlık attı.

İpin ucunda yana doğru sallandı. İvmesi onu yamacın dik kısmına doğru savurdu, ellerini koyacak bir yer bulmak için zaman yoktu, dizini kayaya çarptı. Aniden bacağına yayılan şiddetli acıyla haykırdı.

Dizi kayanın yan tarafına çarpmış, diz kapağının bir kısmını kesmişti. Kaval kemiğinden aşağı süzülen sıcak kan çorabından içeri sızıyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Leif.

Liz ipin ucunda, ölümün eşiğinde sallanıyordu. "Beni yukarı çek!"

"Kayaya tutun!" diye seslendi Leif.

Böyle öleceğim, diye düşündü Liz. *İşte bu kadar.*

Yaşadığı dehşet zihnini uyuşturuyordu.

İki eliyle ipi kavramıştı ve sadece belindeki düğüme güvenerek kendini bırakacak cesareti bulamıyordu.

"Hadi! İp güvenli. Sen güvendesin," diye bağıran Leif'in ipi çekiştirmesiyle Liz onu donduran şoktan çıktı.

Elini kaya duvarına uzatıp sağ eliyle tutunacak sağlam bir çıkıntı buldu. Ardından sol elini uzattı. Kaya yüzeyinde bir oyuk gördü, iki ayağını da oraya yerleştirmeyi başardı. Bacakları deli gibi titriyordu, tüm vücudu buz gibi terle kaplanmıştı.

"Tamam mı?" diye seslendi Leif.

Liz duruşunu dengeledi, nefesi düzensiz, aklı karmakarışıktı.

"Hâlâ görmedin mi?"

Liz, kokaini bulmadan adamın onu bırakmayacağını gayet iyi biliyordu. Derin bir nefes alıp kendini aşağı bakmaya zorladı.

Kokain paketi şu an durduğu yerin tam altındaki çıkıntının üzerindeydi. Tek yapması gereken yana doğru bir adım atmaktı, ardından bir şekilde çömelip paketi alacaktı.

"Görebiliyorum!" Derin bir nefes daha aldı. "Beni sabit tut."

İpin sallanmasının durmasını bekledi. Avuçları terliydi, kasları titriyordu. Ayak ucunu kaya yüzeyine dayayıp sağa doğru uzandı. Vücudunun esnediğini, kaburgalarının gerildiğini, parmaklarının uzandığını hissediyordu. Kahretsin! Yetişemiyordu!

Yüzünü buruşturarak tekrar denedi, dizindeki kesik sızlıyordu.

"Aldın mı?"

"Neredeyse!"

Ayak tabanlarını kayalık yüzeye basıp birkaç santim eğildi. Bu kez uzandığında parmaklarını torbaya değdirmeyi başardı.

İşte! Paketi kaldırdığında ağrılık yorgun parmak uçlarına fazla geldi. Kokain paketinin kaymaya başladığını hissedebiliyordu.

Parmaklarını kıvırıp plastiğin üst kısmını yumruğunun içine aldı ama parmakları nemli, paket ağırdı.

Yapabileceği bir şey yoktu. Torba elinin arasından kaydı.

Hayır... Liz, kokainin düşüp sisin içinde kaybolmasını izledi.

Yere çarptığını gösteren bir ses çıkmadı. Sadece boşluk vardı.

Çıkıntıya tutundu. Elleri boştu.

Nefes aldıkça göğsünden bir uğultu yükseliyordu.

Yukarıdan Leif'in sesi geldi. "Aldın mı?"

Liz'in ağzı kurudu. Boş ellerine baktı.

Leif şimdi ne yapacaktı?

Onu yukarı çekecek miydi? Yoksa ipi mi çözecekti?

Panik yeniden artmaya, göğsünü sıkıştırmaya başladı.

Sakin ol. Düşün.

"Liz?" diye seslendi Leif. "Orada ne oluyor?"

Liz ellerini çıldırmış gibi kaya yüzeyinde gezdirerek arandı. Büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Keskin bir şeye.

Kayaların arasına sıkışmış, eli büyüklüğünde, bir ucu sivri taş parçası buldu. Büyük bir güçle onu çekip aldı.

"Kokaini aldın mı?" diye bağırdı Leif.

Liz taşı ceketinin cebine soktu.

"Evet!" diye bağırdı.

O anda ipin çekildiğini hissetti ve yukarı tırmanmaya başladı.

71 HELENA

Helena, Erik'in gösterdiği yolda peşinden gidiyordu. Sessizce ilerliyorlardı. Helena'nın enerjisi tükenmişti ama adrenalin onu ayakta tutuyordu. Dağın tepesini kaplayan sis yoğun, hava soğuktu, fermuarını çenesine kadar çekti.

Erik'in adımlarına, bronzlaşmış baldırlarına, ensesindeki dövmeye baktı. Her adımda kulübenin, Maggie'nin verdiği güven hissinden uzaklaşıyordu. Liz ve Joni için duyduğu korku ilerlemesini sağlıyordu.

DNT kulübesini görmek için omzunun üstünden geriye baktı ama çoktan gözden kaybolmuştu. Başını önüne çevirip etrafta geri dönüş yolunu hatırlamasına yardım edecek işaretler aradı ancak tek görebildiği taş, toprak ve devasa gri kayalardı.

Erik tek elini kaldırıp onu durdurduğunda fazla uzağa gitmemişlerdi.

Helena durup dinledi.

Bir an için yalnızca rüzgârın fısıltısını duyabildi. Ardından toprağa sürtünen bot sesi ve taşların hafif hareketini işitti.

Kıpırdamadan dinlediler.

Yine duydular. Bir ayak sesi daha.

Joni'ye mi aitti? Liz'e mi?

Arkadaşlarına seslenmek için ağzını açtığı anda Erik elini kaldırarak onu susturdu.

Haklıydı da. Oradakinin kim olduğunu bilmiyorlardı.

Biraz daha yaklaşıp sisin içine göz gezdirerek bakışlarının tanıdık bir şeyle buluşmasını beklediler.

Dağ tepesinde yavaş yavaş bir figür belirdi. Bir erkekti. Şort ve yürüyüş botları giymişti. Yanında bir sırt çantası vardı. Elinde tuttuğu halatı yavaşça çekiyordu.

"Leif?" dedi Erik.

Leif başını çevirdi.

Helena'nın aklında beliren ilk düşünce şu oldu: Şükürler olsun! Bu Leif! Ama hemen ardından bir huzursuzluk hissetti. Adamın yüzünde korku dolu, gergin bir ifade vardı, hızla kırpıştırdığı gözlerini önce dağdan aşağı çevirmiş, sonra başka yöne bakmıştı.

Helena dağcılık hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama şu anki hava durumunun bir dağcının tercih edeceği türden olmadığını tahmin edebiliyordu. O hâlde Leif burada ne yapıyordu?

Erik'e bakıp onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

Abisine bakan Erik'in kaşları çatılmıştı.

Helena öne doğru bir adım atıp sisli uçuruma doğru bakarak, "Aşağıda kim var?" diye sordu.

Leif yanıt vermedi. Emniyet kemeri takıyordu, bükük dizlerinden destek alarak iki eliyle kavradığı ipi sabit tutmaya çalışıyordu.

"Leif?" dedi Erik ısrarcı bir tonla.

Leif'in çenesi kasılmıştı, tedirgin bakışları onlarla dağ arasında mekik dokuyordu.

Helena kenara bir adım daha yaklaştı ama sis yüzünden hâlâ bir şey göremiyordu. "Merhaba?" diye bağırdı.

Cevap yoktu.

"Aşağıda kim var?" diye seslendi daha yüksek sesle.

Kendi adının söylendiğini duydu. "Helena? Sen misin?"

Helena'nın midesi kasıldı. "Liz! Aman Tanrım! Yaralandın mı? Ne oldu?" Leif'e döndü. "Onu yukarı çek!"

Leif kımıldamadı.

Erik'in abisine diktiği gözleri kocaman açıldı.

Helena ipin diğer ucundan gelen korku dolu bir hıçkırık duydu. Dalgalanan sisin içinde bir an Liz'in başının tepesini gördü.

"Buradayım!" diye bağırdı Helena. "Seni çıkaracağız!"

Leif'e döndü. "Onu çek. HEMEN!"

"Yapamam!" diye bağıran Leif ipi sıkıca tuttuğunu ama sadece kas gücüyle onu çekmesinin mümkün olmadığın gösterdi. "Kendisi tırmanmalı!"

"Liz!" diye seslendi Helena. "Tırmanmaya devam etmen gerek, tamam mı? Ben buradayım! Seni bekliyorum! Sadece devam et!"

Liz yavaş yavaş görünmeye başladı. Bir cesedinki kadar beyaz yüzünde gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Bacağından akan kanla çorabı ıslanmıştı.

"Az kaldı," dedi Helena onu devam etmesi için cesaretlendirerek. "Sakin ol."

Liz bir çıkıntıyı daha kavradı. Helena, arkadaşı kendini yukarı çekerken kollarının titrediğini görebiliyordu, onu güvende tutan tek şey ipti.

Liz neredeyse dokunma mesafesine gelmişti.

Helena kolunu ona doğru uzattı. "Tamam! Tut!"

Liz ayaklarını yerleştirip kendini biraz daha yukarı itti, kayayı bırakan parmakları Helena'ya uzandı.

Elleri buluştu. Liz onu tepeye çıkaran Helena'yı sımsıkı tutarken Leif de ip sallanmasın diye çabalıyordu.

"Şükürler olsun!" dedi Helena, Liz sağlam zemine ayak bastığı anda.

Liz arkadaşına sarıldı, tüm vücudu titriyordu.

"Artık güvendesin. Yanındayım."

Kollarının arasındaki Liz titremeye devam etti.

"Geçti, geçti..." diye tekrarladı Helena. Liz'in belindeki ipi çözmesine yardım ederken, "Artık bitti," dedi.

Arkalarında duran Erik ellerini deli gibi sallayarak abisine hızlı hızlı Norveççe bir şeyler söylüyordu.

Leif ona cevap vermeyip Liz'in yanına gitti. "Kokain nerede?" diye sordu.

Liz sırtını eğdi.

"Nerede, Liz?" Bu kez sesi daha yüksekti.

Liz başını iki yana salladı. "Bende değil."

"Olmalı!"

"Düşürdüm! Üzgünüm..."

Erik abisine bakıyordu. Yüzünün renk atmıştı. "*Du?*" dedi, şaşkınlıkla dolu sesi boğuk çıkmıştı.

Kardeşine bakan Leif gözlerini hızlıca kırpıştırdı.

"Hayır..." dedi Erik, havaya kaldırdığı elleriyle turuncu beresini arkasından kavrayıp dirseklerini şakaklarına bastırdı.

"Austin ıstakoz sepetlerinin içine sakladığı uyuşturucuları bırakıyor," dedi zihni hızla çalışan Helena, "sen de onları alıyorsun, değil mi?"

"Kokainden haberim yoktu. Başta bilmiyordum," dedi Leif. "Sadece bir konuda Austin'e yardım ediyordum."

Erik'in yüzü bembeyazdı. "Hangi konuda?"

"Austin otel üstünden biraz para aklamamı istedi. Nakitle çalışan bir işe ihtiyacı vardı. Oteli kullanmak mantıklıydı, dağcılar, turistler oda, yiyecek, içecek yoluyla bir dünya nakit bırakıyordu. Bizim de paraya ihtiyacımız vardı. Ticaret nasıldır biliyorsun, yavaş çalışır. Annemle babam otele hiç bakım yaptırmamıştı. Restorasyon için fazladan para gerekliydi. Bunu nasıl karşıladığımı sanıyorsun? Harabeye dönmesine izin veremezdim! Burası bizim evimiz!"

Helena, ilk gece otel barında Leif'in otelden nasıl bahsettiğini hatırladı. Otelin onun her şeyi olduğunu söylerken duyguları çok yoğundu.

Leif anlatmaya devam etti. "Aklamanın tek seferlik olması gerekiyordu ama peşimi bırakmadılar, Erik. Sürekli daha ço-

ğunu, daha fazlasını istediler. Sadece para aklatmakla kalmayıp beni kokain işine de bulaştırdılar." Sesi çatallandı, kulağa çaresiz ve güçsüz geliyordu. "Beni tehdit ettiler. Annemin peşine düşeceklerini söylediler."

Erik'in gözleri irileşti. "Austin annemi tehdit mi etti?"

Leif başını iki yana salladı. "İşleri yürüten o değil." Erik'e baktı. "Babası."

Erik eliyle yüzünü ovuşturdu. "Vilhelm mi?"

72 MAGGIE

Kulübede yalnız olan Maggie pencereden dışarı baktı. Arkadaşlarından hâlâ bir iz yoktu. Yoğun sis dağın üstünde yılan gibi kıvrılıyor, nemli nefesi camlara baskı yapıyordu.

Helena için endişelenen Maggie kollarını göğsünde kavuşturdu. Hamile arkadaşı yanında telefon ya da harita olmadan, güvenip güvenemeyeceklerini bile bilmedikleri bir adamla birlikteydi. Hızla çarpan kalbi vücuduna adrenalin pompalıyordu. Maggie kendini aşırı gergin ve diken üstünde hissediyordu.

Sandalyesinde dönüp kulübenin içine göz gezdirdi. Dün akşam odun sobasının yanında eriştelerini yerken ateşin sıcaklığı ve titreyen mumların ışığıyla burası bir sığınak gibi görünmüştü. Ama gri gün ışığı kulübenin perişan hâlini, zemini kaplayan külleri, ışığın içeri girmesine izin veren kirli camları ve pervazdaki ölü sinekleri gözler önüne sermişti.

Bakışlarını sürgülü kapıya çevirdi. Dışarı çıkmak istemiyordu ama çişini uzun süre tutmuş ve artık iyice sıkışmıştı. Bileği fena hâlde zonkluyordu, üzerine azıcık ağırlık vermeyi her denediğinde sinir uçlarına saplanan ağrı nefesini kesiyordu.

Değnek olarak kullandığı süpürgeye uzandı, sandalyeden kalktı ve sekerek kulübenin çıkışına doğru yürüdü. Kapıda durup dinledi ama kendi nefesinden başka bir şey duymadı. Sürgüyü açıp kapıyı araladı.

Kulübenin etrafında kıvrılan sis üstüne çöktüğü araziyi gizliyor, dağın yamaçları beyaz dumanın altında kayboluyordu.

Vilhelm'in Blafjell'i *ince alan* olarak tarif ettiğini hatırladı. Bu dünyayla diğeri arasındaki ince çizgiyi düşünerek sisin içinde ilerledi. Havada dereceyle alakası olmayan bir soğukluk hissetti.

Etrafına bakınırken aniden yalnız olmadığı izlenimine kapıldı. Başını hızla sağa sola çevirdi ama kimseyi göremedi.

"Merhaba?" diye seslendi çekinerek.

Ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

Dönüp omzunun üzerinden arkaya baktı. Sis o kadar kalındı ki birkaç metre daha yürüse kulübeyi de yutacaktı.

Arkadaşları teker teker kulübeyi terk etmiş ve hiçbiri geri dönmemişti.

Şimdi o da dışarıdaydı. Yalnızdı.

Kulübeyi gözden kaybedemezdi. İçeri girmek, kapıyı kilitlemek istiyordu. Ateşi yakıp körükleyecek, dumanı arkadaşlarının ona geri dönmesi için sinyal olarak kullanacaktı.

Pantolonunu indirip biçimsizce çömeldi, bileği ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Göz ucuyla uzakta hareket eden bir gölge gördü.

Yakınlarda karanlık bir enerji hissedince ürperdi. Rüzgârın fısıltısını duydu. Telaşla pantolonunu çekti.

Sisin içinde bir figür belirdi. İnsan olamayacak kadar kısaydı. Çığlığı boğazında düğümlendi.

Süpürgenin yardımıyla kulübeye doğru topallayarak ilerlemeye başladı. Bileğindeki acı korkunçtu.

Kalbi küt küt atarken kulübeye girdi.

Kapıyı kapadı, çektiği sürgü gürültüyle yerine oturdu. Avuçlarını ahşap kapıya yasladı ve bir süre öylece durup nefes aldı.

Birkaç dakika geçti, kulübenin sessizliği onu büyülemiş gibiydi, tek duyabildiği alıp verdiği nefeslerin sesiydi.

O sırada ensesinden omurgasına doğru yayılan bir karıncalanma hissetti. Etrafı dinlemek için nefesini tuttu.

Ancak soluk sesleri duymaya devam etti.

Arkasını döndü.

Camın yanındaki sandalyede Vilhelm oturuyordu.

73 JONI

Joni bitkinlikle tökezledi. Deli gibi titriyor, soğuktan dişleri takırdıyordu.

Başını kaldırdığında uzakta yükselen bir yapı gördü. Başta büyük, geniş bir kaya olduğunu düşündü ama sis dalgalanınca onun DNT kulübesi olduğunu anladı.

Liz'in içeride olduğunu, diğerlerine Joni'nin yaptıklarını anlattığını hayal etti. Maggie'nin şaşkın ifadesi gözünde canlandı. Helena'nın öfkesi. Bir araya gelip kollarını Liz'e dolayarak onu korumaları altına almaları.

Joni'nin Liz'e söylemesi gereken binlerce şey vardı ve hepsi de *üzgünüm* kelimesiyle başlıyordu. En kötüsüyse Joni'nin yaptığı hatanın sadece Liz'i değil, evliliğini ve çocuklarını da etkileyecek olmasıydı. İkizler evlerinin dokusuna işleyen şok dalgalarını hissedecekti ve Joni bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Arkasını dönüp gitmek istedi ama içinden bir ses ona tek başına dağdan sağ salim inemeyeceğini söyledi. Suya, yiyeceğe, en çok da *arkadaşlarına* ihtiyacı vardı.

Bir kayanın kenarında otururken yapması gerekenin yürümeye devam etmek mi yoksa onlarla yüzleşmek mi olduğuna karar vermeye çalıştı.

Joni'nin tek bildiği arkadaşları olmadan hiçbir şeyinin kalmayacağıydı.

74 LIZ

Gerçekleri yavaş yavaş kavradı: Vilhelm, Austin'in babasıydı ve işleri o yürütüyordu.

Her şey korkunç bir şekilde yerine otururken Liz parçaları bir araya getirmeye başladı. Otele girdiği ilk gün Vilhelm lobide oturuyordu, amacı sadece otel hayatını gözlemlemek değildi, aynı zamanda Leif'i izliyordu. Ofiste Austin'le konuşan Leif dışarı çıktığında ifadesi gergin ve endişeliydi.

Liz, Vilhelm'in oteldeki ilk günlerinde Blafjell hakkındaki uyarılarını, daha sonra ormanda karşılaştıklarında onları geri dönemeye teşvik ettiğini hatırladı.

"Vilhelm'in Antwrep'de bir kardeşi var," dedi Leif. "Yıllardır orada operasyon yürütüyor. Austin'in yardımıyla malları Norveç'e sokuyor. Bjørn'un teknesini bu yüzden aldılar. Şüphe çekmemek için tanınmış bir tekne istediler. Bjørn'u da ayak altından çekmeleri gerekiyordu, böylece körfez onlara kalacaktı."

Büktüğü başparmağıyla çenesini ovuşturan Erik sessizce kardeşini dinliyordu.

"Kokain işine bulaşmayı hiç istemedim, yemin ederim," dedi Leif. "Ama beni bırakmadılar."

"Madem kokaine bulaşmayı istemedin," dedi Liz, "neden beni onu almak için aşağı inmeye zorladın?"

Leif dönüp gözlerine baktı. "Vilhelm telsizle bir kilo kokaini sizin aldığınızı bildirdi. O sizi bulmadan benim kokaini bulmamı söyledi."

Liz onun yavaşça yutkunduğunu, burun deliklerinin genişlediğini fark etti. Leif korkuyordu.

"Austin ve Vilhelm burada mı, bizi mi arıyorlar?" diye sordu Liz.

"Austin yok, o başka bir teslimat için teknede."

"Ya Vilhelm?" diye sordu Liz.

Leif yavaşça başıyla onayladı. Gözlerini dağda gezdirdi. "Oralarda bir yerde."

"Aman Tanrım," dedi Helena ellerini ağzına götürerek. "Maggie kulübede. Yalnız."

75 MAGGIE

Maggie, Vilhelm'e baktı. Kulübe loş ve havasızdı. Hafif kül kokusunun yanı sıra adamın giysilerine sinmiş hayvansal bir şeyin kokusunu da alabiliyordu.

Vilhelm kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ekoseli gömleği boynuna kadar düğmelenmişti. Maggie'yi ilgiyle izliyordu, dudaklarında en ufak bir tebessümün izi yoktu.

Maggie nabzının boynunda attığını hissedebiliyordu. Vilhelm bir şey demeden anlamıştı. Ayaklarının dibinde duran çantasını görüyor, tokaların gerilmesine neden olan şeyin kokain paketleri olduğunu biliyordu.

Vilhelm kollarını çözdü, iri ve pis ellerini bacaklarına koydu. Öne doğru eğilirken üstünde oturduğu sandalye gıcırdadı. "Size geri dönmenizi söyledim," dedi hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Ama dinlemediniz."

Maggie'nin kasları gerildi.

"Sizi Blafjell hakkında uyardım."

"İnce alan... doğaüstü güçler..." diye fısıldadı Maggie. "Hepsi yalandı."

Vilhelm'in yüzüne buz gibi bir gülümseme yayıldı. "Belki. Belki de değil. Burada ne görecekleri konusunda emin olamamak insanlara zarar vermez."

Bunca zaman onlarla oyun oynamıştı...

"Ama siz uyarılarımı dikkate almadınız. Üstünüze vazife olmayan bir işe bulaştınız." *Cık cık*layarak başını iki yana salladı. Ayağa kalkıp sırtını dikleştirdi. "Tıpkı Karin'in yaptığı gibi."

Maggie'nin kanı dondu.

"Şimdi sen ve arkadaşların bana temizlemem gereken bir pislik bıraktınız."

Maggie'nin kafa derisi karıncalandı. "Kokain bende değil. Gitti."

Vilhelm şapkasının siperliğini düzeltti. "İşte bu bir sorun."

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

76 HELENA

"Maggie'yi kulübede yalnız bıraktım. Ona kapıyı kilitlemesini söyledim," dedi Helena.

Liz'in yüzü küle döndü. "Joni de dışarıda."

Çantasının askısına telsiz tutturulmuş Leif'e dönen Helena, "Telsizi açman gerek. Yardım çağırmalısın," dedi.

Emniyet kemerini çözen Leif durdu. "Olmaz."

Helena ısrar etti. "Arkadaşlarımız tehlikede!"

Erik kaşlarını çattı. "Leif? Telsizi onlara ver."

"Yapamam."

"Bu delilik!" diye bağırdı Helena. Bu saçmalıklarla kaybedecek zamanları yoktu, Maggie ve Joni'nin yanına gitmeleri gerekiyordu. Helena, Leif'in çantasındaki telsizi kaptı.

"Hey!" Leif uzandı ama hâlâ kayaya bağlı olan tırmanma kemeri onu geri çekti. "Onu bana ver!" dedi emniyet kemerini üstünden çıkarmaya çalışırken.

Helena hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. "Liz!" diye seslendi. "Koş!"

Liz ânında koşmaya başladı.

"Durun!" diye bağırdı Leif arkalarından.

Telsizi sımsıkı tutan Helena topuklarıyla taşlı zemini döverek Liz'in yanında koştu.

Kulübe çok uzakta olamazdı. İçeri girip kapıyı arkalarından kilitlemeyi başarabilirlerse telsizi nasıl kullanacaklarını çözebilir, yardım çağırabilirlerdi.

Kasları yanan, kesik kesik soluyan Helena, Liz'in adımlarına ayak uydurmaya çalışarak koşmaya devam etti. Arkalarında giderek hızlanan ayak seslerini duyabiliyordu. Kafasını çevirdi.

Geliyordu!

"Acele et!" diye haykırdı Liz, Helena'nın elini tutup çekti.

"Durun!" diye bağırdı Leif.

Korku Helena'nın bedenini kuşatmıştı, kalbi hızla çarpıyordu.

Leif onlara yetişmek üzereydi! Nefesini ensesinde hissediyordu.

Adamın parmakları ceketinin yakasına değdi. Ama tutamadı.

Helena arayı açmaya çalıştı, Leif bir kez daha uzandı ve bu kez ceketini kavrayıp onu geri çekti.

Helena telsizi Liz'e attı. "Koş!" diye bağırdı.

Telsizi yakalayan Liz koşmaya devam etti.

Leif başta kovalamayı sürdürecek gibiydi ama sonra stratejisini değiştirdi. Çevik bir hareketle sağ kolunu Helena'nın boğazına doladı ve sol eliyle cebinden bir bıçak çıkardı.

Helena dehşete kapıldı. "Liz!"

Liz arkasına bakıp manzarayı görünce durdu, yüzü bembeyaz kesildi.

Helena'yı sımsıkı tutan Leif bıçağı gırtlağına dayamıştı.

"Telsizi bana ver!" diye emretti Liz'e.

"Verme!" diye bağırdı Helena. "Dağ kurtarmayı ara! Yardım çağır."

"Kes!" diye bağıran Leif bıçağı hafifçe bastırdı, Helena soğuk metali hissetti.

Peşlerinden koşan Erik onlara yetişti. Bıçağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Norveççe bir şey söyledi, yaşadığı şokla yüzü gerilmişti.

Leif onu duymazdan geldi. "Telsizi bana ver, Liz. O zaman arkadaşını bırakırım."

Liz gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Leif, sen böyle biri değilsin!" diye bağıran Erik şahit olduklarına inanamıyordu. "Sana ne oldu? Bırak telsizi kullansınlar."

Helena onu tutan Leif'in vücudunun sıcaklığını, kaslarının gerginliğini ve içindeki enerjiyi hissedebiliyordu. "Dağ kurtarma yardım göndermeyecek," dedi Leif boğuk bir sesle. Helena adamın sıcak nefesini kulağında hissetti. "Bu şey düşündüğünüzden de büyük."

Erik kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Turuncu beresini çıkarıp elini başında gezdirdikten sonra yeniden taktı.

Helena, Leif'in bıçağı tutan elinin titrediğini hissetti, adam korkuyordu.

"Telsizi açtığınız anda kurtarma koordinatörü Knut'a yönlendirilirsiniz. O da bu işin içinde."

Erik başını iki yana salladı. "Ne?"

"Knut yıllardır Vilhelm'le çalışıyor. Eskiden kokaini İsveç sınırından karayoluyla taşıyorlardı ama kara devriyeleri arttı. Bu yüzden artık deniz yolunu kullanıyorlar ve tabii mağaraları. Sadece birkaç teslimat yapılacaktı –sezon dışında, parkurda yürüyüşçü yokken– ama işleri büyüttüler. Telsizi açarsanız Knut kurtarma ekibi göndermez, yerinizi Vilhelm'e bildirir. Ya da diğerlerine. Bu işin nereye kadar uzandığını ya da kime güvenebileceğimizi bilmiyorum."

Helena boğazına dayalı bıçağı hâlâ hissedebiliyordu, ucu at nalı kolyesinin ince altın zincirinin üzerinde duruyordu.

"O hâlde Knut'u aramam. Başkasını ararım," dedi Liz.

"O bir uydu telefonu değil. Dağ kurtarma telsizi. Başkası yok."

Liz titreyen elindeki telsize kararsızlıkla baktı.

Leif başını iki yana salladı. "O mağaraya girmemeli, kokainlerini almamalıydınız!"

"Mağara," dedi Erik başını hızla kaldırarak. "Oradaki tek şey kokain değildi. Bu da oradaydı." Cebinden bir şey çıkardı. Karin'in bilekliği parmağının ucunda parlıyordu.

Leif bilekliğe bakıp gözlerini kırpıştırdı.

Erik abisinin ifadesinde bir şey görmüş olmalıydı. "Dur... Bunu zaten biliyordun, değil mi?"

"Hayır... ben... şey, ben..." Leif kekeledi.

"Yalan söylüyorsun!" dedi Erik Leif'e doğru atılarak.

Leif, Helena'yı da beraberinde sürükleyerek bir adım geri çekildi, bıçağı hâlâ boynuna bastırıyordu.

Liz iki kardeşe endişeyle bakarken gerilimin arttığının farkındaydı. Onu konuşturması gerektiğini düşünüp Leif'e döndü. "Karin'in bilekliğini mağarada bulan bizdik. O da kokaini biliyor muydu?"

"Evet. Karin kokaini buldu," dedi hırıltılı bir sesle. "Vilhelm anladı ve peşine düştü. Onu Blafjell'e kadar takip etti."

Tıpkı bizi takip ettiği gibi, diye düşündü Helena. Blafjell'e tırmanırlarken mağaraya girdiğini gördükleri kişi Vilhelm olmalıydı.

"Karin'i tepede bulmuş. Karin çantasını çıkarmış, orada oturuyormuş." Duraksadı. "Aşağıda bir nehir var. Vilhelm bunu biliyordu."

Erik'in rengi soldu. "Bu yüzden cesedi bulunamadı."

Leif yavaşça başıyla onayladı.

"Onu itmiş mi?"

Helena, Leif'in yutkunduğunu duydu.

Önce sessizlik oldu. Ardından Leif, "*Ja,*" dedi.

Erik ellerini başının arkasına götürdü. Ensesine bastırdığı parmak uçları bembeyaz olmuştu. O kadar sıkıyordu ki dağ dövmesinin etrafındaki deri gerilip dövmeyi kırık tepeler hâline getirdi.

"Üzgünüm," dedi Leif.

Erik başını deli gibi sallıyor, sarf ettiği enerji onu tüketiyordu. "Ama... ama o Alman yürüyüşçüler. Orada, tepenin altındaki çıkıntıya bir kadının düştüğünü gördüklerini bildirmişlerdi. Otele koşmuşlar, sana ve diğerlerine ne gördüklerini anlatmışlardı. Ve sen... Sen onu aramaya gitmiştin."

"Karin olduğunu bilmiyordum. Aramaya çıktığımda bunu bilmiyordum."

"Tepeye tırmandığını söyledin. Birini gördüklerini söyledikleri yere baktığını. Sen... Alman yürüyüşçülerin yanıldığını söyledin. Kayalara takılanın sadece bir muşamba olduğunu. O uzaklıktan bir kadın gibi görünmüş olabileceğini." Sesi kısık, savunmasız, abisine inanmak isteyen bir kardeş gibi çıkıyordu. "Bana böyle söylemiştin."

Aralarına ağır, ızdırap dolu bir sessizlik çöktü.

Erik gözlerini kırpıştırdı. "Ama bir yanlışlık yoktu, değil mi? O Karin'di!"

Leif nefes aldı. "Evet. Karin'di. Düşerken vücudu çıkıntıya takılmış. Aşağı indim ama ölmüştü, Erik. Hayatta kalamayacak kadar yüksekten düşmüştü."

Erik inanamayarak başını salladı. "Bana söylemedin..."

"Yapamazdım..."

"Neden?" diye bağırdı Erik.

"Aşağıdayken Knut telsizle aradı."

Leif'in sesi titriyor, Helena elinin gevşediğini hissediyordu. *Onu konuşturun,* diye düşündü.

Leif devam etti. "Knut kurtarma ekibinin bir saatlik mesafede olduğunu ve geldiklerinde Karin'in cesedini bulmamaları gerektiğini söyledi."

Erik donup kaldı. Gözlerini kısmış, Leif'e bakıyordu. "Sen ne yaptın?"

"Beni öldürebilirlerdi. Annemi öldürebilirlerdi! Senin peşine düşebilirlerdi!" Leif hızlı, sığ soluklar alıyordu.

Helena boğazındaki baskının iyice azaldığını hissetti. Leif'in bıçak tutan eli yanına düştü.

Bir an bekledi, ardından yana doğru küçük, temkinli bir adım attı. Leif'e baktı ama o tüm dikkatini kardeşine vermişti. "O ölmüştü, Erik! Çoktan ölmüştü!" Yutkundu.

"Sen ne yaptın?" diye tekrarladı Erik daha yüksek sesle, ona doğru bir adım yaklaştı.

"Benim... seçeneğim yoktu..." dedi Leif ellerini kaldırarak. Bıçak avucundan kayıp yere düştü.

Erik, abisini omuzlarından yakaladı. "Sen ne yaptın?" diye bağırdı yüzüne bakarak. Cevabı ondan söküp almak istiyormuşçasına Leif'i sarstı.

Leif geriye doğru sendeleyip yere düştü, Erik üzerine çıktı. "Üzgünüm..."

"Söyle!" diye bağıran Erik ağzından tükürükler saçıyordu. Göz ucuyla toprağın üstünde duran bıçağı gördü. Alıp Leif'e doğrulttu. "Karin'e ne yaptın?" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Yerde yatan Leif'in gözlerinden yaşlar akıyordu. Mücadele etmeye bile çalışmıyordu.

Erik bıçağı yavaşça indirip ucunu Leif'in göğsüne, tam kalbinin üstüne bastırdı.

Leif derin bir nefes aldı. Erik'in gözlerine baktı ve sonunda itiraf etti. "Ben... ben cesedini çıkıntıdan aşağı ittim!"

Erik ona diş gösterip öfke ve çaresizlik dolu vahşi bir hayvan gibi bağırdı.

Bıçağı tutan eli titriyordu. "Oraya gidip Karin'i aradığın için herkes senin bir kahraman olduğunu düşündü. Ama sen onu aşağı attın! Herkesin Karin'in kaybolmasıyla ilgim olduğunu düşünmesine izin verdin. Bütün kasaba. Herkes onu öldürdüğümü düşünüyor!" Başını iki yana sallıyordu. "Ve *sen*, öz abim buna ses çıkarmadın!"

Erik bıçağı kaldırdı.

Leif önce Erik'e, sonra kalbinin üstünde duran bıçağa baktı. Yutkundu. "Yap hadi," dedi kısık, titrek bir sesle.

Acıyla inleyen Erik bıçağı aşağı doğru savurdu.

Leif'in gözleri ardına kadar açıldı.

Erik bıçağı Leif'in boynunun bir santim yanına, toprağa sapladı.

Leif yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

Kimse konuşmadı. Aralarından kıvrılarak esen rüzgâr soğuk sis bulutunu dalgalandırıp dağıttı.

Erik abisinin üstünden kalktı. Bir kayaya doğru süründü ve sırtını yüzeyine yasladı, bacaklarını göğsüne çekti.

Leif doğruldu. Nefes almaya çalışırken yüzünden yaşlar akıyordu. "Erik, lütfen... Ben çok üzgünüm." Yaptıklarının ağırlığı üstüne çökmüş gibi yüz hatları sarkmıştı. "Sana anlatmak istedim... Beni yiyip bitiriyordu. Her şey için üzgünüm." Leif sürünerek Erik'in yanına gitti, kardeşinin başını ellerinin arasına alıp alınları birbirine değene kadar kendine doğru çekti. Gözlerinin içine baktı. "Üzgünüm, Erik. Her şeyi düzelteceğim."

Erik hiçbir şey demedi.

Helena, Liz'e baktı.

Konuşmadan anlaştılar: Diğerlerini bulmaları gerekiyordu.

Birlikte arkalarını dönüp koşmaya başladılar.

77 MAGGIE

Maggie'yi izleyen Vilhelm'in dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı.

"Hadi biraz yürüyelim."

İçi korkuyla dolan Maggie kıpırdamadı. Kan kulaklarında uğulduyordu. Kaçma şansı yoktu. Tek yapabileceği itiraz etmekti. "Hayır."

Vilhelm derin bir nefes aldı, elini beline atıp silahını çekti. Sanki işin bu noktaya gelmesine üzülmüş gibi bitkinlikle namluyu üzerine doğrulttu. "Yürü dedim."

Maggie silaha bakıp gözlerini kırpıştırdı. *Bu gerçek olamaz.*

Vilhelm silahı alnına doğru kaldırdı.

Maggie içgüdüsel olarak ellerini kaldırırken inledi.

Söyleneni yapıp kapıya doğru döndü. "Bileğim..." diye başladı ama silahın soğuk namlusu başını arkasına değince sustu.

Topallayarak kulübeden çıktı. Her adımı ayrı bir mücadeleydi. Acıdan görüşü bulanıklaştı. Sis incelmeye, bazı yerlerde dağılıp ardındaki yüksek kayaları ortaya çıkarmaya başlamıştı.

"Kımılda," diye komut verdi Vilhelm.

Maggie bileğine saplanan yeni bir acı dalgasıyla çığlık attı.

İlerlemeye çalışırken daha önce gördüğü aynı kısa, siyah figürün sisin içinde kıpırdadığını fark etti. Onlara doğru yaklaşıyordu. Maggie bir an için umutlandı.

Ama gelen Vilhelm'in tüyleri keçeleşmiş, pembe dili sarkan köpeği Runa'ydı. Köpek Maggie'nin yanına gelip bacağına

sürtündü. Maggie içgüdüsel olarak elinin tersini uzatıp köpeğin tüylerini hissetti.

Vilhelm bağırıp köpeği kovaladı. Runa kulaklarını sarkıtıp yavaşça uzaklaştı.

Maggie korkusunu bastırdı, duyuları keskinleşmişti. Vilhelm'in onu nereye götürdüğünü biliyordu: Dağ kenarına.

Namlu başının arkasına sürtündü.

"Beni öldürecek misin?"

"Sen zaten ölüsün," diyen Vilhelm'in sesinden gülümsediğini anladı.

Maggie'nin bedenini buz gibi bir ürperti sardı.

"Yakında heyelan haberleri duyulur. Dört İngiliz kadın uykularında diri diri gömüldüler. Ne trajedi."

Buz gibi bir his ensesinden kollarına doğru yayıldı. Midesi kasıldı, herkes onların yüzlerce ton toprak ve kayanın altında ezildiğini düşünecekti.

Kimse onları aramayacaktı.

Vilhelm hepsini ortadan kaldıracaktı.

Boğazına dolan tükürüğü yuttu. Vilhelm onu kenardan itecek, cesedi aşağıdaki nehrin içinde kaybolacaktı.

Kanıt yoktu. Tanık yoktu.

Tıpkı Karin'e yaptığı gibi. Bu düşünce zihninde yankılandı.

"Karin'i sen öldürdün, değil mi?" dedi.

"Ben gerekeni yaptım."

Maggie yutkundu. "Gitmesine izin verebilirdin!"

"İmkânsızdı. Konuşurdu. Oğlum Austin çok zeki olmayabilir ama iyi bir çocuk ve Karin'in onun hayatını mahvetmesine izin veremezdim."

"Yani onu ittin," diye fısıldadı. Karin'in cesedinin hiç bulunamamış hâlde aşağıda bir yerde olduğu düşüncesi onu mahvetti.

Vücudunun derinliklerinde bir titreme hissetti.

Arkalarından bir yerden Runa'nın kısık iniltisini duydu, sisle birlikte yükselen hüzünlü bir sesti.

Ne yapabileceğini düşündü. Başının arkasında bir silah, önünde uçurum vardı, bileği koşamayacağı kadar kötü durumdaydı.

Bir an her şey durdu. Artık ne yürüyor ne de düşünüyordu. Kelimelerle açıklanamayacak bambaşka bir histi. Korkusunun ötesine geçen, onu kendi vücudundan çekip alan bir duyguydu, sanki bedeninden uzaklaşmış ve onları dışarıdan izliyormuş gibiydi.

Kendini dağ kenarında görüyordu, kumral saçları omuzlarına dökülmüş, bakışları sise çevrilmişti. Elleri iki yanına düşmüştü, çıplak kolları çillerle kaplıydı. Bileğindeki gümüş bileklik harflerle süslenmişti. Maggie harflere baktı.

K-A-R-I-N.

Maggie kendini değil, Karin'i görüyordu. Bu bir yankıydı. Burada yaşanmış ürpertici, gerçek bir anıydı. Anlamlandıramayacağı kadar ruhani olduğundan sadece hissedilebiliyordu.

İnce alan, diye düşündü. Bu dünya ve diğeri arasındaki dar sınır.

Korkmuyordu. Rahattı.

Derken bedeninin derinliklerinde Karin'in sesini duydu, sanki onunla konuşuyordu.

Savaş, Maggie.

Kelimeler kaslarına güç üfledi. Aidan'ın evinde onu bekleyen Phoebe'yi düşündü. Birlikte yaşamayı planladıkları ayçiçekleri, evde yaptıkları çadırın altında okudukları kitaplar ve uykuda ısınan yanaklarla dolu uzun hayatı düşündü.

Ardından Karin gitti ve dağ kenarında sadece Maggie kaldı.

İleriye doğru sarsak bir adım daha attı. Sağlam ayağını zemine bastığı anda beklenmedik bir hızla dönüp haykırdı. Ses vücudunun derinlerinden kopan bir patlamaydı. Kuvvetliydi. Coşkundu. Korku değil öfke, hiddet, şiddet ve güç doluydu.

İçindeki kurt benliği yükseliyor, uluyor, Vilhelm'in şaşkınlıkla allak bulak olan yüzüne kükrüyordu.

Vilhelm'in afallamasından yararlanarak silahı elinden düşürdü. Metalin taşa çarpma sesini duydu. Ardından yumruklarını, başparmaklarını, tırnaklarını kullanarak adamın üstüne çullandı.

Ses ve hareket yoğunluğu ona avantaj sağlamıştı. Başparmaklarını adamın göz yuvalarına soktu, hâlâ kükrüyordu, dudakları aralanmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Dizini kaldırıp kasıklarına vurdu.

Vilhelm iki büklüm oldu. Maggie boynunun yan tarafına bir yumruk indirince adam inleyerek yere düştü.

Ama Vilhem'in işi bitmemişti. Silahın olduğu yere doğru süründü.

Maggie silahı almasına izin veremezdi! Onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştı ama bacağını kaldırdığı anda sakat bileği pes etti. Maggie sendeleyerek dizlerinin üstüne yığıldı.

Vilhelm fırsatı değerlendirip ayağa kalktı. Silahı kaptı ve hemen ardından Maggie'nin saçlarını avucuna dolayıp çekti. Maggie kafa derisinde keskin bir acı hissetti.

Deli gibi çırpınıyor, tekmeler savuruyor, çığlık atıyordu.

Bir yerlerde köpeğin havladığını duydu.

Vilhelm kaburgalarını tekmeleyince ayakkabısının çelik burnu Maggie'nin ciğerlerindeki havayı alıp götürdü. Vilhelm'in saçlarını bırakmasıyla yere düştü.

Çılgına dönen köpek tiz sesle havlamaya başladı.

Maggie'nin ağzında kan vardı. Burnuna toprak dolmuştu. Kendini sonraki darbelerden korumak için yerde top gibi kıvrıldı ama koruyamadı. Yan tarafına inen şiddetli tekmeyle dönüp dağ kenarına doğru yuvarlandı.

Tepesinde duran adamın hırıltılı soluklarını duyabiliyordu.

Ayaklarının dibinde kımıldamadan yattı.

Ciğerlerinden bir inilti koptu. Savaş bitmişti.

78 JONI

Joni kulübeye baktı. Bunu yapamazdı. Oraya girip arkadaşlarıyla yüzleşemezdi.

Başını öne eğdi, arkasını dönüp yürümeye başladı.

O sırada kulübenin kapısının açıldığını duydu. Durup omzunun üstünden arkaya baktı.

Maggie dışarı çıktı, arkasında Vilhelm vardı.

Joni'nin ne gördüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı: Maggie'nin başına dayalı bir silah vardı ve Vilhelm onu dağ yamacına doğru götürüyordu.

O anda her şey yerli yerine oturdu: Kokaini almaya gelen Vilhelm'di, mağaradaki paketlerden birinin eksik olduğunu fark eden Vilhelm'di, onların izini sürüp yakalayan Vilhelm'di.

Nabzı hızlanan Joni bir kayanın arkasına çömelip gizlendi. Maggie'yi bırakması için bağırırsa silahı ona doğrultacaktı. Düşünmesi gerekiyordu. Akıllı olması gerekiyordu.

Ağzı kurudu. Kulaklarına hücum eden kanının uğultusunu duyuyordu.

Düşün!

Telaş içinde etrafa bakındı, bir sürü düşünce çaresizlik içinde zihnine hücum ediyordu. Kulübeye doğru baktı... ve o sırada aklına bir fikir geldi.

Hızlı olmalıydı.

Ayağa kalkmadan hareket etmeye başladı, mümkün olduğunca kayaların arkasından ilerliyordu. Sessizce kulübeye yaklaştı, Vilhelm diğer yöne gidiyordu.

Kahretsin! Köpeği Runa, Joni'yi görmüştü. Kuyruğunu sallayarak yanına koştu.

Maggie'yi kenara doğru götüren Vilhelm onu fark etmedi. Joni ses çıkarmasın diye köpeğin kulaklarının arkasını bir süre kaşıdı, ardından kulübeye yöneldi.

Kapıyı itip açtı ve bir an için gözlerinin loş ışığa alışmasını bekledi.

Nerede?

Kalbi deli gibi çarparken etrafa bakındı.

Aradığı şeyi buldu: Vilhelm'in sırt çantası.

Yanına koşup klipslerini açtı.

İşte! Tam da tahmin ettiği gibi üst üste duran kokain paketlerini gördü.

Dışarıdan ani bir gürültü geldi. Vahşi, öfkeli bir kükremeydi.

Maggie?

Joni hiç tereddüt etmeden ağır sırt çantasını omzuna astı ve koşarak kulübeden çıkıp sesin geldiği yöne ilerledi.

Maggie ile Vilhelm'in dağ kenarında durduklarını görebiliyordu. Maggie bir şeye uzanıyordu –silah mıydı?– ama sonra bir anda devrilip yere düştü. Köpek havlayarak onlara doğru koştu, çıldırmış gibiydi.

Joni, bir bedene botla indirilen darbenin boğuk sesini duydu.

Onu acı dolu bir çığlık takip etti.

Sonrasında Vilhelm'in uzun boyuyla Maggie'nin tepesine dikildiğini gördü.

Maggie dertop olmuştu. Kenara çok yakındı. Tek bir tekme onu aşağı savururdu.

Yanlarına koşan Joni birkaç adım kala kayarak durdu. "Ona dokunma!" diye bağırdı.

Havlama sesi kesildi.

Şaşkınlıkla başını çeviren Vilhelm silahını Joni'ye doğrulttu.

Joni iki eliyle kaldırdığı çantayı uçurumun üstünde tuttu. "Kaltak!"

Başını azıcık kaldıran Maggie yüzüne dökülen saçlarının arasından Joni'ye baktı. Dudağından kan damlıyordu. Bakışlarını Joni'ye odaklamayı başardığında gözlerinde minicik bir umut kırıntısı belirdi.

Maggie ona güveniyordu. Ona inanıyordu.

Vilhelm başını Joni'ye doğru sallayıp kükredi. "Çantayı yere bırak yoksa onu öldürürüm!"

Joni nasıl dikkat çekeceğini biliyordu. Odadaki herkesin gözünün üstünde olmasını nasıl sağlayacağını biliyordu. Nasıl gösterinin yıldızı olacağını. Çenesini kaldırdı, diyaframından nefesini çekti ve "Ona bir kez daha dokunursan kokain gider!" dedi.

"Seni vurabileceğimi biliyorsun, değil mi?" diye bağırdı Vilhelm.

Joni başıyla onayladı. "O zaman kokain de benimle birlikte gider."

Vilhelm dilini dişleriyle dudağının arasına yerleştirdi.

Joni, dağın batı tarafında sisin içinden beliren iki kişi gördü. Omuz omuza hızla koşuyorlardı. Liz ve Helena.

Liz solgun ve sarsılmış görünüyordu, bacağının alt kısmında kan lekesi vardı. Yanında koşan Helena'nın yüzü kıpkırmızıydı. Elinde silahla dağın kenarında duran Vilhelm'le ayaklarının dibinde kıvrılmış yatan Maggie'yi gördüklerinde gözleri kocaman açıldı.

"Aman Tanrım! Maggie!" diye bağırdı Helena ona doğru koşarak.

Vilhelm dönüp silahını bu kez Helena'ya doğrulttu. "Kıpırdama! Kimse kıpırdamasın!"

Helena durup ellerini kaldırdı.

Vilhelm hızla gözlerini kırpıştırıyordu, ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı, durumun kontrolünü kaybediyordu. Joni'nin onun sakinliğini korumasına, telaşla bir şey yapmamasına ihtiyacı vardı.

Sırt çantasını hâlâ uçurumun üstünde tutuyordu. Çantanın ağırlığı kaslarının titremesine neden oluyordu. Bu şekilde fazla dayanamazdı.

"Maggie'den uzaklaş," diye direktif verdi. "Ardından silahı aşağı at, o zaman kokainini alabilirsin."

Ona doğru dönen Vilhelm silahı da ona çevirdi. Parmağı tetiğin üstündeydi. Dudaklarını dişlerinin üstüne kıvırıp düşündü. Ardından yerde yatan Maggie'ye baktı. Birkaç uzun saniye sonunda homurdanarak bir adım geri çekildi.

"Maggie," dedi Joni sakince. "Kenardan uzaklaş, tamam mı? Liz ve Helena'nın yanına git."

Maggie başını ufak ufak kaldırdı, ardından ellerinin ve dizlerinin üstünde emekleyerek iki kadının yanına doğru gitti. Vilhelm'in köpeği Maggie'ye yaklaşıp onu nazikçe kokladı. Liz ve Helena yanlarına gelen arkadaşlarının ayağa kalmasına yardım edip onu sıkıca tuttular.

"Şimdi silahı at," dedi Joni.

Vilhelm gözlerini kıstı, silahı hâlâ Joni'nin yüzüne tutuyordu. Tetikteki parmağı seğirdi.

Dağın tepesi sessizdi.

Joni fazla biriken laktik asit yüzünden kaslarındaki yanmayı hissediyor, kolları titriyordu. Kokaini düşürmek üzereydi.

Sonunda Vilhelm silahı indirdi, kısık sesle bir şeyler mırıldanarak uçurumdan aşağı attı. Joni siyah tabancanın havada döndükten sonra hiçliğin içinde kaybolmasını izledi.

"Şimdi kokaini bana ver!" diye bağırdı Vilhelm.

"Vereceğim ve bunu yaptığımda buradan gideceksin. Hiçbirimize zarar vermeyeceksin. Hiç tanışmamışız gibi yapacaksın. Biz de aynısını yapacağız." Dikkatle onu izliyordu. "Tamam mı?"

Vilhelm'in gözleri Joni'de değil çantadaydı. "İyi," dedi. Ama Joni adamın dudaklarındaki hafif seğirmeyi, gözlerindeki kısılmayı fark etti, yalan söylediğini anladı. Vilhelm kokaini aldığı anda peşlerine düşecekti. Joni mücadele edebilirdi. Belki birkaç yumruk indirebilir, şansı yaver giderse onu devirebilirdi. Belki de yapamazdı. Yapamazsa Vilhelm diğerlerinin peşine düşecekti. Maggie ciddi şekilde yaralanmıştı, koşması mümkün değildi. Helena hamileydi ve karnına bir tekme yeme riskini alamazdı. Liz aşırı yorgun ve derinden sarsılmış görünüyordu.

Vilhelm ona doğru bir adım attı. "Çantayı bana ver."

Kolu çantanın ağırlığıyla sallandı. Kilolarca kokain... Tüm o parıltılı toz asla altın değildi, aksine çürümüşlüğün ta kendisiydi, insanları daha iyi bir şey vaadiyle kendilerinden uzaklaştırsa da aslında her şey bir illüzyondan ibaretti.

Joni göz ucuyla arkadaşlarının birbirine sokulmuş onu izleğini gördü.

O sırada başka bir şey fark etti: Vilhelm'in pantolon cebinde bir bıçak vardı. Dışarıda duran koyu renk sapını gördü. Tek bir hızlı hareket yeterliydi.

Vilhelm bir adım daha yaklaştı.

Bir şarkıda en güçlü nota sessiz olandı. O duraklama ânı iletişimin kurulduğu andı. Joni bakışlarının Liz'le buluştuğu o sessizlik ânında bunu hissetti. Sessizce iletişim kurdu, onu hayal kırıklığına uğrattığı her şey için özür diledi, onu sevdiğini söyledi.

Ardından zihnindeki müziğin çalmaya başlamasıyla gözlerini Vilhelm'e çevirdi.

Vilhelm çantaya uzanıyordu, tam o anda Joni büyük bir kuvvetle çantayı kenardan attı. Vilhelm'in parmakları çantayı yakalamak için uzandı ve Joni o an fırsatı değerlendirdi.

Vilhelm'i yan tarafından sertçe itti. Avuçları kaburgalarıyla buluştu. Tüm ağırlığını ona verdi, adamın dengesini kaybettiğini, kenara doğru devrildiğini hissetti.

Vilhelm sendelerken döndü, dengesini korumak için kollarını umutsuzca salladı. Uzandı, parmaklarını açtı ve Joni'yi bileğinden kavradı.

Kolu sertçe çekilen Joni omzundaki ani sarsılmayı, dengesini yitirdiğini, ağırlığının yön değiştirdiğini, vücudunun devrildiğini hissetti.

Soluğunun kesildiğini duydu.

Bu riskin farkındaydı. Vilhelm'i ortadan kaldırarak arkadaşlarını güvende tutacaktı. Onların aileleri vardı. Onları bekleyen bir hayatları vardı. Onlar birbirlerine sahiplerdi. Joni tüm bunların yok olmasına izin veremezdi.

Zamanın çarkı yavaşladı.

Ayaklarının zeminden ayrıldığını, bileğini kavrayan sert, kemikli parmakları, aşağı düşerken ceketine dolan esintiyi hissetti.

Aşağıda sis ve derin bir uçurum vardı.

Gözlerini kapadı. Sahnedeydi, kalabalık onu bekliyordu, gözler üzerindeydi, ellerden oluşan bir deniz onu yakalamak için havaya kalkmıştı.

Son kez adının haykırıldığını duydu.

@ayisigikitap

79 LIZ

"Joni!" diye bağırdı Liz.

Adrenalin patlamasıyla Joni'nin az önce durduğu yere doğru koştu.

Dağ kenarında durup aşağıdaki boşluğa baktı. Sadece kaya ve dalgalanamayacak kadar uzak olan gümüş bir nehir vardı.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye inledi başını iki yana sallayarak.

Bu gerçek olamaz.

Yumruğunu ağzına bastırıp geri çekildi.

Yanına gelen Helena'nın yüzü bembeyazdı.

Liz onu kolundan yakaladı. "O nerede?" diye sordu. "Joni nerede?"

Helena gözlerini kırpıştırdı.

"JONI NEREDE?" diye bağırdı Liz.

"O... kenardan düştü," dedi Helena, sesi olanların şaşkınlığıyla titriyordu.

"Onu almamız gerek! Yardım etmeliyiz!" diye bağıran Liz kenara yürüyüp aşağı inmenin yolu var mı diye baktı.

"Aşağı iniş yok," dedi Helena.

"Bir şey yapmalıyız! Birini çağırmalıyız!" Perişan hâldeydi, sesi çatlıyordu. Yoğun, soğuk bir sıkıntı içine yayılıyordu. "Joni aşağıda!"

Helena, Liz'in gözlerinin içine bakıp yavaşça başını iki yana salladı. "Kimse bu düşüşten sağ kurtulamaz."

Liz saatler önce kayalık bir platform üstünde Joni'yle yaptığı konuşmayı, onu omuzlarından nasıl tuttuğunu hatırladı. Onu itmek istemişti, onu hayatından çıkarmak istemişti.

Ve şimdi o... o...

"Joni öldü..." Liz güçlükle soluyarak durumu kabullendi.

Midesi kabarmaya başladı. Öne doğru eğildi, ellerini bacaklarına yaslayıp kustu.

Yere çömeldi, nefes alıp verdi. Perişandı, yıkılmıştı. Gözyaşları yanaklarından nehir gibi akıyordu.

Helena yanına gidip elini sırtına koydu.

Maggie de topallayarak arkadaşlarının yanına yürüdü. Saçları birbirine dolanmıştı. Sağ gözü şişmeye başlamıştı. Patlak dudağından çenesine doğru kan akıyordu. Liz'in diğer tarafına geçip arkadaşını sıkıca tuttu.

Yaralanmış, hırpalanmışlardı, yüzleri tuz, kan ve toprak kaplıydı, birbirlerine tutunmuşlardı.

Dördünün olması gereken yerde üçü duruyordu.

SONRASI

80 HELENA

Helena uçurumun zirvesindeki düz yolda yürüyordu. Güneş durgun denizin üstünde parlıyordu, yumuşak zemin fundaların mor yapraklarıyla kaplıydı.

Alnında ince bir ter çizgisi belirmişti, başparmaklarını çantasının askılarının altına geçirip ağırlığı bir anlığına azaltacak şekilde ayarladı.

Patikada geniş bir noktaya varınca durup diğerlerini bekledi. Manzaraya baktı. Güney Batı Sahil Yolu'nda Norveç'teki gibi dağ zirveleri yoktu ama inişli çıkışlı tepeleri, yükselen uçurumlarıyla vahşi bir güzelliğe sahipti ve deniz her daim yanınızdaydı.

Helena yürümenin karmaşık olmayan keyfini almıştı. Joni'yi kaybettikten sonraki haftalarda aklını dağıtmasını, başını ekrandan kaldırmasını sağlamıştı ve bu süreçte gözüne anlamlı görünen tek şey bu olmuştu.

Liz yürümenin neden iyileştirici olduğuyla ilgili bilimsel açıklamalar yapmayı denemiş –beynin olumsuz ve derin düşüncelere dalmaktan sorumlu kısmındaki aktivitenin azaldığı, bunun yerine dinlenme ve sindirim modunun aktifleştiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti– ama Helena'nın bilimsel kısmını anlamaya ihtiyacı yoktu. Onun tek ihtiyaç duyduğu yürümekti.

Onlar da bunu yaptı. Üçü. Fırsat buldukça buluşup Güney Batı Sahil Yolu boyunca yürüdüler. Bunu birlikte yapmaları Joni'yi anma niteliğindeydi.

Joni'nin ölüm haberi duyulunca medya çılgına dönmüştü. Dünyanın dört bir yanında Joni Gold hayranları yasa boğulmuştu. Londra'daki en sevdiği konser salonu mabede dönüşmüştü. İnsanlar medya aracılığıyla saygılarını iletmişti. Yüzü bütün dergi kapaklarındaydı. Son albümü yedi hafta boyunca listelerde bir numarada kalmıştı. Menajeri Kai, Joni'ye karşı düşmanca bir tavır sergilememiş gibi onun hayatının aşkı olduğunu söylemişti. Helena'nın otelde çektiği video Joni'nin son canlı kaydıydı ve yirmi milyondan fazla izlenmişti.

Helena bir süre haberleri ya da radyoyu açmamış, dergi almamıştı çünkü her şey çok tetikleyiciydi. İşe gitmemişti. Sanki bir acı diğerini de ortaya çıkarmıştı. Joni'nin ölümüyle annesinin acısı körüklenmiş, acısı ikiye katlanmış, Helena kendi içine kapanmıştı.

Joni'nin bedenini Blafjell'de bırakmak hepsi için zor olmuştu. Liz'le birlikte desteklediklerı Maggie'yi güçlükle dağdan indirirlerken Runa peşlerinden ayrılmamıştı. İniş yolunda doğru düzgün konuşmamışlardı. Yaşadıkları dehşet çok tazeydi, söylenecek çok şey vardı ama nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı. Helena dağın ormana dönüştüğü, ardından ağaçların arasında mavi bir mücevher gibi parlayan gölün geniş, durgun suyunu ve ötesindeki oteli ilk gördüğü anki rahatlamasını hatırladı.

Liz ve Maggie ona yetişti. Bu hafta sonu Liz daha iyi görünüyordu, yüzü biraz daha dolgundu. Joni'nin ölümü en çok Liz'i sarsmıştı, acısı Patrick ve Joni'nin ihanetiyle o kadar iç içeydi ki birini diğerinden ayırmak çok zordu.

"Patrick bu hafta sonu ne yapıyor?" diye sordu Helena.

"İkizlerle birlikte meyve ağaçları dikecekler."

"Anladım," dedi sıcak bir sesle. "Siz ikiniz hâlâ yürüyüş randevularına çıkıyor musunuz?"

Liz başıyla onayladı. "Evin dışında olunca konuşmak daha kolay. Hareket ederken." Daha önce yürüyüş randevularının gece çıkmalarına benzediğini açıklamıştı, tek fark yürüyor olmala-

rıydı. Bir şişe şarabı Stour kıyılarında dolanırken paylaşıyor ya da ay ışığında kasabanın çevresindeki tepelerde geziniyorlardı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Helena.

Liz omuzlarını silkti. "Ona çok öfkeli olduğum zor günler oluyor. Ama iyi günlerimiz, mutlu, gerçekten mutlu olduğumuz günler de oluyor. Sanki birbirimizi kaybetmenin eşiğine ne kadar yaklaştığımızı bilmek sahip olduğumuz her şeyi daha da anlamlı kılıyor. Her neyse," dedi konuyu değiştirmek istediğini belli eden bir omuz silkişle, "yeni sırt çantan nasıl?"

"Taşıdıklarımın en iyisi," diye cevap verdi Helena sırıtarak, elini uzatıp parmakları minicik sıcak ayaklarla buluşana kadar çantanın tabanını yokladı. "Hâlâ uyuyor mu?"

Kırmızı tayt ve botlarının üstüne kadar çektiği sapsarı çoraplar giyen Maggie parmak uçlarında yükselip bebek taşıma çantasına baktı. "Evet, uyuyor."

Freddie yedi aylık olmuştu, koyu renk saçları ve büyükannesinden aldığı yemyeşil gözlerle doğmuş sakin bir bebekti. Huzur veren, bilge bir ifadesi vardı. Helena bazı günler yanına uzanıp aklındaki tüm sorularının cevapları oradaymış gibi ışıl ışıl gözlerine bakardı.

Diğer günlerde uzanma fırsatı bulamıyordu. Biberonları sterilize ediyor, bebek araba koltuğunu ayarlıyor, yemekleri püre hâline getiriyor ve kendi karnını doyurmayı unutmamaya çalışıyordu. Annelik uğraşlarının yanında işi vardı. Anneliğin getirdiği ritme, sorumluluklara ve kendisinin bu yeni hâline uyum sağlamaya çalışırken yolculuğun da tadını çıkarıyordu.

Aylar önce dağ kulübesinde mide bulantısıyla, acı içinde ve bir daha asla annesinin onu sevdiği gibi sevilemeyeceği düşüncesiyle perişan vaziyette uyandığını hatırladı.

Şimdi annesinin sevgisinin ölümüyle bitmediğini anlıyordu. Bunun kanıtını her gün –bildiğinin farkında olmadığı bir ninniyi söylerken, Freddie'yi göğsünde sallayıp tıpkı bir

zamanlar annesinin ona yaptığı gibi sakinleştirici sesler çıkarırken– hissediyordu.

Annesini ve ardından Joni'yi kaybetmek Helena'ya hayatın ne kadar kısa olduğunu göstermişti. Sırtında bebeğinin içini ısıtan ağırlığını hissederek Liz ve Maggie'yle birlikte dururken yaşamaya başlamanın zamanının gediğini biliyordu.

81 MAGGIE

Maggie uçurum kenarındaki patikada uzun adımlarla yürürken nefesinin kesilmediğini fark edince memnun oldu. Yıllardır ilk kez bu kadar formda olduğunu hissediyordu.

Phoebe hafta sonu için Aidan'da kalacaktı. Ayda bir kez iki gece babasında kalmasına karar vermişlerdi, Maggie her ne kadar vedalaşmalardan hoşlanmasa da kendine zaman ayırmanın tadını çıkarıyordu.

Sonunda bahçedeki küçük kulübeyi temizlemiş, parlak kobalt mavisine boyamıştı. Zemine çuval bezi sermiş, saksı bitkileriyle süslemiş, duvarlara en sevdiği poster ve kartpostalları yapıştırmıştı. Eski ahşap bir masa satın almış, çiçek baskılarını ve tuvallerini üstüne koymuştu. Etsy mağazası büyüyordu. Siparişleri tamamlamakla uğraşmadığı zamanlarda resim yapmak için kullanacağı bir alan yaratmıştı. Geçen ay, Phobe'nin Aidan'da olduğu bir hafta sonu Joni'nin hediye ettiği güzelim akrilik setini açmıştı. Fırçasını temiz beyaz tuvale doğru kaldırdığında Joni'nin sesini duymuştu: *Kendin olmaktan asla vazgeçme. Her daim yarat.*

Yolun ilerisinde iki genç adam onlara doğru yürüyordu, çantalarına tırmanma halatları bağlamışlardı. Yanlarından geçerlerken selam verdiler ve onları görmek Maggie'yi Blafjell'e götürdü.

"Hafta başı Erik'ten haber aldım," dedi. Ara sıra birbirlerine e-posta gönderiyorlardı. Bu her ikisini de şaşırtan bek-

lenmedik, nazik bir arkadaşlıktı. Maggie'nin, Vilhelm'in köpeğine ne olduğunu öğrenmek için temas kurmasıyla başlamıştı. *Runa'ya şimdilik ben bakıyorum*, diye yazmıştı Erik. *Otelin köpeği oldu ve annem onu yemesi gerekenin iki katıyla beslediği için çok mutlu.* Sonrasında yavaş yavaş başka şeylerden konuşmaya başlamışlardı. Erik sıklıkla Karin hakkında yazıyordu ve onunla arasında başkasına anlatması zor bir bağ olduğunu hisseden Maggie memnuniyetle cevap veriyordu.

"O nasıl?" diye sordu Helena.

"Bu yıl karın erken geldiğini söyledi. Otel sakinmiş ama idare ediyorlarmış." Leif'in yokluğunda işi o yürütüyor, annesiyle ilgileniyordu. "Leif'in yakında hapisten çıkacağını yazdı."

Leif olaylardaki rolü nedeniyle hafifletilmiş bir cezaya çarptırılmıştı. Yaptıkları ve Vilhelm'in bölge halkının ilişkilerini çürütmesiyle perişan olan Leif teslim olmuş ve polise, Norveç tarihindeki en büyük miktarda kokaini ele geçirmesini ve de uyuşturucu şebekesinin on yıl süren hükümdarlığını sonlandırmasını sağlayacak kanıtlar vermişti.

"Sence Leif otele dönecek mi?" diye sordu Liz.

Maggie de bunu merak ediyordu. "Orası evi. Bunu kaybetmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Erik Austin'den bahsetti mi?" diye sordu Helena.

"Bu kez etmedi." Austin, Oslo'da bir hapishaneye gönderilmişti. Görünüşe göre hâkim Vilhelm'in yıllarca uyguladığı sistematik baskı nedeniyle ona bir parça hoşgörüyle yaklaşmıştı.

Tüm o vahşi güzelliğin altında çok fazla karanlık saklı, diye düşündü Maggie sessizce yürürlerken. Hepsi kendi düşüncelerine dalmıştı.

Bir süre sonra Liz dönüp, "Bakın!" dedi. Denize doğu inen dar bir patikayı işaret ediyordu.

Maggie Norveç'te dağların arasında parlayan kristal berraklığındaki suyu ilk gördükleri ânı hatırladı. Joni neşeli çığlıklar atarak kıyıya koşmuş, üstündekileri çıkarmış ve kendini

doğrudan denizin buz gibi suyuna atmıştı. O hep hızlı, cesur ve dolu dolu yaşamıştı.

Anılarla içi ısınan Maggie, "Hadi aşağı inelim!" dedi.

Önden gitti, botları kumla buluşunca Helena'nın bebek taşıyıcısını sırtından indirmesine yardım etti. Gölgeli bir alana koydukları Freddie hâlâ uyuyordu.

Maggie, Norveç sahilindeki tedirginliğini, diğerleri denize gelmesi için ona seslenirken çatlakları ve karın bölgesindeki fazlalıkları nedeniyle endişelenişini hatırladı. Bu endişeler artık çok uzaktı çünkü bir önemleri yoktu. Artık bazıları görünen bazıları görünmeyen yeni yara izleri vardı ama hayattaydı. Buradaydı. Yaşıyordu.

Botlarının bağcıklarını çözmeye başlarken vücudunda artan adrenalini hissetti. Taytını ve iç çamaşırını çıkarıp hiç düşünmeden denize doğru koştu.

82 | LIZ

Liz yüzmek için diğerlerine katılmadı. Kıyıda yalınayak, tek başına yürüdü, serin tuzlu su ayak bileklerine çarpıyordu.

Denizde son yüzdüğünde Joni de yanındaydı. Buz gibi mavi suyu, ona doğru yüzen Joni'yi, geriye yapışmış koyu renk saçlarını, parlayan gözlerini hatırladı. Elini Liz'e uzatmıştı, geziyi planladığı için teşekkür edip, "Bunun için geldik," derken ıslak parmaklarını birbirine kenetlemişti. Joni'nin *bunun* ile kastettiği o değerli andı: Dördünün birlikte denizde olduğu an.

Liz elini temiz suya daldırıp bir deniz kabuğu aldı. Avucunda çevirip çizgili sırtını ve pürüzsüz iç yüzeyini inceledi. Kıyıya götürdüğü deniz kabuğunun tuzla nemlenmiş yüzeyini kuma bastırarak özenle oluşturduğu desenin içine yerleştirdi.

"Yüzmek istemedin mi?" diye soran Maggie yaklaşırken ıslak saçlarından omzuna sular damlıyordu.

Helena da Freddie'yi sırtına yerleştirtip onlara katıldı.

"Bu kez istemedim," dedi Liz usulca.

Bakışlarını yere çeviren Maggie, Liz'in deniz kabukları ve taşlarla yaptığı deseni gördü. Bir araya gelen midye kabukları, istiridye kabukları, deniz minareleri sahil boyunca bir metre uzanan harfler oluşturmuştu.

JONIGOLD

Maggie gülümserken gözleri bulutlandı. "Çok güzel."

"Dün gece onu rüyamda gördüm," dedi Helena kısık sesle. "Sık sık görüyorum. Dağ. Kulübedeki o gece. Geçitteki yürüyüş. Fırtına. Hepsini." Sanki üşümüş gibi kollarını ovuşturdu.

Liz de rüyasında onu görüyordu. Bazen sürekli gördüğü kâbustan soğuk terler içinde uyanıyordu. Çıkıntının kenarında durduğunu, kalbinin öfkeyle parçalandığını, Joni'nin omuzlarını tuttuğunu görüyordu. Ancak kâbuslarda Liz geri adım atmıyordu. Onu itiyordu. Joni düşerken gözleri korkuyla açılıyor, avazı çıktığı kadar bağırıyordu: "Ölmemi istedin!" Liz o an nefes nefese, kafası allak bullak hâlde uyanıyor, Patrick'e ya da ışığa uzanıyordu.

Ama diğer zamanlarda gördüğü rüyalar güzeldi. O da bunlara tutunmaya çalışıyordu. Joni oteldeki keyifli kalabalığa şarkı söylüyordu. Kamp ateşinin etrafında çikolata paylaşıyorlardı. Masmavi gökyüzünün altında bileklerine değen yemyeşil otların içinde yürüyordu.

Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Liz?" dedi Maggie arkadaşının kolunu tutarak.

"Aklım hâlâ almıyor. Nasıl oluyor da biz buradayız ama o yok?"

"Biliyorum..." dedi Maggie nazikçe.

"Yürüyüş benim fikrimdi. Öyle bir şey önermeseydim Joni hâlâ hayatta olacaktı. Kendimi çok suçlu hissediyorum." Başını salladı. Yutkundu. "Ama... ama aynı zamanda çok da öfkeliyim! Ona çok kızgınım! Bana yapabileceği en büyük kötülüğü yaptı. *Patrick'le yattı!*" Liz'in tekme savurduğu deniz kabukları kumda koyu renk iz bırakarak dağıldı.

"Ama sonra dünyadaki en özverili hareketi yaptı." Arkadaşlarına baktı. "Joni bizim için öldü. Ve ben ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

Maggie bir süre sonra kısık sesle konuştu. "Konu duygular olduğunda hissetmen *gereken* diye bir şey yoktur. Ne hissediyorsan onu hissedersin."

"Onu özlüyorum. Hissettiğim bu," derken yaşlar artık yanaklarından yuvarlanıyordu. "Onunla ilgili her şeyi özlüyorum. Gülüşünü özlüyorum. İçinden geldiği gibi davranmasını özlüyorum. Onunlayken olduğum kişiyi özlüyorum. Bir odaya girdiğinde içerideki havayı değiştirmesini özlüyorum. Onunla sigara içmeyi özlüyorum. Heyecanını, ışığını, yaşama arzusunu özlüyorum. Onu *çok* özlüyorum!" Vücudu hıçkırıklarla sarsılırken elleriyle yüzünü kapadı. "Ben olmasaydım Joni hâlâ burada olacaktı."

"Bir konuda haklısın," dedi Helena. "Joni bizim için öldü. O yüzden burada durup kendimizi paralayarak ya da suçlu hissederek zaman kaybetmeyeceğiz. O yürüyüşte Joni'ye söylediğim tüm korkunç şeyler için kendime kızabilirim. Annemin cenazesine gelmemesinin hesabını sorduğum için. O videoyu paylaştığım için. Kokain yüzünden onu sıkıştırdığım için ama bunun ne yararı var? Bu şeytanlarla ben de mücadele ettim –gecenin yarısını emzirmek için ayakta geçirdiğinde bunun için bolca vakit oluyor– ama ne fark ettim biliyor musun? Joni bunu istemezdi. Bizim yaşamaya başlamamızı isterdi. Tıpkı onun yaptığı gibi. Ânı yaşamamızı. Hızlı, sağlam, güçlü, canlı ve dolu dolu."

Liz gözyaşları arasından başıyla onayladı, ardından yüzünü kuruladı. Helena haklıydı.

Taşıma çantasındaki Freddie sızlanmaya başladı.

"Burada bir ânı paylaşıyoruz," dedi Helena nazikçe uzanıp oğlunun ayaklarını okşarken.

Freddie umursamadan küçük yumruklarını sıkıntıyla sallayarak sızlanmaya devam etti.

"Sanırım hareket zamanı," dedi Maggie.

"Siz başlayın. Ben size yetişirim," dedi ayakları hâlâ çıplak olan Liz.

Çoraplarını giydi, ardından kumlu ayaklarını botlarının içine soktu, başparmakları yıpranmış deriye sürtündü. Bir an

durup tabanlarının eskimeye, bağcıkların geçtiği deliklerdeki halkalardan birinin gevşemeye başladığını fark etti. Botları yorgundu, güneşten solmuştu, toprak, kum ve dağ tozuyla kirlenmişti. O botlarla yağmurda, siste ve güneşte yürümüştü. Acı ve mutluluk içinde yürümüştü. O botlarla bir yere varmak, başka bir yerden ayrılmak için yürümüştü. Ama hep yürümüştü.

Dağlar Liz'e bir şey öğrettiyse o da yolculuğun zirveye ulaşmakla ilgisi olmadığıydı. Mücadeleyi sürdürmek, yol boyunca güzel şeyler deneyimlemek için tırmanır ve tırmanmaya devam ederdiniz. Tırmanmanın hissettirecekleri için.

Liz kumsaldan ayrılmadan önce deniz kabuklarını düzeltti, böylece Joni'nin adı deniz kenarında kaldı. Son bir kez baktıktan sonra dönüp diğerlerine yetişti.

Maggie Helena'nın yanında yürüyor, ikisi Freddie'yi sakinleştirmek için tatlı bir melodi mırıldanıyordu. Patika Liz'in de yanlarında yürümesine izin verecek kadar genişti. Söyledikleri ninni tanıdık ve huzur vericiydi. Freddie'nin sızlanmaları azaldı, yumruk yaptığı parmakları gevşedi.

O sırada Liz bir şey fark etti: Tanıdık gelen melodi bir ninni değildi, Joni'nin şarkılarından biriydi.

Mırıldanmaya başladığında dudaklarının uçları yukarı kıvrıldı, notaların titreşimleri içinde bir sevinç dalgası yarattı. Derinlerinde hissettiği müzik kaslarını yumuşatıyor, omuzlarındaki gerginliği azaltıyordu.

Alçalan güneşin aydınlattığı uçurumun tepesinden geçen yollarına baktı, o ışığın içinde bir yerde Joni'nin varlığını ve onları izlediğini hissetti. Üçü birlikteydi, dudaklarından onun müziği dökülüyordu, birbiri ardına adımlar atarak yürümeye devam ediyorlardı.

YAZARIN NOTU

Yürüyüş kitabında Liz, Joni, Maggie ve Helena'ya yürüyüş botlarını giyip kendi maceralarını yaşama konusunda özgürlük verebilmek adına Svelle parkuru ve Blafjell dağının konumunu kurgulamayı tercih ettim.

@ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Temsilcim Judith Murray, editörüm Charlotte Brabbin ve yayıncım Kim Young'a; yazma yolculuğumun her adımında beni destekleyen üç zeki ve güçlü kadına teşekkür ederim. Kariyerimde yazma, macera ve aile hayatımda denge bulmamı sağlayarak beni ilerlemeye teşvik ettiğiniz için teşekkürler.

Green & Heaton'da uluslararası haklarım konusunda inanılmaz bir iş çıkaran Kate Ruzzo ile Sayle Screen'de TV ve film hayallerimi hayata geçiren Jane Villers dâhil Birleşik Krallık'taki geniş ekibe teşekkür ederim.

Birleşik Krallık'taki HarperCollins'in tüm yayın ekibine, özellikle tanıtımda Susanna Peden'e; pazarlamada Hannah O'Brien, Sarah Shea ve Maddy Marshall'a; BK satışta Sarah Munro ve Izzy Coburn'a; uluslararası satışta Alice Gomer'a; kapak tasarımında Claire Ward'a teşekkür ederim.

ABD ekibime, özellikle de Fletcher & Co'daki temsilcim Grainne Fox'a ve Putnam Books'taki editörüm Danielle Dietrich'a aydınlatıcı editoryal katkıları ve aramızda bir okyanus yokmuş gibi hissettirdiği için teşekkür ederim.

Bu kitabın her taslağında benimle omuz omuza yürüyen Mimi Hall'a teşekkür ederim. Günlük sesli not alışkanlıklarımız ve sahilde yazmak için inzivaya çekilmelerimiz en değerlileriydi.

Faye Buchanan, Laura Crossley ve Becki Hunter dâhil ilk okurlarıma teşekkür ederim.

UKClimbing.com'dan Alan James'e dağlar ve tırmanma hakkındaki uzmanlığını paylaştığı için teşekkür ederim. Tek-

nik alanlardaki tüm yardımlarınız için minnettarım. Var olan hataların hepsi bana aittir.

Strawberry Publishing'ten Jorid Matthiessen'e Norveç dili unsurlarındaki yardımı için çok teşekkür ederim. Katkılarınız harikaydı.

Kitaplarımızı büyük bir tutkuyla paylaşan ve destekleyen kitapçılara, internet üzerinden paylaşanlara, kütüphanecilere, bloggerlara ve festival organizatörlerine teşekkür ederim. Benim için çok kıymetli.

Kitap tanıtımlarında barda benden uzun süre kalan ve işler zorlaştığında beni cesaretlendiren arkadaşlarıma teşekkür ederim. En büyük alkış gerçek vahşi doğa yürüyüşü arkadaşım Alice Flynn'e!

Yazarlığımı her şekilde destekleyen ailem Jane Clarke, Tony Clarke, Matt Clarke, Audrey Smith, Theresa Allan ve Philip Allan'a teşekkür ederim.

Norveç'te yürüyüş yaptığımız, boş dağ kulübelerini, dalgalarla çevrili sahil şeridini, şelaleleri ve ilk karı keşfettiğimiz araştırma görevinde bana katılan eşim James'e teşekkür ederim. Kamp ocağında pişirdiğimiz erişteyi yedik, hiçbir yemek bundan daha lezzetli değildi. Uyumlu bir yol arkadaşı olduğun ve her zaman payına düşenden fazlasını taşıdığın için teşekkürler.

Çocuklarım Tommy ve Darcy'ye doğa yürüyüşünü *müthiş* kıldıkları için teşekkür ederim. Güney Batı Sahil Yolu'nda günde on kilometre yürüdüğünüz, kendi çantalarınızı taşıdığınız ve sıcaklık geceleri beş dereceye düştüğünde fermuarı bozuk yaz uyku tulumlarınızla idare ederken hiç sızlanmadığınız için aferin size! Siz benim kahramanlarımsınız.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP